

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 74 • 25 Eylül '99 • 5 DM

*Amerikancı düzenin
Amerikancı başbakanı
ABD'de huzura çıkıyor...*

Kahrolsun emperyalizm!

**Yaşasın
bağımsız sosyalist
Türkiye!**

İÇİNDEKİLER

Ecevit Amerika'ya ne yapmaya gidiyor? 4	Deprem yardımları ve rant savaşları ... 5
Belediyelerdeki tensikat saldırıları 8	Vurgun ve yağma düzeni gerçekliği ve "sosyal patlama" korkusu 9-10
Düzenin depremle ortaya çıkan pisliğine bulunan çare:	"Sivil toplum" rüzgarı 11-13
TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri:	Kamu çalışanları hareketi/2 (Orta sayfa) 14-17
ABD emperyalizminin gizli polisi: CIA 18-19	Kirli savaşın sonrası Cezayir 20-22
Pusulatsız Sınıf Pusulası'na bazı hatırlatmalar 24-25	Zindanlar 26

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:74 • 25 Eylül 1999

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçın

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604

Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5

Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi

Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.

No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306

ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33

Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1

ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59

ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyana İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :

Soyadı :

Adresi :

Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.

*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu

hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.

-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba

yatırdım.

Ölülerimiz enkaz altında Sermaye devleti rant peşinde

Bir depremin daha ardından ölenler enkaz altında, sağ kalanlar kaderleriyle başbaşa bırakılırken, devlet, sermaye sınıfının sorunlarını çözmeye çabası içinde.

Bilindiği gibi, sermaye sınıfının temel sorunu, azami kârını garantiye almak, bunun için de sömürüyü katmerlemektir. Yeni Dünya Düzeni'nde sömürüyü katmerleme programları IMF tarafından yapıldığına göre de, sermaye hükümeti IMF kapılarını aşındıracaktır.

Milliyetçi

Ecevit'in, "milletin" acılarını uluslararası tekellere rant kaynağı yapmak için çıktığı ABD gezisinin programında, enerji kaynaklarımızın hangi tekellere, nasıl peşkeş çekileceği de bulunuyor. Çünkü ABD tecrübeleriyle biliyor ki, bir ülkeyi sömürgeleştirmek için, yönetim mekanizmalarına CIA ajanlarını yerleştirmek yetmemekte, ekonominin can damarlarına da elkoymak gerekmektedir. Bu yüzden ABD, bir yandan IMF programlarıyla özelleştirmeyi dayatırken, diğer yandan enerji ve iletişim gibi temel işletmeleri de kendi eline almanın hesapları içindedir.

Elbette bu hesabı kendi kendine yapmıyor. Türkiye sermaye sınıfı ve hükümetiyle birlikte yapıyor planlar. Çünkü, Ortadoğu gibi bir kaynar

kazanın ortasında, Türkiye gibi bir devrim toprağında hükümlanlık sürdürmeye çalışan sermaye sınıfı, ABD gibi bir güce sırtını dayamadan, bırakınız "Ortadoğunun en güçlü devleti" olmayı, Ortadoğu halkları üzerinde demokles kılıcılığını, içerdeki sınıf mücadelesiyle bile başedemeyeceğini gayet iyi biliyor.

Sırtımızdan biriktirdiği arı-değeri uluslararası tekellerle paylaşmaya gönüllü olması buradan geliyor. Devleti CIA denetiminde çeteleştirmesinin

temelinde de bu aynı kaygı yatmakta.

Şimdi tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye işçi sınıfının da karşısında şu sorun duruyor: Ya ABD uşaklarının siyasi iktidarına boyun eğmeye devam edecek ve köleleştirilmeyi (kendi emek-gücünüyle birlikte tüm ülke kaynaklarının yağmasını) kabullenecek, ya da kendi sınıfsal kurtuluş mücadelesini, ülkenin emperyalist-kapitalist yağma ve sömürüden kurtuluşuyla birleştirecektir.

Artık iyice açığa çıktığı gibi, kapitalist sömürü ve çürümeye işçi sınıfının iktidarı dışında son verebilecek hiçbir güç yoktur.

**İşçi sınıfının kurtuluşu kendi ellerinde,
Ülkenin kurtuluşu işçi sınıfının ellerindedir...**

33. sayısı çıktı...

H. FIRAT

**Demokrasi, Devrim
ve
Oportünizm**

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Ulusal Sorun
ve
Devrim**

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

Türkiye'yi ABD'ye pazarlayacak gezi

ABD onlar için Türkiye'nin güç ve olanaklarının, bölgesel konumunun pazarlanacağı bir ülkedir. Türkiye onların gözünde ABD'ye pazarlanacak "kârlı bir yatırım alanıdır". Onlar bununla terimin dar anlamında iktisadi ve mali yatırımdan çok, ABD'nin bölgesel emperyalist politikaları çerçevesinde siyasal ve askeri bir yatırımını kastediyorlar. Türkiye'nin ABD'nin "yeni dünya düzeni" politikaları çerçevesinde bölgesel bir ileri karakol olarak pazarlanmasından söz ediyorlar.

Düzen tabanı üzerinde duran tüm sınıflar ve siyasal güçler emperyalist dünya düzeninden ve Türkiye'nin bu düzene bağımlılığından yanadırlar. Buna karşılık işçi sınıfı ve emekçilerin bu bağımlılığa ve utanç verici köleliğe karşı oldukları, işçi ve emekçi hareketinin bugünkü bu en geri düzeyinin verilerinden bile açıkça görülmektedir. Tüm gösterilerde açık bir İMF karşıtlığı ortaya koyan ve "Bağımsız Türkiye!" şiarları haykıran, "tahkim vatana ihanettir!" diyen, ülkenin ulaşım, iletişim ve enerji kaynaklarının özelleştirme saldırısı ile birlikte emperyalist tekellere tümünden teslim edilmesine karşı direnen işçi sınıfı, ülkenin gerçek bağımsızlık davasının tek gerçek savunucusu ve taşıyıcısı olduğunu da daha bugünkü düzeyi üzerinden dosta düşmana göstermektedir.

"Türkiye üzerindeki bu emperyalist hükümranlığın merkezi ve belirleyici gücü, son 50 yıldır tartışmasız olarak ABD emperyalizmidir. ABD'nin etkisi ve denetimi toplum yaşamımızın tüm alanlarında hissedilmektedir. Ekonomi ve maliye politikaları IMF ve Dünya Bankası'nın, iç ve dış politika ABD hükümetlerinin, ordu ve sözde savunma Pentagon'un, iç güvenlik CIA'nın dolaysız denetimi ve yönlendirmesi altındadır. CIA stratejistleri sürekli olarak Türkiye için iç ve dış politika alternatifleri üretmekte, dahası uygulamayı bizzat planlamaktadırlar. Türkiye'de ABD'nin desteği olmadan hükümetler bile kurulamamakta, hükümet olmaya aday tüm sermaye partilerinin liderleri icazet almak için her zaman ABD'ye koşmaktadırlar. Toplumu bir ahtapot gibi saran medya ağının tüm kilit mevkilerini de Amerikancılar tutmakta, yalnızca politik yaşam değil, kültürel ve gündelik yaşam da Amerikan ideolojisinin, yaşam tarzının, yoz kozmopolit değerlerin sistematik bir bombardımanı altında bulunmaktadır." (EKİM 3. Genel Konferansı)

Başbakan Ecevit'in ABD'ye yapacağı gezinin aylar öncesinden başlayan tartışmalara ve hazırlıklara konu olması, gezinin yaklaştığı şu günlerde tüm tartışmaların buna kilitlenmesi, devletin tepesinde geziye ilişkin "zirve"lerin gerçekleştirilmesi, Ecevit'in şu günlerde "ev ödevi" yaparcasına yoğun ve gergin bir hazırlık içinde olması, tüm bunlar girişe aldığımız bu pasajın ışığında anlaşılabilir.

İkinci emperyalist dünya savaşının sonuçları ABD'yi emperyalist dünya sisteminin tartışmasız lideri ve jandarması haline getirdi. Savaşı hemen izleyen yıllardan itibaren Türk burjuvazisi de kaderini ABD emperyalizmine bağladı ve Türkiye'yi her açıdan onun bir etkinlik ve egemenlik sahası haline getirdi. Türkiye ABD emperyalizminin bölgedeki ileri karakolu rolünü

üstlendi. Ülkeyi yönetenler '50'li yıllarda Türkiye'yi "bir küçük Amerika" haline getirme hedefiyle övünüyorlardı. Aradan geçen 50 yılın sonunda bugün bu hedefin en ileri noktasına varılmıştır. "Küçük Amerika" olmanın her açıdan bir Amerikan müstemlekesi haline gelmek, her açıdan Amerikancılaşmak olduğu da sürecin bu tepe noktasında bütün açıklığıyla ortaya çıkmıştır. Öylesine ki, şu günlerde Amerikancı medyaya gündem oluşturan "Satanist" sapkınlıklar bile ülkenin ve toplumun ne denli Amerikancılaştığına bir gösterge sayılmalıdır.

Türkiye'nin kurulu düzeni, kurum ve ilişkilerinin tüm alanlarında iliklerine kadar Amerikancılaşmıştır. İktidarından muhalefetine, düzen sağından düzen soluna, laikinden dincisine, politikacısından askerine, basındaki köşe yazarından üniversitedeki öğretim üyesine, tüm düzen güçleri Amerikancılıkta birbirleriyle yarışmaktadırlar. ABD emperyalizminin Türkiye üzerindeki kölecî egemenliğini onaylamak, şu veya bu ölçüde birbirleriyle çekişen bu güçlerin ortak paydasıdır, aynı şekilde "büyük Amerika"ya yaslanarak "küçük Amerika"da güç ve etkinlik sahibi olmak, siyasal-sosyal amaçlarına ulaşmak, tümünün ortak davranış tarzıdır. Şimdilerde buna PKK önderliğindeki Kürt hareketi de eklendi. Kurulu düzen tabanını benimseyen, bu temel üzerinde varolmak yolunu seçen herkesin bunu Amerikancılaşmayla birleştirmek zorunda olduğu bu son örnekle bir kez daha açığa çıktı.

Bugünün hızlı Amerikancı olan ve ABD gezisine utanç verici bir sınav heyecanı ve tedirginliğiyle hazırlanan Ecevit, '60'lı ve kısmen de '70'li yıllarda, hiç değilse söyleminde, ABD'nin Türkiye üzerindeki sınırsız kölecî egemenliğine karşı belli itirazlar yöneltebiliyordu. NATO ve İMF ile ilişkilerde "daha kişilikli" olunmasını savunabiliyordu. Bu o dönemin düzen solunu temsil eden CHP için de aynı ölçüde geçerliydi. Bugün bundan eser kalmamıştır. Bugünün tüm düzen solcuları en az düzen sağcılar kadar Amerikancıdırlar. ABD'nin kölecî egemenliğine karşı herhangi bir itirazları yoktur.

Düzen solundaki bu değişim, toplum yaşamımızdaki ve sınıf ilişkilerimizdeki değişim ve biçimlenmeyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Türkiye'de artık en sınırlı türden olsa bile "millî dava" güdecek herhangi bir burjuva katmanı yoktur. '60'lı ve kısmen '70'li yılların bir parça olsun "millî" kaygılar güden klasik orta burjuvazisi tümüyle yeniden biçimlenmiş, işbirlikçi tekellci burjuvaziye tam olarak eklenmiştir. Bugün "millî dava" güden, genel olarak emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin Türkiye üzerindeki kölecî egemenliğine şu veya bu ölçüde itirazlar yönelten reformist sol siyasal akımların herşeye rağmen kendilerini sosyalizm ve işçi sınıfıyla ilişkilendirmeleri, bu açıdan anlamlı ve açıklayıcıdır. Zira kölece emperyalist egemenliğe karşı Türkiye'nin gerçek bağımsızlığı sorunu artık tümüyle, yalnızca kurulu kapitalist düzenin yıkılmasından ve sosyalizmden çıkarı olan sınıf ve katmanların sorunudur. Bağımsızlık davası ve söylemi de, her şeye rağmen kendini bu sınıflara yandaş sayan akımlar için gerçek bir önem ve anlam taşımaktadır.

Ecevit'in ABD gezisi öncesi tutum ve tartışmalara bakınız, yalnızca bu türden akımların karşı tutumları ile karşılaşsınız. Geriye kalanların topu bu geziyi desteklemekte, bu geziden çeşitli umut ve beklentilerini dile getirmektedirler. Buna utanç verici bir teslimiyet yolunu seçerek Amerikancı düzenin yeni bir siyasal ögesi olmaya hazırlanan, bunun için çırpınıp duran Kürt hareketi de dahildir. Hatta denebilir ki bu geziye büyük umutlar beslenen PKK'dan biride Kürt hareketi. İmralı savunması, bu savunmayla birlikte başlayan yeni süreç,

bu sürece peşpeşe sığdırılan "adım"lar, bu adımların nihayet şu günlerde gelip Türk devletine teslim olma girişimleriyle taçlandırılması, tüm bunlar Türk devleti kadar, hatta ondan da çok ABD politikasına yapılmış yatırımlardır.

Bu çerçevede Ecevit'in gezisi düzene yeni kan olmaya çalışan Kürt hareketi için apayrı bir önem taşımaktadır. Kürt basınında aylardır bu geziye ilişkin umutlar ve beklentiler ima edilmekte, yer yer açıkça dile getirilmektedir. PKK önderliğindeki Kürt hareketi için Kürt sorununun olanaklı ve "gerçekçi" tek çözümü, ABD önderliğinde ve himayesinde gerçekleşecek olan çözümdür. Öcalan'ın İmralı savunmasının bütün bir özü ve özeti gerçekte budur. Böyle olunca, Ecevit'in ABD gezisine en büyük umut bağlayanların başında Kürt hareketinin gelmesinin şaşırtıcı bir yanı yoktur.

Sabah gazetesinin başyazarı "Amerikan Umudu" başlığı altında şunları yazıyor: "Başbakan Ecevit, yeni yüzyıldaki kaderimizi belirleyecek bir geziye çıkıyor... Türkiye, hem kendi potansiyeli, hem bölgesel gücü ve ilişkileriyle, Amerika için karlı bir yatırım alanıdır... Gezinin başarısını, Türkiye'nin olanaklarını Ecevit'in Amerika'da pazarlama kabiliyeti belirleyecektir." (23 Eylül '99)

Bu, düzenin ve onun egemen gücü olarak Türk tekellci burjuvazisinin, ABD gezisinden güncel beklentilerin ötesinde, ABD ile ilişkilere bakışının veciz bir özetidir. Ülkenin ve toplumun yeni bir yüzyıldaki kaderi bir ABD gezisi ile ilişkilendirilebilmektedir. ABD onlar için Türkiye'nin güç ve olanaklarının, bölgesel konumunun pazarlanacağı bir ülkedir. Türkiye onların gözünde ABD'ye pazarlanacak "kârlı bir yatırım alanıdır". Onlar bununla terimin dar anlamında iktisadi ve mali yatırımdan çok, ABD'nin bölgesel emperyalist politikaları çerçevesinde siyasal ve askeri bir yatırımını kastediyorlar. Türkiye'nin ABD'nin "yeni dünya düzeni" politikaları çerçevesinde bölgesel bir ileri karakol olarak pazarlanmasından söz ediyorlar.

Ve bu, 50 yıllık bir Amerikancılaşma sürecinin ardından, bağımlılık ve kölelik ilişkilerinin bu zirve noktasında hala böyle ifade edilebilmektedir. Bundan çıkarılacak özlü ve basit sonuç şudur. Türk tekellci burjuvazisi Ecevit'in gezisinden ABD emperyalizmi ile varolan bağımlılık ve kölelik ilişkilerinin yeni bir düzeye çıkarılmasını beklemektedir. Zira onun varlık koşulları ve temel sınıf çıkarları bunu gerektirmektedir.

Düzen tabanı üzerinde duran tüm sınıflar ve siyasal güçler emperyalist dünya düzeninden ve Türkiye'nin bu düzene bağımlılığından yanadırlar. Buna karşılık işçi sınıfı ve emekçilerin bu bağımlılığa ve utanç verici köleliğe karşı oldukları, işçi ve emekçi hareketinin bugünkü bu en geri düzeyinin verilerinden bile açıkça görülmektedir. Tüm gösterilerde açık bir İMF karşıtlığı ortaya koyan ve "Bağımsız Türkiye!" şiarları haykıran, "tahkim vatana ihanettir!" diyen, ülkenin ulaşım, iletişim ve enerji kaynaklarının özelleştirme saldırısı ile birlikte emperyalist tekellere tümünden teslim edilmesine karşı direnen işçi sınıfı, ülkenin gerçek bağımsızlık davasının tek gerçek savunucusu ve taşıyıcısı olduğunu da daha bugünkü düzeyi üzerinden dosta düşmana göstermektedir.

**Kahrolsun emperyalist kölelik!
Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!**

Ecevit Amerika'ya ne yapmaya gidiyor?

Türkiye burjuvazisi ekonomisinin yönetimini yıllardır IMF'ye emanet ettiğine, bu bağımlılık onun için bir sorun teşkil etmediği gibi "gelişme"nin zorunlu gereği kabul edildiğine, bu emanet ve kabul epeyce bir süredir açıktan savunulduğuna göre, şimdi neden ziyaretin nedeniyle ilgili olarak bir takım bahane ve yalanlara ihtiyaç duyulmaktadır? Burjuvazinin ve hükümetinin çekindiği nedir?

Bu çekincenin belli başlı nedenlerinden biri, deprem bölgelerinde odaklanan, ama tüm işçi-emekçi kitleleri de derinden saran öfkedir. Bu öfkeyi ateşleyen devletin deprem karşısındaki vurdumduymazlığı olmakla birlikte, hemen öncesindeki mezarda emeklilik saldırısının alevlediği ve deprem nedeniyle sınıf tarafından ertelenen çatışmadır. Depremi fırsat bilerek saldırı yasalarını meclisten geçirmesinin öfkeyi yükselten etkisini, burjuvazinin ve hükümetin hesaba kattığı görülüyor.

Ecevit'in ABD gezisi ve programına ilişkin epeyce propaganda yapıldı. Tabi ki, siyasetinden reklamına kadar yalan üzerine kurulu burjuva kültürü gereği, bu propagandada da gerçekler gizlendi. "Deprem yardımı" gibi "masum" bir gerekçe öne çıkarıldı.

Öncelikle IMF görüşmeleri için gerekçelendirilen "deprem yardımı" yalanlarına göz atmakta yarar var. Deprem sözkonusu olduğunda "yardım" sözcüğü, doğal olarak depremzedelere yardım olarak algılanacaktır. Oysa IMF'nin "yardımı"nın bu tür bir yardımla uzaktan yakından ilgisi yok. Dünya Bankası 1 milyar 50 milyon dolar olarak açıkladığı yardım sözünü şarta bağlıyor. Değil depremzedelerin, Türkiye'nin ihtiyaçları için bile değil, IMF'nin Türkiye üzerindeki planları gereği, kendileri tarafından belirlenen alanlarda kullanılmasını şart koşuyor. Yani "dış yardım"ların baştan beri uygulanagelen ilk şartı.

İkinci olarak, IMF ile yapılacak görüşmenin esas içeriği yardım filan değildir. Bu zaten IMF'nin çoktan belirlediği ve açıkladığı bir şey. Görüşülecek asıl konu, onların diliyle "yeni üç yıllık program"dır. Yani, Türkiye'nin milliyetçi başbakanı, emperyalist tekellerin Dünya Bankası ile, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine yönelik yeni saldırı programını çıkarmaya gidiyor.

IMF'nin bu görüşmede Türk hükümetine dikte

ettireceği konulardan biri de 2000 yılı bütçesi.

ABD ile görüşülecek "enerji yağması" ve diğer kölelik ilişkileri ise ziyaretin bir başka önemli ayağı.

Türkiye burjuvazisi ekonomisinin yönetimini yıllardır IMF'ye emanet ettiğine, bu bağımlılık onun için bir sorun teşkil etmediği gibi "gelişme"nin zorunlu gereği kabul edildiğine, bu emanet ve kabul epeyce bir süredir açıktan savunulduğuna göre, şimdi neden ziyaretin nedeniyle ilgili olarak bir takım bahane ve yalanlara ihtiyaç duyulmaktadır? Burjuvazinin ve hükümetinin çekindiği nedir?

Bu çekincenin belli başlı nedenlerinden biri, deprem bölgelerinde odaklanan, ama tüm işçi-emekçi kitleleri de derinden saran öfkedir. Bu öfkeyi ateşleyen devletin deprem karşısındaki vurdumduymazlığı olmakla birlikte, hemen öncesindeki mezarda emeklilik saldırısının alevlediği ve deprem nedeniyle sınıf tarafından ertelenen çatışmadır. Depremi fırsat bilerek saldırı yasalarını meclisten geçirmesinin öfkeyi yükselten etkisini, burjuvazinin ve hükümetin hesaba kattığı görülüyor.

Kendi açıklamaları da olmasa, hükümet IMF'yi nerdeyse bir "yardım meleği" ilan edecek.

"Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankası'nın değerli başkanlarıyla şu aşamada yapacağımız görüşmeler çok önemli. Kendileri özellikle deprem felaketi karşısında Türkiye'ye oldukça önemli kaynaklar oluşturma çabası içindeler. Bu konuda bazı adımlar atılmış durumda." diyor Ecevit. Ama IMF sözcüleri oldukça pervasız davranıyorlar. Deprem bölgesi gezilerinde "deprem vergisi"nin çıkarılması komutu vermelerinde olduğu gibi, stand-by görüşmelerinden, "yardım" değil "destek kredisi"nden ve kullanım şartlarından söz eden de yine IMF oldu.

Peki bunca yalan ve demagojinin hükümeti kurtarma şansı ne kadar? Ya da, hükümet bu yalanlarla suçlarının üstünü örtbileceğini umut ediyor mu?

Amerikalara kadar "deprem yardımı toplamaya" gittiğini ilan etmesi, hükümetin deprem karşısındaki tutumunu unutturabilir mi? Ya da, "yardım perver" ilan etmesi, IMF'nin kan emici, emperyalist yüzünü işçi-emekçi kitlelerden gizleyebilir mi? Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri deprem karşısında "Kahrolsun IMF!" sloganını "yaşasın IMF" olarak mı

değiştirirler?

Politikanın kırk yıllık kurtları olan hükümet ortağı parti başkanlarıyla şürekasının bunları düşünecek/umacak kadar saf olmadıkları açık olduğuna göre, hesapları daha günü kurtarmaya dönük olmalıdır.

Ama açık olan bir başka şey daha var; hesapları ne olursa olsun artık tutmayacak. Türkiye işçi sınıfı ve IMF ilişkisi cephesinden bunu söylemeye bile gerek yok. Hükümete gelince; hükümet, deprem sırasında ve

sonrasındaki tutumu bir yana, kurulduğu günden bu yanaki tüm icraatıyla işçi-emekçi düşmanlığını tescilleyerek sınıf hareketine karşı bir hesap yapma imkanlarını çoktan tüketmiş bulunuyor. Kaldı ki, deprem sadece hükümeti değil, tüm kurumlarıyla birlikte devleti ve sistemi de teşhir etmiş oldu. Ama öncelikle, bilinçsiz kitlelerin gözünde devletin

somutlanmış hali olan

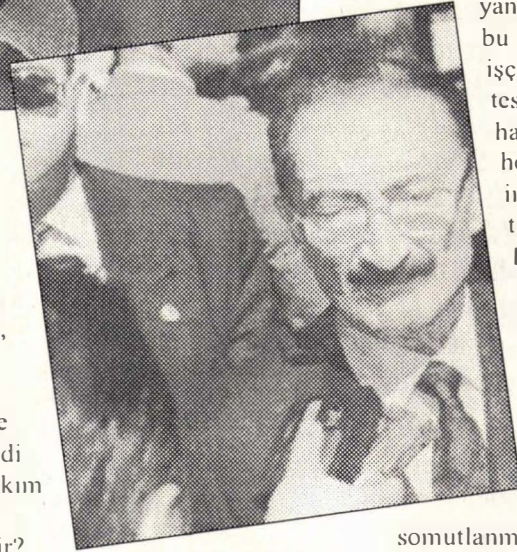
hükümetin hedef tahtasına konulması kaçınılmazdı.

Nasıl konulmasın ki. Devletin acizliğini, çaresizliğini, vurdumduymazlığını açıklayan başbakan, sağlık bakanı gibi hükümet adamlarıdır. Kapitalist sınıfın işçi sınıfı ve emekçilere saldırı programını yasalastıran hükümettir. Yine aynı şekilde, deprem suçlularını da kapsayan bir af yasasını, enkazların altında binlerce ceset yatarken çıkaran da hükümettir. Bölgeye gelen yardımları yağmalayan hükümetin adamları, ihale yolsuzluğu yapan hükümet partilerinin temsilcileridir vb. vb...

Gerek IMF patentli saldırı programlarının hızlı uygulaması, gerekse depremin etkileri üzerinden, IMF bile hükümetin ömrü üzerine nabız yoklarken, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerin hükümete karşı düşüncelerini anlamak zor olmasa gerek.

Ama bu işçi sınıfı ve emekçiler açısından işin en basit yanı. Bu sınıf yıllardır, her saldırı programında "hükümet düşürmek"ten söz eder. Kendiliğinden bilincin sınırlarında ve sendikal ihanetin çemberinde, bir burjuva partisini hükümetten düşürüp bir başkasını çıkarmaktan öte yapabileceği bir şey olamaz zaten.

Türkiye işçi sınıfı artık bu kısır döngüyü parçalayıp çıkmak, ufkunu hükümetlerin dar sınırından kurtararak kapitalist sistemi ve onun vurucu gücü olarak devleti tanımak zorunda. Bu zorunluluğun kaçınılmaz gereği olan siyasi önderliğe de artık sahiptir. Sorun, sınıfın mücadele deneyim ve birikimlerini bu siyasal düzeye buluşturmak ve sisteme karşı örgütlü mücadele kanalına akıtmaktır. Sınıf devrimcileri bu görev ve sorumluluk bilinciyle, kavganın en önünde yürümeyi sürdüreceklerdir.

Deprem yardımları ve rant savaşı

Depremden bu yana geçen sürede, deyim yerindeyse, yurtiçi ve yurtdışından “yardım yağdı”. Ne var ki depremin hemen sonrasında bu yardımların çoğuna devlet kurumlarınca el konuldu. Devlet, kurtarma ve enkaz kaldırma çalışmaları sırasında sergilediği başarısızlığı, gelen yardımların organizeli bir şekilde dağıtılmasında da sürdürdü. Gerçek deprem mağdurları devlet kurumlarından doğru dürüst bir yardım alamadıkları gibi, kendilerine ulaştırılmak istenen yardımlar da devlet engeline takıldı. Yapılan bir kamuoyu araştırması bu konudaki gerçeği çıplak bir biçimde ortaya sermektedir. Araştırma sonuçlarına göre, depremzedelere ulaştırılan yardımın %60-70’lik bir bölümünü, tüm engellemelere rağmen doğrudan halkın topladığı yardımlar oluşturuyor. Bütün kurumlarıyla sermaye düzeniyse, işçi emekçilerden ve kardeş dünya halklarından gelen yardımları kendi içinde paylaşmanın savaşını veriyor.

Devlet yetkilileri, depreme aktarılan kaynak ve yardımların miktarı ve harcanması konusunda “şeffaflık” sözü vermişti; ancak bugüne kadar bu rakamlarla ilgili kesin bilgiler kamuoyuna yansıtılmamıştır. Öyle ki, bazı burjuva köşe yazarları bile bundan şikayet etmektedir. Günlük burjuva basına bir göz atıldığında gelen yardımların miktarı açığa çıkmaktadır. En son açıklamaya göre, sadece Ziraat Bankası’nda toplanan yardım parası 60 trilyon civarında. Diğer özel bankalarda toplanan miktar ise açıklanmıyor. Çünkü bu bankalar, yardım miktarlarını açıklamamak doğrultusunda talimat aldıklarını belirtiyorlar. Ama basında yayınlanan yardım miktarlarına şöyle bir gözetildiğinde, sadece Ziraat Bankası’ndaki yardımın bile 60 trilyonun çok üstünde olduğu görülecektir. O zaman sormak lazım; “şeffaflık” nerede kaldı?

Gerçi şeffaflığa dair verilen sözler yerine getirilmek için verilmiş değil. Çünkü bu alanda herhangi bir toplumsal yaptırımla yüz yüze kalmıyor sermaye. Bu ülkede her seçimde verilen yığınla vaadin hangisi yerine getirildi ki?

Fazla zaman geçmeden yapılan yardımların nerelere aktığı da yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Sermaye kesimi yardım rantının paylaşımında çıkan itilaftan ötürü suçlarını ele verdi. Yardımların nasıl bir rant kaynağı oluşturduğu kaba bir biçimde ortaya çıkmasına rağmen ne yazık ki ne hesap soran var, ne de bu duruma ses çıkaran... Nasıl olsa bizim insanımız vurguncular, çeteciler, dolandırıcılar ve mafyalar tarafından yönetilmeyi kanıksamıştır diye bakıyorlar.

Yalova’da hasar gören ve yıkılan okulların yeniden yapımı için ihale açılıyor ve ihale başlatan ANAP ve MHP il başkanlarıyla bu partilere mensup yöneticilere veriliyor. İtirazlar olunca kura usulüne başvuruluyor ama ne hikmetse torbadan yine aynı isimler çıkıyor: Neticede ihaleyi ANAP Yalova Belediye Meclis Üyesi Birol Aslan, Yalova İl Başkanı Özkan Tiryaki, MHP Yalova İl Başkanı Erol Tatar, MHP Yalova Belediye Başkanı Kazım Karyağdı ve Aydın Sitesi müteahhiti Cevat Aydın alıyor. Cevat Aydın’ın yaptığı bütün sitelerin deprem sırasında tümüyle yıkılmış olması hiç önemli olmadığı gibi, ihaleyi almasında bir engel teşkil etmiyor. Çünkü Veli Göçer gibi bir günah keçisi bulunmuş ve nasıl olsa kamuoyunun tepkisini yatıştırmakta bayağı da işe yaramıştır. Paylaşımında DYP’liler de pay almak istiyorlardı. Ama şansları yoktu, ihaleye girecek olan DYP milletvekili adayı Kenan Baş ve arkadaşları, yaptıkları binaların yıkılması nedeniyle daha önceden tutuklanmışlardı.

Rant savaşımının sürdüğü bir alan da konut yapım alanı. MHP’li iki bakan bu konuda birbirine girmişken, Devlet Bahçeli olayı yatıştırmaya çalıştı. Prefabrike mi, kalıcı konut mu üzerinden yaşanan anlaşmazlığın da depremzedeleri düşünmekle alakası yok. Bakanlardan biri bir sermaye grubunun, diğeri de başka grubun çıkarlarının kavgasını veriyor. Prefabrike evler en fazla bir iki sene dayanabiliyor, kooperatif evlerinin ise ne zaman teslim edileceği belli değil. Ne yıllar önce yaşanan Muş-Varto depreminin ne de yakın dönemde yaşanan Dinar depreminin yaraları sarıldı. Muş’ta yıllar önce atılan temeller olduğu gibi duruyorken, Adana’da ve Dinar’da halen çadırlarda yaşayanlar var.

Toplanan para yardımları rant kavgasına konu olurken, acil ihtiyaç olarak gönderilen çadır, battaniye, ilaç, giysi vb. malzemeler de yağmaya konu oluyor. Örneğin yurtdışından gelen yardımların, Atatürk Havaalanı’nda yetkili mercilere teslim edildikten sonraki akıbeti bilinmemekle birlikte, sadece bir görevlinin anlatımı bile vurgunun boyutlarını gözler önüne sermeye yetiyor. Üzerinde “Dünya Yardım Teşkilatı” yazılı, malzemelerle yüklü bir uçağa bir tır yanaştırılmış, malzemeler tıra yüklenmiş. Söz konusu memur, boşaltanların kim olduklarını sorup belgelerini isteyince de, “yazılı bir belge olmadığı, ama kendilerinin MHP’den olduğu”nu açıklayan şahıslar yükleme işlerine devam etmişler. Memur ise MHP’li olduklarını duyar duymaz tırın yanından uzaklaşıyor. Ve haklı olarak, “ben işimden ayrıлып evime giderken başıma nasıl bir şeyin geleceğini bildiğim için onları engellemeye kalkışmadım” diyerek neden müdahale

etmediğini açıklıyor. Ayrıca buna benzer birçok olaya tanık olduğunu da ekliyor. MHP’liler çaldıkları bu malzemelerin bir kısmına kendi amblemlerini basıp dağıtsalar bile, daha büyük bölümünün satıldığından da şüphe duymamak gerekiyor.

Kızılay delik ve yırtık çadırlar vermeye devam etsin, işe yarar kaliteli kışlık çadırlar ortadan kayboluyor. Yerli ve yabancı yardım kurumları doğal olarak topladıkları yardımı kendileri ulaştırmak üzere ellerinde bekletiyorlar. Zaten tersi hata olurdu. Düşünün ki bu ülkede okullarda toplanan “fitre ve zekat”lardan, piyango-toto-loto’dan kendisine pay ayrılan bir kurum, işe yaramadığı gibi bir de yardımların önünde engele dönüşmüş olsun. Tabii ki bir güvensizlik olacak.

Yardım meselesine bakıldığında öyle bir tablo çıkıyor ki ortaya, sanki yardıma ihtiyaç duyan depremde zarar görmüş insanlar değil, sermayedarlardır. Doğrusu bu yanlış da değil; çürüyen düzeninin kendi kendine yıkılmasını beklemek büyük hata olacaktır, mutlaka yardım etmemiz gerekmektedir.

Rant depreminin yıkıntıları üstünde rant kavgası sürüyor

Bu çağda depremin “doğal” değil, sosyal/siyasal bir afet olduğunu söylemek için devrimci olmak falan gerekmiyor. Bu öylesine çıplak bir gerçek ki, Marmara depreminde görüldüğü gibi burjuva basın bile bu gerçeği ortaya koymak/eleştirmek zorunda kalabiliyor.

Kapitalist sistemdeki çürümenin iktisadi boyutunda rantiyecilik vardır. Devlete yansımada da rüşvetçilik. Türk devletinin ordusu, birkaç generalin cebine girecek milyarlar için çürük uçak satın alır. Belediyeleri, başkanların cebine girecek milyarlar için en olmadık yerlere iskan izni, en çürük yapılarla oturma izni verir. Sonuçta bir kısım parababası ile bir kısım devlet erkânının oturdukları yerden milyarlar toplaması, binlerce işçi-emekçinin canına malına mal olur. Kocaeli merkezli deprem, Gebze’yi, Pendik’i, Kartal’ı, Kadıköy’ü atlar, gelip taa Avcılar’da doldurma zemine kurulmuş binaları yerle bir eder.

Rantiyenin suçu bu kadarla kalsa iyi. Ama kalmaz, kalamaz. Çünkü sistem içi eleştirilerin yöneltmeye çalıştığı gibi, sorun, birkaç hırsız müteahhit ve birkaç rüşvetçi belediyeciyle sınırlı değildir. Sorun, bu hırsızları da yaratan rantiyeci asalak sistemin özünüdür. Bu nedenle de, daha

döktükleri kan kurumadan, yarattıkları enkazlar ve enkazların altındaki cesetlerimiz kaldırılmadan yeni rantların, yeni hırsızlıkların hesabına girişirler. Yıkılan okulların tamirini, onları yapan müteahhitlerle suç ortağı belediyelere ihale ederler. Kiraları yükseltir, prefabrik fiyatlarını zamlandırırlar. Yıkıntılar ve kayıplar arasında perişan ettikleri işçi-emekçileri, deprem zammı, deprem vergisi ile iyice yıkmaya çalışırlar.

Tüm bunları yapabilmek için de, doğal olarak, öfkeli depremzedelerin üzerine çevik kuvvet yığmak zorunda kalırlar.

Çünkü çürüyen sistemi ayakta tutan ve emekçilerin öfkesinden koruyan tek güç ‘kolluk güçleri’dir. Devleti “küçültme” programıyla “tahkim” programının bir arada yürütülebilmesinin mantığı da burada yatmaktadır. Amaçlanan ve büyük oranda gerçekleştirilmiş bulunan bu küçültme tamamlandığında, kapitalist Türk devleti, kolluk gücü-vergi-yargı’dan ibaret Ortadoğu’nun en “güçlü” vurucu gücü olacaktır. Bu gücü kimin kullanacağı ise açıktır. ABD’nin elinde, Ortadoğu halklarının kafasına, IMF ve tekellerin elinde işçi sınıfı ve emekçilerin kafasına inmeye hazır bir çekic.

Esenyurt'tan Kızıl Bayrak okuru bir grup işçi Kimya Teknik direnişini ziyaret etti

Direnışteki sınıf kardeşlerimizi yalnız bırakmayalım, sınıf dayanışmasını örelim

Esenyurt'tan *Kızıl Bayrak* okuru bir grup işçi olarak, geçtiğimiz hafta sonunda grevdeki Kimya Teknik işçilerine dayanışma ziyaretinde bulunduk. Kimya Teknik işyeri Bayrampaşa'da kurulu ve kimyevi madde v.b. üretimi yapıyor. Daha önce örgütsüz olan işyerinde işçiler 6 ay önce Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başladılar. İşverenin sendikayı tanımaması nedeniyle işçiler 11 Ağustos'ta greve çıktılar. Şu an işyerinde 20 işçi çalışıyor. Buna rağmen üretim tamamen durdurulmuş durumda. Daha önce işverenin stoktaki malları çıkarma girişimi işçilerin kararlı direnişi sayesinde engellendi. Şu an fabrikadan dışarıya mal girişi ve çıkışı olmuyor. İşçilerin grevin ilk günlerinde kurdukları grev çadırı polis destekli saldırı ile yıkılmasına rağmen, işçiler yine de grev için barakadan çadır oluşturdular.

Grevin ilk günlerinde grevci işçilere yönelik ziyaret düzeyinde de olsa gerçekleştirilen dayanışma eylemleri dışında, henüz sınıf cephesinden anlamlı bir sınıf dayanışması örülebilmiş değil. Bu, yaşanan öteki mevzi direnişlerinde de görüldüğü gibi, işçi sınıfının örgütlülük ve bilinç durumuyla ilgili bir sorun olarak hala yakıcılığını koruyor.

Buna rağmen Kimya Teknik işçileri, kendi güçlerine, sınıf birliği ve dayanışma ruhuna sahip olarak, direnişlerini kazanıncaya kadar sürdürmede kararlılar. Ziyaret sırasında işçilerle yaptığımız sohbetlerde bu kendini fazlasıyla gösteriyordu.

Kazanmak için görev öncelikle direnişteki Kimya Teknik işçilerinin kendisine düşüyor. Sınıf birliği ve gücüne güvenerek talepleri kabul edilinceye kadar direnmeye devam etmek, hiçbir durumda geri adım atmamak direnişçi işçilerin tutması gereken yoldur. Bunun ötesi ise, diğer işletmelerdeki işçilerin direnişe ilişkin olarak ortaya koyacakları sınıf dayanışmasına bağlıdır.

Biz *Kızıl Bayrak* okuru sınıf bilinçli devrimci işçiler olarak biliyoruz ki, ancak direnerek ve mücadele ederek haklarımızı koruyabiliriz. Öyleyse grevdeki işçileri yalnız bırakmayalım, sınıf dayanışmasını her cepheden örmek için çalışalım.

Yaşasın Kimya Teknik direnişi!

Esenyurt'tan Kızıl Bayrak okuru bir grup işçi

Kimya Teknik grevi devam ediyor!

Bayrampaşa'da kurulu toplam 146 işçinin çalıştığı ve kimyevi yan madde ile deterjan üretimi yapan Kimya Teknik'te, işverenin, işçilerin örgütlendiği Petrol-İş Sendikası'nı, dolayısıyla işçinin örgütlü gücünü tanımaması ve lovakı

ilan etmesi karşısında, 11 Ağustos'ta başlayan grev devam ediyor. Grevdeki işçilere şimdiye kadar çeşitli işletmelerden işçilerin yaptıkları ziyareti aşmayan sınıf dayanışması dışında henüz anlamlı bir dayanışma sergilenebilmiş değil. Buna rağmen işçiler sendikaları ve komiteleri önderliğinde ilk günkü kararlılık içerisinde kazanıncaya kadar greve devam edeceklerini belirtiyorlar. Grevci işçilerle, grev süreci üzerine yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

Kızıl Bayrak: Greve ne zaman ve niye gittiniz?

Temsilci: Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenmemizden dolayı patron sendikamızı tanımadı, dolayısıyla yetki alan sendikamızla toplu sözleşme masasına oturmaya da yanaşmadı. Biz de 11 Ağustos'ta greve çıktık. İşyerimiz 35 senelik bir işyeridir. Daha önce de birkaç kere sendikalaşma çalışması olmuş ama her defasında işçilerin girişimi başarısızlıkla sonuçlanmış. En son, 9 yıl önce Laspetkim-İş'te örgütlenme çalışması olmuş, bu da başarısızlıkla sonuçlanmış. Biz de geçmişin deneyimlerinden de yararlanarak oluşturduğumuz komite ile örgütlenme çalışmasını gizlice öreerek sendikalaşmayı başardık.

Kızıl Bayrak: İşyerinde toplam kaç işçi çalışıyor ve bunların ne kadarı sendika üyesidir?

Temsilci: İşyerinde toplam 146 kişi asgari ücret karşılığında 2 vardiya halinde çalışıyor, bunların 128'i sendika üyesidir. Grev süresince sendikadan istifa edenler de oldu. istifa edenler daha çok şoför, çaycı, aşçı vb. konumda bulunan işçilerdir. Şu anki sendikalı işçi sayısı 115'dir.

Kızıl Bayrak: İşyerinde ne üretiliyor? Şu an üretim var mı? Kaçak işçi çalıştırılıyor mu?

Temsilci: İşyerinde daha çok temizlik maddeleri, özellikle de deterjan üretimi yapılıyor. Bu daha çok iç piyasaya yöneliktir. Aynı zamanda işyerimiz LEVER' in yan sanayisi durumundadır. Şu an üretim tamamen durmuş olmakla birlikte, fabrika içerisinde 20 işçi bulunuyor. Fakat bunlar imalat kısmında değil, şoför, çaycı, aşçı, hamal vb. konumundalar. İçeride hammadde stokları var. Biz şu an içerden mal çıkışına izin vermiyoruz. Geçen hafta içerisinde işverenin mal çıkarmasına karşı topluca direniş gösterdik. İşveren hemen polis çağırdı. 12-13 ekip arabası dolu polis bize müdahale etti. İtişip kakışmamız oldu. Bunun üzerine fabrika önünde oturma eylemi yaptık. Şu an hammadde satışı yapılıyor.

Kızıl Bayrak: Direnişinizle sınıf dayanışması ne durumda?

Temsilci: Şimdiye kadar sınıf cephesinden

anlamlı bir dayanışma göremedik. Pancar motor işçileri, çeşitli siyasi partiler, Esenyurt İşçi Evi ve bir de tek tek duyarlı insanlar grevimizi ziyaret ederek desteklerini sundular. Bunun dışında Uzel, Erka Balata, Gebze'de kurulu Lever işyeri direnişimize destek

vereceklerini, bizi ziyaret edeceklerini belirttiler. Şimdiye kadar bu işletmelerin gelmemelerinin nedeni deprem felaketi ile ilgili. Bunun dışında bizim 12 kişilik komitemiz var. Dayanışma konusunda bizim de artık girişimlerimiz oluyor. İlk önce çevremizdeki fabrikaları gezip burada çalışan sınıf kardeşlerimizden bizimle dayanışma içerisinde olmalarını isteyeceğiz. Yine direnişimizi kamuoyu gündemine daha geniş sokabilmek için çakmak, kalem satışı dışında, Ekim ayı ortalarında dayanışma gecesi düzenlemeyi planladık. Petrol-İş'te örgütlü diğer işletmelerdeki işçilerin bize yönelik dayanışma içerisine girmeleri yönünde girişimleri var.

Kızıl Bayrak: Biliyorsunuz binlerce emekçi enkaz altındayken hükümet sözde sosyal güvenlik yasası adı altında ezilen kesimlere yönelik sosyal yıkım saldırısını meclisten geçirdi. Bu konudaki görüşleriniz nedir?

Temsilci: Deprem devletin işine yaradı. Mezarda emeklilik onaylandı. IMF ne diyorsa hükümet yapıyor. Millet acılar içerisinde yaralarıyla uğraşırken bu yasayı onayladı. Deprem öncesinde bu yasalara karşı işçilerin mücadelesi vardı, bu mücadele genel greve evriliyordu. O zaman bu yasayı onaylama şansları zayıftı. Deprem bu süreci zorunlu olarak geçici de olsa ortadan kaldırdı. İnsanlar enkaz altında ölümlerine mücadele etme olanağı zaten olmuyor. Devlet hem yasayı geçirdi, hem de depremde aciz kaldı. Şimdi herkes rant peşinde, bu devletin gücü ancak hak arayanlara yetiyor. Ama yaşanan büyük bir felaket karşısında çaresiz kalıyor, umursamıyor. Bunun dışında başka şeyleri gündeme getiriyor. Mesala af yasası, anayasa tartışmaları vb. ile dikkatleri dağıtmayı hedefliyor.

Kızıl Bayrak: Son olarak diyeceğiniz bir şey var mı?

Temsilci: Biz kazanana kadar mücadeleye devam edeceğiz. Eğer biz bırakırsak bitmişizdir. Mücadelenin anlamı kalmaz. Şu an moral düzeyimiz iyi, ilk günkü birlikteliğimizi olumsuz koşullara rağmen koruyoruz. Şu an kendimizi öğrenci olarak görüyoruz. Grev bizim için bir okul oldu. İşçilerin dostunu ve düşmanını yaşayarak görme fırsatı buluyoruz. Daha bize çok şey öğreteceğinden de eminiz. Haklı mücadelemize işçi ve emekçi kesimlerin dayanışma göstererek sahip çıkmasını temenni ediyoruz.

Kızıl Bayrak: Teşekkür ederiz. Sizlere haklı mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Belediye-İş 4 No'lu Şube Sekreteri Talat Yavuz'la yapılan röportajı yayınlıyoruz...

Kızıl Bayrak: Konak Belediyesi'nde yaşanan sorunları kısaca aktarır mısınız?

T. Yavuz: İşçi arkadaşlarımızın maaşı ödenmediği ve maaşlar avansa dönüştüğü için, içerde 3 tane ikramiye, 14 günlük maaş farkı artı geçen aylarda sadece 100 milyonluk avans verildi. Bu ücretle kalan işveren doğru bir yaklaşım göstermiyor. Sadece param yok diyor. Biz daha önce de basın açıklaması yapmıştık. Ondan sonraki 1 ay maaşlar aynı şekilde ödenmişti. Oturma eylemi yapmıştık. Şimdi yarın için de (21 Eylül) bir iş bırakma kararı alınmıştır. Şu anda görüşmeler sürdüğünden henüz netleşmedi ama eğer bugün bir çözüm olmazsa bu karar hayata geçecek.

Kızıl Bayrak: Bütün belediye işçilerini kapsayan bir iş bırakma eylemi mi yoksa sadece Konak mı?

T. Yavuz: Sadece Konak Belediyesi'nde.

Kızıl Bayrak: İzmir'in diğer belediyelerinde de başka sorunlar var mı?

T. Yavuz: Şimdi Çiğli'de bir durum söz konusu. 3 aydan beri Çiğli Kafesan'da çalışan işçiler maaşlarını alamıyor. Bunun üzerine orada bir iş bırakma eylemi başarıya ulaşmamıştı. Yani eylemimiz kırılmıştır. Nasıl kırılmıştır? İşverenin yeni aldığı işçilerle kırılmıştır bu eylem.

21 Eylül tarihinde yapılması düşünülen bu iş bırakma eylemi 22 Eylül günü gerçekleşti. Konak Belediyesi ve Gediz Temizlik Şantiyesi'nde çalışan işçilerin katıldığı iş bırakma eylemi Gediz Temizlik İşleri Şantiyesi önünde işçilerin biraraya gelmesiyle başladı. Daha sonra basın metni okundu.

Belediye-İş Sendikası'nın açıklamalarına göre işçilerin yaşadığı sorunlar özetle şöyle:

- * 4 aylık ikramiyeler 11 aydır ödenmiyor
- * Maaşlar taksitle veriliyor
- * İşçilerin belediyeden kişi başına 700 milyon alacağı var

* Emekli olan işçilerin tazminatları ödenmiyor
* İzine ayrılan işçilerin maaşı verilmiyor
* İşçiler zorunlu olarak 8 vardiya çalıştırılmasına rağmen yasal olarak 3 vardiyadan fazla çalıştırılmamaları gerekiyor.

* Ayrıca çöp arabaları son derece kullanışsız ve bozuk.

İş bırakma eylemi oturma eylemiyle gün boyunca devam etti. Yapılan açıklamada eğer sonuç alınmazsa yeni eylem şekilleriyle haklarının aranacağı belirtildi.

Ayrıca Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu yerler dışında da belediye işçilerine yönelik saldırılar yoğunlaşmış durumda. Genel-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Buca Belediyesi'nde de işçiler şu anda sakal bırakma eylemi yapıyor. 01.03.1998'den itibaren saldırılar Buca Belediyesi'nde artarak devam etmekteydi.

Özelleştirme saldırısı için hep hazırlık yapılan Buca Belediyesi'nde maaşlar, sözleşme farkları, fazla mesai ve normal mesai ücretleri işçilere ödenmemekte. Buca Belediye işçilerinin yaşadığı sorunlar ve sendikanın yapacaklarıyla ilgili Genel-İş Sendikası 5 No'lu Şube Başkanı Murat Hançer şunları söyledi; " İşveren görüşmelerden kaçıyor. Geçenlerde basın açıklaması yaptık. Önümüzdeki günlerde siyasi partilerin il başkanlarıyla konuşacağız. Bir sonuç çıkmazsa, ondan sonra Başbakanlığı, İçişleri Bakanlığı'nı ve PTT Genel Merkezi'ni faks yağmuruna tutacağız. Buca Belediyesi'nin telefonlarını her arkadaşımızın ailelerine aratarak kilitlettireceğiz. Yine bir sonuç alamazsak, bu sefer en sonunda iş bırakma eylemi kararı alacağız. İşverenin bu saldırılarına karşı üretimden gelen gücümüzü kullanacağız."

Kızıl Bayrak/İzmir

Çiğli Organize'de bir zam dönemi daha geçti Tek yumruk olursak sonuçta hepimiz kazanırız

Bir zam dönemini daha geride bıraktık, aldığımız zamlarsa asgari ücreti geçmiyor. Çiğli Organize de çalışan her arkadaş aynı sorunlardan şikayetçi, düşük ücret yoğun baskı ve sömürü... Daha zamlı maaşlar elimize geçmeden, bütün zorunlu ihtiyaçlarımıza birer birer zam yapıldı. Böylece krizin faturasını bizler ödemiş olduk, ya aylarca işsiz kalarak ya da her türlü haksızlığa boyun eğerek... üç işçinin işini bir işçiye yıktılar.

İşin yükünü çeken bizleriz, sefasını sürense patronlar. Her kriz döneminden kârlı çıkanlar onlar oldu, sermayelerini katmerleştirdiler. Tekstil sektöründe maaşların gecikmesi artık olağan hale geldi. Patonlar maaşlarımızı repoya yatırıyor, bizler ne zaman ödenecek diye beklerken bu paralar bankalarda işletiliyor. Mesai ücretleri ise unutturulmaya çalışılıyor.

İşçi arkadaşlara seslenmek istiyorum. Bunca sömürü karşısında iş değiştirmekle çözüm yolu bulamadık. Bu gidişle ve bu kafayla devam edersek bulamayız da. Her iş kolunda patronlar kalifiye işçi fazlasını oluşturmuşlar. Yani ucuz iş gücünü yaratmak için milyonlarca işsizi yaratmak gerek. Patronlar da bunu yaptı. Yapılan saldırılar bununla da sınırlı değil. Sosyal Güvenlik Reformu yoluyla sağlığın özelleştirilmesi yeni bir aşamaya girdi, bizim tek güvencemiz olan SSK da nihayet elimizden alındı.

Depremle birlikte binlerce ölü ve yaralı varken, bunu fırsat bilip yasaları bir çırpıda meclisten geçirdiler. Sendikalar ise bu duruma maalesef seyirci kaldı. Devlet enkazdan yaralıları kurtaracağına, IMF'nin ve patronların çıkarı için çalıştı. Sonuçta bu devlet hiçbir zaman bizim devletimiz değildi, olamaz. Çünkü bu devlet patronların devleti, onu yönetenlerin ipleri patronların elinde.

Son bir aydır fabrikalarda işçi arkadaşların konuştuğu deprem, devletin gerçek yüzünü bir kez daha ortaya koydu. Yapılan yardımların bile

depremden zarar görenlere ulaşmayacağını hepimiz biliyoruz, bunu işçiler açıkça dile getiriyorlar.

Birkaç ay önce bir tekstil fabrikasında maaşlar geciktiği için işten ayrıldım. Şu anda çalıştığım işyeri daha berbat. Prim sistemiyle çalışıyoruz, sayıları çıkartabilmek için yemek molalarında bile çalışmak zorunda kalıyoruz. Üstelik bizden hata yapmadan iş istiyorlar. Birçok arkadaşımız onlar çalışın demeden paydoslarda çalışıyor. Bunu yapmazsak, işten atılmayla tehdit ediyoruz. Bu ve buna benzer bir sistem, bütün tekstil fabrikalarında uygulanıyor. Kimi yerlerde bireysel karşı çıkışlar yapıyoruz. Oysa asıl yapmamız gereken daha farklı. Bunu örgütlü bir karşı koyuşa çevirmeye ihtiyacımız var.

Bu olmaz değildir, yeter ki bizler bunu isteyelim. Kendimiz için bunu yapabilmeliyiz. Tek yumruk olursak sonuçta hepimiz kazanırız. Güvensizlik bizleri daha çok böler ve bu bizim asıl düşmanımızdır da.

Aynı işi birlikte üretiyoruz, bizim birbirimizden alıp veremediği hiçbir şey olmaz. Böyle davrandığımızda bu sadece bize zarar verir, kaybederiz. Ben de bu yazdıklarımın bizzat yaşayarak daha iyi farkına vardım.

İzmir'den Kızıl Bayrak okuru bir tekstil işçisi

Hereke Yün Mensucat

Bundan üç yıl önce Sümerbank 'a ait Hereke Yün Mensucat fabrikası özelleştirilerek Mehmet Küçük'e devredildi. 17 Ağustos'tan sonra ise, depremden etkilendiği ve tamirat yapılacağı bahanesiyle Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası'na üye 16'sı kadın 116 işçi, önce 6 Eylül'e kadar ücretsiz izine çıkarılmış, izin sürecinde de iş akitleri feshedilmiştir. Bu tensikattan sonra fabrikada, sadece sendikaya üye olmayan 28 işçi kalmıştır.

Yıllardır kriz nedeniyle beş-on yıl ödemesiz düşük faizli kredi alan da, vergiden muaf tutulan da, işçilerin SSK primlerini ödemeyen ve borçları silinen de bugüne kadar işçi sınıfı üzerinden kâr sağlayan kapitalistler olmuştur.

Bu düzen ve onun devleti depremi fırsat bilerek işçi ve emekçilere mezarda emeklilik saldırısını yasalastırmakla sermaye sınıfına hizmette kusur etmemiştir. Neden? Çünkü kapitalist sistem işçi sınıfının ve emekçilerin kanı ve sömürüsü üzerine kurulmuştur. Depremde de görüldüğü gibi binlerce

işçi ve emekçinin evi yıkılırken, kapitalistlerin villaları, apartmanları ayakta.

Hereke Yün Mensucat Fabrikası patronu da depremin faturasını işçilere çıkartarak kârına kâr katmanın hesabını yapmaktadır. Bugün Hereke Yün Mensucat'taki sendikaya üye olmayan 28 işçi de işten atılmadım diyerek işçi arkadaşlarına ihanet etmemeli, işten atılan sınıf kardeşleriyle aynı safta direnişe katılmalı, fabrikadan mal giriş ve çıkışını engellemelidir. Gün diğer işletmelerdeki öncü işçilerin de sınıf dayanışması konusunda üstüne düşeni yapma günüdür. Gün, şimdiye kadar onlarca bedeller ödeyerek kazanılmış hakları geri alıncaya kadar direniş ateşini büyütmenin, sermaye iktidarı altında işin ve ekmeğin güvencesinin sürekli olmayacağını bilinciyle, kendi iktidarlarının kurulmasında yol gösteren komünist işçi partisi saflarında örgütlenmenin ve savaşmanın günüdür.

Bergama Zindanı'ndan bir Kızıl Bayrak okuru

Belediyelerdeki tensikat saldırıları

Sermaye sınıfı kendi yapısal krizini azaltabilmek için emekçilere karşı saldırılarını her geçen gün biraz daha pervasızlaştırıyor. Bu çerçevede, sosyal yıkım paketini deprem yıkıntıları arasından bir gece yarısı operasyonu ile geçirdi. IMF-TÜSİAD patentli saldırı programının diğer ayaklarını da parça parça hayata geçiriyor.

Değişik dönemlerde, özellikle de seçim dönemlerinin ardından gündeme getirilen, hep belediyelerin içinde bulunduğu mali kriz ve bunu aşmak yönündeki zorunlulukla, reformlar, yerel yönetimler yasası ve benzeridir. Ama ne hikmetse, hemen hemen her belediyenin adının karıştığı yolsuzluk, borçları silinen, vergileri affedilen, karanlık işleri zaten menkul iş adamları, sırf birilerine trilyonlar kazandırsın diye temizlik, çevre bakımı gibi bölümlerin taşeronlaştırılması, faizsiz verilen ruhsatlar, idari hatalar hep hasıraltı oluyor. Fatura ise muhalif işçilerden başlayarak belediye çalışanlarına kesiliyor. Trilyonluk vergileri affedeabilen belediyeler, bir avuç işçinin maaşını ödeyemez hale geliyorlar. Daha doğrusu böyle iddia ediyorlar. Gündeme, yapılan yolsuzluklar değil tamamı alınının akı olan belediye işçilerinin ücretleri geliyor.

Seçimlerden sonra gündeme gelen, önce bir dizi yerel direnişle karşılık bulan, daha sonra sosyal yıkım paketine karşı geliştirilen eylemlilik süreci sırasında hasıraltı edilen belediyelerdeki tensikat saldırısı tekrar başladı. İşçiler, kirli ilişkileri herkes tarafından bilinen Bahtiyar Uyanık tarafından işlerinden atıldılar. İşçilerin işten atılma nedeni, o meşhur çok ücretleri, hepsini topladığında bir ruhsat parası etmeyecek ücretlerinin, belediyenin yaptığı trilyonluk peşkeşler yüzünden içinde bulunduğu mali krizden kurtaracağı iddiası.

Kuşkusuz ki belediyelerin içinde bulunduğu söylenen mali krizin altında yatan işçilerin maaşı değildir. Yıllar boyu belediyeler emekçilere ait olan herşeyin sermayeye peşkeş çekilmesinin en fazla yaşandığı yer olmuş, seçimlerde dönen de, sadece rant sağlanan çevrelerin değişmesi olmuştur.

Şu anda Maltepe ve Buca'da somutlanan ve arkası geleceği kesin olan saldırıların iki temel amacı gözüküyor. Birincisi, sosyal güvenlik yasa tasarısının arkasından geçen tahkim yasasının tam talanı gerçekleştirmesini sağlamak için, gündemde olan Yerel Yönetimler Yasası'nı hayata geçirmek; ikincisi Kasım ayında toplu sözleşmeleri başlayacak olan belediye işçilerine sıfır zammı dayatmak.

Yeni Yerel Yönetimler Yasası'nın, belediyelerin içinde bulunduğu krizi aşmak için onların yetkilerini artırmayı hedeflediği söyleniyor. Ama asıl hedeflenen, emperyalist tekeller tarafından yağma edilebilsin diye bir

takım kaynakların belediyelerin yetkisi altına verilmesi. MAİ anlaşması ve tahkimle, kendilerine ufak tefek pürüzler çıkaran mahkemeler de devre dışı bırakılmışken, bu kaynakların usulsüzlüğün olağanlaştığı belediyeler kanalıyla emperyalist sermaye ve onun işbirlikçilerine hibe edilmesidir. Yani bir yandan maddi kaynaklar belediyelerin yetkisinde toplanacak, öte yandan da hizmet sektöründe alanı genişleten bazı bölümler taşeronlara peşkeş çekilecek. Ama sermaye uşağı belediyeler için şu anda daha kısa vadeli hedef, Kasım ayında başlayacak olan toplu sözleşmelerle işçilere bir bütün olarak sıfır zammı kabullendirmek.

Gerçekleşen ve gerçekleşmeye devam edecek olan tensikat saldırılarıyla, belediye işvereni, bir yandan sendikanın örgütlü gücünü törpüleyip, onu güçten düşürmeye çalışırken diğer yandan da işçileri psikolojik baskı altına almaya çalışıyor. Kasım'da birçok belediyede işveren "Bakın kriz içindeyiz, şu kadar arkadaşınızı işten attık. Sıfır zamma dua etmelisiniz" diyecek. Depremi bir faciaya dönüştüren sermaye devleti, kuşkusuz ki belediye işçilerini de fedakarlığa çağırarak ve kendi sorumlusu olduğu bu facianın faturasını diğer emekçi kesimlerle birlikte onların da ödemesini isteyecek.

Belediye işçilerinin sektöre yönelik bu saldırı programına karşı hem kendileri hem sınıfları için örgütlü bir mücadele yürütmesi gerekiyor. Saldırıları karşısındaki tutumun şu andaki yapılarıyla Belediye-İş, Genel-İş gibi sendikalara bırakılamayacağı açık. Bunu hem geçmiş dönemin hem de yaşanan mevzi direnişlerinden rahatlıkla görebiliyoruz. Bu noktada işçilerin yapması gereken işin ilk halkasında, işyerlerinde kendi öz örgütlülüklerini yaratmak olduğunu söyleyebiliriz. Sosyal yıkım paketine karşı yaygın bir sınıf dayanışması örnek, diğer sektördeki işçilerle bu zeminde birleşmek ise işin ikinci çözümü halkasını oluşturmaktadır.

Saldırı şu anda Maltepe'de 229 işçinin işten atılmasıyla yeni bir start aldı. Kuşkusuz ki Maltepe'de bu oyunu bozmak, sermayeye sert bir tokat indirmeyi başaramak yalnız İstanbul belediye işçisi için değil, Türkiye'deki tüm belediye işçileri için hayati bir anlam taşıyor.

Bunun için belediye işçilerine düşen görev ve sorumluluk; Maltepe'de süren ve 5. ayına girmekte olan direnişi kendi direnişleri gibi sahiplenmek, dayanışmanın ötesinde birlikte mücadele etmek, sendikayı saldırılara karşı mücadeleye zorlamak, sarı sendikanın işçi sınıfını sattığı durumlarda da mücadeleyi kendi öz örgütlülüğü üstünden sürdürmek için tensikatlara karşı direniş komiteleri oluşturmak olarak somutlanabilir.

Maltepe Belediyesi'nde tensikat ve direniş

Belediyelerde uzun süredir gündemde olan tensikat saldırısı, Karyapsan'ın ardından, Maltepe Belediyesi'ndeki tensikatla daha da tırmanmış oldu. Seçim öncesi programında 18 bin kişiyi istihdam edeceğini vaat eden Belediye Başkanı Bahtiyar Uyanık, yaklaşık 3 aydır maaş vermediği işçilerin iş akitlerini 4 ay süreyle donduracağını açıkladı.

15.05.1999 tarihinde duyurulan bu tensikat saldırısı üstüne işçiler, Belediye-İş yöneticileri ve Belediye Başkanı Bahtiyar Uyanık biraraya geldi. Toplantıda Bahtiyar Uyanık, kriz nedeniyle 220 işçiyi işten çıkarmak zorunda olduğunu söyledi. İşçiler ise, 4 ay süreyle ücretsiz izin vermenin başkanın bir oyunu olduğunu, uygulamanın gerçekte işten atma olduğunu söylediler. Ayrıca, geçici olarak nitelenen işçilerin de yıl boyu çalıştığını, emekliliğine 2-8 ay kalan işçiler olduğunu, fakat devletin kendilerine kadro vermediğini, kendilerinin 3 aylık maaşlarını alamadıkları halde Maltepe halkına hizmet etmeye devam ettiklerini, bir mali krizi varsa faturasının işçilerce değil devletçe karşılanması gerektiğini belirten işçiler, Maltepe'de çok sayıda ruhsatsız bina bulunduğunu, başkanın adının mafyalaşmış sermaye güçleri ile birlikte anıldığını, Maltepe'de dönen kirli paranın içinde belediye işçilerinin aylığının denizde su damlası kalacağını da sözlerine eklediler.

Basın açıklamasından sonra işçiler, topluca Maltepe Belediyesi'nin önüne gittiler. Daha sonra şube yöneticileri ile işyeri temsilcileri Trabzonlular Derneği'nde bir toplantı yaptı. Toplantının sonuçları saat 17:00 civarında direniş yerine gelen Belediye-İş Anadolu Şube Başkanı Ömer Küçükali tarafından işçilere açıklandı Küçükali; yapılan toplantıda Pazartesi günü direnişe başlama kararı alındığını, işten atılan 229 işçinin yanı sıra, çalışan işçilerin de sabah işyerlerinde imza atıp direnişe katılmalarının kararlaştırıldığını, Salı günü saat 12:00'de Maltepe merkezinde bir de basın açıklaması yapacaklarını, diğer yandan da tüm hukuki yolların deneneceğini, sendika ile işçiler arasındaki diyalogların işyeri temsilcileri üstünden sağlanacağını belirtti.

Başkanın konuşmasına müdahale eden bir işçi, basın açıklamasının Salı gününe, direnişin Pazartesi gününe ertelenmesinin yanlış olduğunu, ama ille sendika Salı günü için ısrar ediyorsa, Cumartesi ve Pazar günlerini de bir bildiri hazırlayıp dağıtarak değerlendirilebileceğini söyledi. Aynı işçi sendikanın Karyapsan'da yanlış tutumlar izlediğini, işçilere gereken desteği vermediğini, direniş süreciyle ilgili kararların sendika tarafından alınmasının yanlış olduğunu, işçilerle birlikte alınması gerektiğini söyledi. Bunun üzerine Küçükali, kararların alındığını ve uygulanacağını, Karyapsan'da kendisinin Türkiye tarihinin en kitlesel basın açıklamasını gerçekleştirdiğini, Salı günü de Maltepe'de 10.000 kişi toplayacağını söyledi. Daha sonra işçiler Pazartesi toplanmak üzere dağıldılar.

Pazartesi günü direniş başladı. Salı günü 12:00'de de basın açıklaması gerçekleşti. Açıklamaya işten atılan Maltepe işçilerinin yanı sıra Karyapsan işçileri, bazı Türk-İş sendikası yöneticileri ve Maltepe halkı katıldı. Basın açıklamasında direniş yol açan süreç uzun uzun anlatıldıktan sonra, "Belediyenin kendine ait binasını yıkıp kiraya çıktığı, şehir stadını yıkıp trilyonlar heba ettiği, temizliği taşeronlara verip milyarları birilerine aktardığı, başkanlık binası olmayacak yere inşaa edip sonra durdurduğu, İSKİ'nin görevi olan sözde dere ıslahı projesine girdiği, kesinleşmiş ceza alacaklarını hibe ettiği, tüm bunların faturasını da işçilere çıkarmaya çalıştığı" belirtildi. Açıklamadan sonra işçiler direniş yerlerine geri döndüler.

Açıklamada, "Suskun toplum istemiyoruz!", "Birlik mücadele dayanışma!", "Uyanık elini cebimizden çek!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Hak hukuk dediler hakkımızı yediler!", "15 Eylül Uyanık depremi!" yazılı dövizleri taşındı. Yaklaşık 5 aydır direnen Karyapsan işçileri ise basın açıklamasına pankartlarıyla coşkulu bir biçimde katıldılar. Eylemde yaygın olarak atılan sloganlar ise, "Suskun toplum istemiyoruz!", "Maltepe işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Birlik! Mücadele! Zafer!", "Emeğe uzanan eller kırılmalı!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Karyapsan Maltepe omuz omuza!" oldu. Karyapsan işçileri eylem boyunca hem katılımcıların en coşkulu kesimini oluşturdu, hem de sınıf mücadelesine vurgu yapan sloganlarıyla Maltepe işçilerine ilham veren yol gösterdi.

Vurgun ve yağma düzeni gerçekliği ve “sosyal patlama” korkusu

17 Ağustos'dan bu yana depremzedeler hükümet büyüklerinden türlü vaatler dinlediler. Vaatlere bakılacak olursa, depremden zarar görenlerin neredeyse tüm zararları karşılanacaktı. Sağlık sorunu halledilmiş, bölgeye yeterince sağlık ekibi ve ilaç gönderilmişti. Çadır verilmeyen vatandaş kalmamıştı, çadırlar neredeyse beş yıldızlı otellerdeki kadar konforluydu. İşsiz kalana iş, evsiz kalana ev verilecekti... Vaatlerin ardı arkası kesilmedi. Sistemin gerçek yüzü yaşanan deprem yıkımı ile bu kez çok daha çıplak bir biçimde gözler önüne serildi. Deprem sonrasında yaşananlar sistemin çürümüşlüğüne yansıtan bir ayna oldu. İşçi ve emekçilerinin yaşamının bu düzenin temsilcileri için hiçbir değeri olmadığı apaçık görüldü. Bu denli ağır maddi ve manevi yıkımın asıl sorumlusunun “doğal afet”ten çok bu düzen olduğu gerçeği bilince çıkmaya başladı. Günler geçmesine rağmen doğru dürüst ulaşmayan yardımlar insanları sorgulamaya itti. Tepkiler günden güne büyüdü, devlete güvensizlik boyutlandı. Biriken öfkenin televizyon ekranlarına ve basına yansımaları engellemek için özel önlemler almak zorunda kaldılar.

Vaatler ve gerçekler

17 Ağustos'dan bu yana depremzedeler hükümet büyüklerinden türlü vaatler dinlediler. Vaatlere bakılacak olursa, depremden zarar görenlerin neredeyse tüm zararları karşılanacaktı. Sağlık sorunu halledilmiş, bölgeye yeterince sağlık ekibi ve ilaç gönderilmişti. Çadır verilmeyen vatandaş kalmamıştı, çadırlar neredeyse beş yıldızlı otellerdeki kadar konforluydu. İşsiz kalana iş, evsiz kalana ev verilecekti... Vaatlerin ardı arkası kesilmedi.

Bunların ne denli boş vaatler olduğunu

söylemek bile gereksiz.

- Avcılar'da depremzedelerle ilgilenilmiyor. Depremzedeler tek kelimeyle kendi -kalmayan- olanaklarıyla başlarının çaresine bakıyorlar.

- Depremzedeler hasar tespiti yaptırabilmek için bilirkişiye milyonlarca lira para vermek zorundalar. Parası olmayan hasarını tespit ettiremeyecek.

- Daha önce yıkılması gerektiği tespit edilen binalara, onarılıp oturulabilir raporu veriliyor.

- Devlet ve SSK hastanelerinde görev yapan doktorlar koşulların günden güne kötüleştiğini, koşulları düzeltmek için yeterli çabanın sarfedilmediğini söylüyorlar. Üstelik Sağlık Bakanı ve Sağlık Müdürü'nün söylediklerinin aksi bir şey söyleyen sağlıkçılar işten atılmakla tehdit ediliyorlar.

- Bayındırlığın hasar tespiti raporuna itiraz süresi 1 Eylül'den itibaren üç güne indirildi. Bu sürenin yeterli gelmesi verili durumda imkansız.

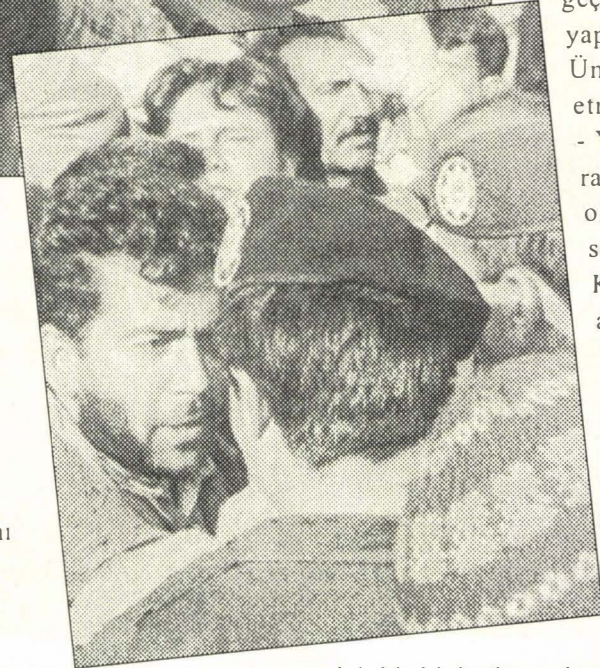
- Gölcük Cumhuriyet Savcılığı can kaybı olmayan evlerde yaşayanların suç duyurularını geri çeviriyor. Dava açmak için gereken harç paraları oldukça yüksek. Öyle ki, hasarı az olan depremzedeler suç duyurusunda bulunmaktan bile vazgeçebiliyorlar. Bu yüzden Avcılar'da depremzedelerin %40'ı bilirkişi raporu olmasına rağmen mahkemeye başvurmadı. Bunlara bir de delillerin yok edilmesini eklersek, depremzedenin tazminat alabilmesi ivice imkansızlaşıyor.

- Okulların açılması ise apayrı bir sorun. Bütün

tepkilere rağmen okulları açan devlet, 5.8 şiddetindeki artçı depremin ardından yeniden okulları kapattı. Deprem bölgesindeki üniversitelerde okuyan öğrencilerin kayıtlarını, başka üniversitelere geçici olarak almalarına ilişkin karar kağıt üzerinde

kalıyor. Birçok öğrenci geçici kayıt yaptıramıyor. Üniversiteler kabul etmiyor.

- Yardımlar ya rastgele ya da adamı olanlara göre ev sahiplerine yapılıyor. Kiracılar ise yardım alamıyorlar. Vaatler ile gerçekler arasındaki mesafeyi gösteren bu liste daha da uzatılabilir. Sistemin gerçek yüzü yaşanan deprem yıkımı ile bu kez çok daha

çıplak bir biçimde gözler önüne serildi.

Deprem sonrasında yaşananlar sistemin çürümüşlüğüne yansıtan bir ayna oldu. İşçi ve emekçilerinin yaşamının bu düzenin temsilcileri için hiçbir değeri olmadığı apaçık görüldü. Bu denli ağır maddi ve manevi yıkımın asıl sorumlusunun “doğal afet”ten çok bu düzen olduğu gerçeği bilince çıkmaya başladı. Günler geçmesine rağmen doğru dürüst ulaşmayan yardımlar insanları sorgulamaya itti. Tepkiler günden güne büyüdü, devlete güvensizlik boyutlandı. Biriken öfkenin televizyon ekranlarına ve basına yansımaları engellemek için özel önlemler almak zorunda kaldılar.

Sistemin başka bir gerçekliği: Partizanlık ve vurgun

Depremzedelere kaynak yokluğu nedeniyle yardım göndermeyen devlet, geçtiğimiz yıl özelleştirilen Antalya Limanı'nın modernizasyon çalışmaları nedeniyle, makine teçhizatı ve ekipman

alımı için 7 trilyon liralık teşvik kredisi veriyor. Krediyi alacak olan ise Susurluk'tan tanınmış bir isim: Hayyam Garipoğlu.

Prefabrik vurgununda ise adım adım yol alınıyor. Depremzedeler geçici konut istemiyorlar. Rakamlar geçici konutlar ile kalıcı konutların yapımının hemen hemen aynı tutara mal olduğunu gösteriyor. Buna rağmen MHP'li Bayındırlık - Bakanı prefabrik konut yapımında oldukça ısrarlı davranıyor. Prefabrik konutların malzemesini taşıyan kamyon şoförlerinin bile MHP'li olması, bu ısrarın nedenini yeterli açıklıkta ortaya koyuyor. Bugüne dek devlet için kurşun atıp kurşun yiyen "şerefli" tetikçiler, şimdi de iktidarın nimetlerinden yararlanabilmek için kollarını sıvamış bulunuyorlar.

Maliye Bakanı Sümer Oral, prefabrik konutları yapacak müteahhitlere, para yerine Hazine arsaları vekillığının verilmesini kararlaştırdı. Bu karar vurgunun daha tatlı hale getirilmesi için yapılmış olmalı.

Prefabrik konutlara taşınabilmek ise şansa kalmış durumda. Düzce'de tamamlanmak üzere olan prefabrik konutlar için geçtiğimiz günlerde kura çekildi. Şanslı olanlar geçici konut sahibi oldular. Şansı olmayanlar ise önümüzdeki kış açık kalacaklar.

Davet usulüyle yapılan 42 okulun bakım ihalesi ANAP'lı ve MHP'li müteahhitlere verildi. Bu müteahhitler arasında depremde yerle bir olan binaların müteahhitleri de var. İhaleyi alanlardan biri Yalova'da sahil şeridinde bulunan, depremle yerle bir olmuş Aydınkent Sitesi'nin sahibi Cevdet Aydın'ın yeğeni Cemil Aydın. Bir başka isim ise yaptığı binalar çöken MHP Yalova İl Başkanı Erol Tatar. Diğer isimler de ya MHP ya da ANAP'lı il ve ilçe başkanları ya da yöneticileri.

Vurgun ve partizanlık bu denli kaba bir tarzda yapılıyor. Deprem yıkımı akbabaları çağrıştıran asalaklar takımına tatlı kâr alanları açıyor. Önümüzdeki süreç bu yıkım üzerinden gerçekleşecek yağma ve talana tanıklık edecektir. Toplumun fedakarlıkları üzerinden biriken

kaynaklar her zaman olduğu gibi bir avuç asalağın önüne serilmektedir ve serilecektir.

Çadırkentlerin yönetimi Kızılay "çiftliği"ne verildi

Kızılay Genel Müdürü Kemal Demir'in çiftliği haline gelmiş bulunuyor. 23 yıldır bu kurumun başına çöreklenmiş Kemal Demir'in adeta kralları çağrıştıran bir yaşantısı var. Genel Müdür sadece kendisini değil tüm yakınlarını da kurtarmış Kızılay "çiftliği" sayesinde. Kızılay kuruluşlarının yönetiminde belli başlı iki-üç soyadı geçiyor. Özdemir, Kalkanoğlu ve Hoşver soyadları. Kızılay'da hangi taşı kaldırırsanız bu soyadlar çıkıyor karşınıza. Soyadı farklı olanlar da yine bunların yakınları, ama ana tarafından! Epeyce kalkınmış bu aileler.

Peki bu kalkınmanın kaynağı nereden geliyor? Kızılay'a yapılan yardımların yağma ve talanından. Kızılay her yıl epeyce yüklü miktarlarda yardım topluyor. Ne var ki, deprem sonrasında açıkça görüldü ki, toplanan paralar hiç de bir "felaket" sonrası felaketzedelere gönderilecek malzemelere yatırılmamış. Çadır yerine çaputlar alınmış. Kuvvetle muhtemel, bu çaputların ihalesi de yine yakınlar verilmiştir. Açıkçası Kemal Demir ve Kızılay'ın başına çöreklenen birkaç asalak tek kelimeyle Kızılay'ı kendi çiftlikleri gibi kullanmışlardır.

Depreme kadar herşey yolunda gidiyordu. Ama depremle birlikte şapka düştü kel göründü. Kimse artık Kızılay'a güvenmiyor. Yardımların bir anda kesilmesi de bundan bağımsız düşünülemez. Buna rağmen Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi (BYKM) tüm çadırkentlerin yönetimini Kızılay'a devretti.

Deprem sonrası yıpranan sadece Kızılay değil kuşkusuz. Kriz Yönetim Merkezi de en az Kızılay kadar yıprandı. Depremzedenin öfkesi Kızılay'a olduğu kadar BKYM'ne de... BKYM daha fazla yıpranmayı göze alamıyor. Çünkü bu merkezin yıpranması demek, hükümetin yıpranması

demektir. Sosyal saldırı paketini, uluslararası tahkimi yasalaştıran ve çeteleri salıvermek için af yasası çıkaran hükümet zaten yeterince yıpranmış durumda. Bunu daha da derinleştirmek verili durumda mecliste pek alternatif bulunmayan hükümetin de, sermayenin de işine gelmiyor. Çadırkentlerin yönetiminin Kızılay'a devredilmesi BKYM şahsında hükümeti hiç değilse bundan sonra yıpratmamak içindir. Kemal Demir yağma, talan ve hırsızlık üzerine oturan bu sistemin bir parçasıdır. Devletin bütün kurum ve kuruluşlarında aynı durum yaşanmaktadır.

Kurumların başına getirilen bürokratlar (ki

onlar da yakınları sayesinde oraya getirilmektedirler) buraları tek kelimeyle kendi çiftliklerine çevirmektedirler. Buna rağmen Kemal Demir görevinden alınmamakta, çadırkentlerin yönetimi Kızılay'a verilmektedir.

Sermayenin "sosyal patlama" kabusu gerçeğe dönüştürülmeli

Deprem bölgesinde incelemeler yapan Meclis Deprem Araştırma Komisyonu (MDAK) Başkanı Atilla Mutman, yaptığı incelemeler sonucunda, "sosyal patlama olabilir" uyarısında bulunuyor. Mutman'ın bu uyarıyı yaptığı günlerde Sakarya'da binlerce depremzede Sakarya Valiliği'ne "hükümet istifa!" sloganlarıyla yürüdü. Depremzedeler çadır istiyorlardı.

İki hafta önce "çadır eksikliği kalmadı" diyen Sakarya Valisi Yener Rakıcıoğlu, protesto eylemini psikolojik nedenlere bağladı. Zaten şu sıralar psikolojik yardım moda. Yağmurda, kışta açıkta kalacak depremzedenin psikolojisiyle çok yakından ilgileniyor devlet!

Vurgunun ve partizanlığın böylesine açığa çıktığı, yardım rezaletinin insanları alabildiğine bunalıttığı koşullarda, elbette depremzedelerin psikolojisi devlet için önemli olacaktır. Depremzedelerin psikolojisi üzerine yapılan medyatik programlar birbirini izliyor. İnsanların devlete yönelen tepkisi "depremzede psikolojisi" üzerinden açıklanıyor ve sürekli bu sorunun önemi vurgulanıyor.

Oysa söz konusu olan, depremin yol açtığı acı ve yıkımın kaynaklık ettiği bir psikolojik çöküntüden çok, devletin ilgisizliğinin ve umarsızlığının yol açtığı öfke birikimi ve tepkilerdir. Düzenin temsilcilerini ve medyayı rahatsız eden de budur. Artık biriken öfke ve tepki açıktan dışa vurmakta, MDAK başkanının dikkat çektiği "sosyal patlama" uyarısının hiç de boşuna olmadığını göstermektedir. Deprem sonrası süreçte yaşananlar devletin gerçek yüzünü, bu düzenin bir yağma, talan ve hırsızlık düzeni olduğu gerçekliğini, kitlelerin en geri kesimleri nezdinde bile açığa çıkarmaktadır. Medyadan çok sınırlı yansıyan tepkiler bile devlete duyulan güvensizliğin boyutlarını göstermektedir.

Sakarya'da gerçekleşen gösteri bunun anlamlı bir ilk örneği. Hemen ertesi gün ihtiyaç kalmadığı söylenen Sakarya'ya 2.800 çadır gönderildi. Ne var ki bunlarında çoğu yırtık, çoğu çaputtan farksız. Buna rağmen Sakarya'da gerçekleşen eylem bir gerçekliği açığa çıkarıyor. Sermayenin korktuğu "sosyal patlama" gerçekleşmedikçe, depremzedenin yardım alacağını düşünmek, hayalden öteye geçmez.

Hak verilmez alınır gerçeğini hiçbir zaman unutmamak gerekiyor. Çadır, yıkılan konutların yerine yenileri, iş, diğer temel gereksinimler, bütün bunlar depremzedelerin en doğal hakkıdır. Ancak asalak sermaye devleti depremi bile çıkar kapısına dönüştürmektedir. Toplanan yardımlarla yeni vurgunlara kapıları açılmaktadır. Yapılan onca yardım doğru dürüst depremzedelere ulaştırılmamaktadır ve ulaştırılmayacaktır. En doğal haklarımızı almak için, Sakarya'da ortaya konulan tepki yalnızca deprem bölgesini değil tüm Türkiye'yi sarmalı. Sermaye düzeni temsilcilerinin "sosyal patlama" korkusu gerçeğe dönüştürülmeli.

Deprem bölgesinde incelemeler yapan Meclis Deprem Araştırma Komisyonu (MDAK) Başkanı Atilla Mutman, yaptığı incelemeler sonucunda, "sosyal patlama olabilir" uyarısında bulunuyor. Mutman'ın bu uyarıyı yaptığı günlerde Sakarya'da binlerce depremzede Sakarya Valiliği'ne "hükümet istifa!" sloganlarıyla yürüdü.

Depremzedeler çadır istiyorlardı.

İki hafta önce "çadır eksikliği kalmadı" diyen Sakarya Valisi Yener Rakıcıoğlu, protesto eylemini psikolojik nedenlere bağladı. Zaten şu sıralar psikolojik yardım moda. Yağmurda, kışta açıkta kalacak depremzedenin psikolojisiyle çok yakından ilgileniyor devlet!

Vurgunun ve partizanlığın böylesine açığa çıktığı, yardım rezaletinin insanları alabildiğine bunalıttığı koşullarda, elbette depremzedelerin psikolojisi devlet için önemli olacaktır. Depremzedelerin psikolojisi üzerine yapılan medyatik programlar birbirini izliyor. İnsanların devlete yönelen tepkisi "depremzede psikolojisi" üzerinden açıklanıyor ve sürekli bu sorunun önemi vurgulanıyor.

Düzenin depremle ortaya çıkan pisliğine bulunan çare:

“Sivil toplum” rüzgarı...

Sermaye devleti sınıfsal rolünün, kirli ve kanlı yüzünün açığa çıktığı, pisliklerinin gizlenemez boyutlarda dışa vurduğu koşullarda, çok değişik yol ve yöntemlerle, hem işçi ve emekçilerin duyarlılık ve tepkilerinin düzenin ve devletin kendisine yönelmesini engellemekte, hem de bunu yapabildiği koşullarda kendisini aklamayı, bir terör kurumu olarak yeniden yapılandırmayı başarabilmektedir.

Bu doğrultuda kullanılan belli başlı yöntemlerden biri devletin kirli ve kanlı icraatlarının birkaç “münferit” unsur-olay üzerinden açıklanması ve propaganda edilmesidir. Bu yolla “münferit” unsur-olaya karşı düzenlenen operasyonlar büyük şovlarla tam bir kampanyaya dönüştürülmekte, böylece devlet aklanarak birkaç “münferit” unsurun sözde harcanmasıyla işçi ve emekçilerde biriken öfke ve tepki boşaltılmaktadır.

Binlerce insanın öldüğü deprem sonrasında toplumda bir “sivil toplum” rüzgarı estiriliyor. Devletin militarist aygıtlarının rolünün işçi ve emekçiler nezdinde açıkça görülmeye başlandığı bir ortamda yapılıyor bu. Kuşkusuz “sivil toplum”dan, depremin enkazını tırnaklarıyla kaldırmaya çalışan, devletin vurdum duymazlığına duyduğu öfkeyle sorunları ortak çabayla çözmeye girişen ya da Türkiye’nin dört bir yanından gelip canını ortaya koyan başta maden işçileri olmak üzere işçi ve emekçiler kastedilmiyor. “Sivil toplumcu” rüzgar, orta sınıfların ya da büyük burjuvazinin tuzu kuru çocuklarının kaygısız yaşamlarına anlık bir anlam ve heyecan katma yönlü arayışlarının ürünü AKUT üzerinden estiriliyor.

Depremi enkazı altında AKUT’un çıkardığı (ölü ya da canlı) insan sayısının kat be kat fazlasını

çıkaran işçi ve emekçilerin yok sayılması bilinçli bir sınıf tutumunun ifadesidir. “Yeni dünya düzeni”nin saldırısının “ideolojiler öldü” söylemi temeli üzerinde üretilen “sivil toplum örgütleri” kavramıyla, emperyalizmin dünya çapındaki hakimiyetinin perdelenmesi demek olan “çoğulcu demokrasi”, “sınıflar üstü demokrasi” masallarının işçi ve emekçilere yutturulma çabasının bir parçasıdır.

AKUT üzerinden başlayan ‘99 kurum imzalı gazete ilanları ve “Aydınlık için Yurttaş Girişimi” tarafından büyütülen “sivil toplum örgütleri” rüzgarı; sınıfsal karşıtlığın ve devletin bu karşıtlıktaki rolünün daha açık görülmeye başlandığı, işçi ve emekçilerinde her zamankinden fazla mücadeleye açık hale geldikleri bir süreçte estiriliyor. Bu rüzgar gerçek hedefe, devlete yönelen öfke ve tepkinin yönünü saptırmak, bilinçlenme ve mücadelenin önüne geçebilmek, düzenin kanallarına akıtmak işlevini yerine getiriyor. Bu nedenle, “sivil toplum” rüzgarının hareket alanı bizzat tekelci sermaye ve ordu karargahlarında çiziliyor ve önü açılarak yönlendiriliyor.

Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu’nun deprem sonrası yıkılan “kutsal ordu” ve “devlet” imajının tekrar onarılması amacıyla burjuva medya temsilcileri ile yaptığı toplantıda söyledikleri bu açıdan oldukça çarpıcıdır. Kıvrıkoğlu şöyle diyor: “Ordu masanın (yani düzenin) ayaklarından biriyse sivil toplum örgütleri başka bir ayağıdır. Bu nedenle sivil toplum örgütleri artık daha etkin olmalıdırlar.”

Düzen “sivil toplum örgütleri”ne neden ihtiyaç duyuyor?

İşçi ve emekçilere, ilericilere ve devrimcilere karşı sistematik bir baskı ve terör politikası izleyen, tüm kurumlarını da bu doğrultuda militarize eden sermayenin bu “sivil toplum örgütü” sevdası nereden doğuyor? Elbette ki egemen sınıfın ihtiyaçlarına yanıt vermesinden...

Sermaye devleti sınıfsal rolünün, kirli ve kanlı yüzünün açığa çıktığı, pisliklerinin gizlenemez boyutlarda dışa vurduğu koşullarda, çok değişik yol ve yöntemlerle, hem işçi ve emekçilerin duyarlılık ve tepkilerinin düzenin ve devletin kendisine yönelmesini engellemekte, hem de bunu yapabildiği koşullarda kendisini aklamayı, bir terör kurumu olarak yeniden yapılandırmayı başarabilmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>
Bu doğrultuda kullanılan belli başlı

yöntemlerden biri devletin kirli ve kanlı icraatlarının birkaç “münferit” unsur-olay üzerinden açıklanması ve propaganda edilmesidir. Bu yolla “münferit” unsur-olaya karşı düzenlenen operasyonlar büyük şovlarla tam bir kampanyaya dönüştürülmekte, böylece devlet aklanarak birkaç “münferit” unsurun sözde harcanmasıyla işçi ve emekçilerde biriken öfke ve tepki boşaltılmaktadır.

Bir diğeri, toplumsal muhalefetin biriktirdiği mücadele isteğinin yönünü şaşırtacak günah keçileri yaratılarak işçi ve emekçilerin bilinçlerinin manipüle edilmesi, sonrada bu günah keçilerine karşı “sivil toplumcu” düzen güçlerinin harekete geçirilerek toplumsal enerjinin düzenin kanallarına akıtılmasıdır. Bu doğrultuda düzenin en çok kullandığı silahlar, şovenizm ve “irtica tehdidi”dir.

Bir başka yöntem ise, devletin temel kurumlarının tekelci sermaye sınıfı ile olan çok yönlü ilişkisini gizlemek için “kötü niyetli politikacılar” ve “devlete sızan çeteler”in hedefe çıkartılmasıdır. İşçi ve emekçiler “yurttaş” kimliği üzerinden bunlara karşı harekete geçirilerek biriken hoşnutsuzluk belli sınırlar içerisinde tutulmaya, düzeni tehdit edecek bir boyut kazanması engellenmeye çalışılmaktadır.

Masanın ayaklarından biri olan “sivil toplum kuruluşları”nın işlevi de böylece yerli yerine oturmuştur. Sermaye iktidarının düzenini tahkim, işçi ve emekçileri manipüle etme amaçlı manevralarına taşeronluk yapmaktır.

Depremle keskinleşen sınıf çelişkileri üzerine “sivil toplum örgütleri” işbaşında

Deprem, Susurluk kazasında olduğu gibi, düzen ve devletin çıplak olarak yansıdığı bir ayna işlevi gördü. Bu nedendir ki, düzenin sahipleri tarafından Susurluk sonrasındakine benzer bir sürecin önü açıldı. Susurluk kazasından sonraki ilk altı aylık dilimde boy gösteren burjuva medya ve başta “Aydınlık için Yurttaş Girişimi” olmak üzere “sivil toplum örgütleri” sahnede yerlerini almaya başladılar. Ordu medya temsilcileriyle bir toplantı yaparak, ilk günlerin şaşkınlığı ve denetimsizliğini bir yana atarak, yeni manevralarına uygun bir düzenlemeye gitti. Sermaye medyasının yayın çizgisi ve hareket alanı yeniden tanımlandı.

Depremi ilk günlerinde bölgeye gönderilen muhabirlerin orduyu ve devletin yüzünü doğrudan yansıtan yayınları anında ordunun müdahalesiyle karşılaştı. Burjuva medya, bizzat ordudan aldığı direktiflerle sayfalarını askerin “kahramanlıkları”na ayırırken, hedefe de “sorumsuz” hükümet

yetkililerini, devlet bürokrasisini, üç-beş tane müteahhiti (bu müteahhitler arasında günah keçisi olarak seçilen Veli Göçer'i) ve bir kez daha irticayı koydu. Burjuva medyanın Susurluk sonrasında oynadığı oyunun bir benzeriyle görevlendirildiği o kadar açıktı ki, kendisine o dönemin "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" sloganını bayrak edindi. Aynı oyunun sahnelendiği bir yerde aynı sloganın seçilmesi de son derece doğaldı.

Ordu tarafından burjuva medyaya sağlanan malzemeler bu oyunda sistematik bir biçimde kullanıldı. Sağlık Bakanı Osman Durmuş'un ırkçı-faşist açıklamaları, bölgedeki bir FP'li belediye başkanının konuşmaları, Kızılay Genel Müdürü kullanılan en temel malzemeler oldular.

Burjuva medya yaptığı bu sistematik propagandayla düzene, devlete ve orduya yönelmekte olan tepkiyi belirlenmiş kurbanlarla sınırlı tutmaya çalıştı. Susurluk sonrasında da burjuva medya, üç-beş kontr-gerilla şefi ve itirafçı üzerinde bir "aydınlık savaşı" yürüterek, ordu başta olmak üzere devletin temel kurumlarının ve düzenin çirkinliği dışı vuran yüzünün üzerine ince bir perde çekmeyi başarmıştı.

Sermaye medyasının propagandası, ikinci olarak sınıfsal karşıtlıkların üzerini gölgelemek yönünde çalıştı. Bu doğrultuda devrimci ve ilerici kurumların yaptığı yardım kampanyaları terörize edilip, yardım götürülenler gözaltına alınıp işkencelerden geçirilirken

göstermelik yardımlar üzerinden sınırsız şovlar yapıldı ve bunun kendisi de "sivil toplumun uyanışı" olarak parlatıldı.

Düzen sahiplerinin burjuva medya üzerinden topluma pompalanan saptırıcı propagandasının düzlediği zemin üzerinde "sivil toplum kuruluşları" toplumun sözcülüğüne soyunarak "eyleme" geçtiler. Susurluk'un bilinen "sivil toplum örgütü" "Aydınlık için Yurttaş Girişimi" "siyah kurdela eylemi"yle, bu girişimden daha geniş bir bileşenden oluşan 99 imzacı "sivil toplum kuruluşu"nun ortak muhtırasıyla (!), bu sürecin aktörleri olarak oyuna dahil oldular.

"Aydınlık için Yurttaş Girişimi": Öfkeyi yumuşatıp, düzene eklemleme politikası

Liberal orta sınıf aydınları tarafından oluşturulan "Aydınlık için Yurttaş Girişimi"nin başlattığı "siyah kurdela takma eylemi"nin

"Yeniden yapılandırma" gerçekte depremin enkazı altında kalan çürümüş düzen ve kokuşmuş devleti yeniden ayağa kaldırmaktan başka nedir ki? Nasıl ki Susurluk'la birlikte ortaya saçılan çürümüş düzen, kokuşmuş ve çeteleşmiş devlet gerçeği MGK'nin burjuva medya, sendika ağaları ve liberal "sivil toplumcu örgütler"i kullanarak düzenlediği tahkimat operasyonlarıyla aklanarak yeniden yapılandırılmışsa; enkaz altındaki düzen ve devlet de "Yurttaş Girişimi"nin katkılarıyla ayağa kaldırılmaya çalışılacaktır. "Yurttaş Girişimi", MGK ve TÜSİAD'a "yeniden yapılandırma" doğrultusunda yapacağı katkılarla, işçi ve emekçilerin duyarlılıklarının tahkimat operasyonlarına kanalize edilmesi için zemin düzleyecek, sonra da kenara çekilerek "takip edecek", yani operasyonların tehlikeye girdiği yerde devreye girmek üzere geri planda kalacak ve görev bekleyecektir.

yaşamaya mahkum edilmelerine; Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaştaki hareket kabiliyetiyle övünülen ordunun deprem sonrasında karargahlarından çıkmamasına söyleyecekleri hiçbir sözleri yoktur.

Bu duruşun olmadığı yerde ise, "Aydınlık için Yurttaş Girişimi"nin "deprem fonlarının ve kullanılmasının şeffaflaşması" talebi, olsa olsa, deprem fonları soygununu tekelinde tutmak isteyen tekeli sermayeden fonun adil olarak paylaştırılmasını isteyen orta sınıf tutumuna denk düşer. Ya da çok çok bir liberal aydın saflığı olarak değerlendirilebilir. Ancak "Aydınlık için Yurttaş Girişimi"nin niyeti ve talepleri "deprem fonlarının şeffaflaşması" talebinin çok daha ötesindedir. "Yurttaş Girişimi", ileri sürdüğü talep etrafında yürüteceği "siyah kurdela eylemi" ile "yeniden yapılanma sürecinin katılımcısı ve takipçisi" olmayı hedeflemektedir.

"Yeniden yapılandırma" gerçekte depremin enkazı altında kalan çürümüş düzen ve kokuşmuş devleti yeniden ayağa kaldırmaktan başka nedir ki? Nasıl ki Susurluk'la birlikte ortaya saçılan çürümüş düzen, kokuşmuş ve çeteleşmiş devlet gerçeği MGK'nin burjuva medya, sendika ağaları ve liberal "sivil toplumcu örgütler"i kullanarak düzenlediği tahkimat operasyonlarıyla aklanarak yeniden yapılandırılmışsa; enkaz altındaki düzen ve devlet de "Yurttaş Girişimi"nin katkılarıyla ayağa kaldırılmaya çalışılacaktır. "Yurttaş Girişimi", MGK ve TÜSİAD'a "yeniden yapılandırma" doğrultusunda yapacağı katkılarla, işçi ve emekçilerin duyarlılıklarının tahkimat operasyonlarına kanalize edilmesi için zemin düzleyecek, sonra da kenara çekilerek "takip edecek", yani operasyonların tehlikeye girdiği yerde devreye girmek üzere geri planda kalacak ve görev bekleyecektir.

"Aydınlık için Yurttaş Girişimi"nin şekillendirmeye çalıştığı "yurttaş" kimliği ve eylem tarzı da, bir platformun temel yapı taşlarını oluşturmaktadır.

"Baş yurttaş" Ergin Cinmen "kurdela eylemi"nin başlatıldığı toplantıda yaptığı açıklamada; "bunca cana mal olan deprem felaketinin öncesinde ve sonrasındaki siyasi ve hukuki sorumluların ortaya çıkarılması" gerektiğini söylerken, "Türkiye'de artık bireylerin var" olduğunu vurguluyor. Bu "bireyler"in ortak kimlikleri ise "yurttaş" kimliğinde somutlanıyor. Bu ifade emperyalist-kapitalist

yaptıkları

*Kamuoyuna
Deprem felaketi sorunlar kadar
çözümlerini de ortaya koydu.
Bireyleri ve kurumlarıyla
eksiklerimizi yüziimze vurdu; ama
bunları düzelterek gelecekte Türkiye
için neler yapmamız gerektiğini de
gösterdi.*

*Şimdi önümüzde keskin çizgilerle
ayrılmış iki yol var: Biri,
yaptıklarımızın bütünüyle doğru
olduğunu, felaket nedenlerinin
'başkaları' olduğunu savunarak,
akıldışı bir didişme-tevekkül karşını
içinde yürümektir. Bu yolu çok iyi
biliyoruz.*

*Diğer yol, herşeye yeni gözlerle
bakarak, toplumun sivil ve resmi birey
ve kurumlarıyla birlikte hareket
etmesi gerektiğini ve bireylerin devlet
için değil, devletin bireyler için var
olduğunu kabul eden bir zihniyetle
çağdaş bir toplum olmaya doğru
yürümektir.*

*Bu noktada, kamuoyunun ve devlet
görevlilerinin dikkatlerine sunmak
istediğimiz, belirleyici özellikte iki
ilke vardır:*

*1. Deprem sırasında arama-
kurtarma çalışmaları yapan tüm yerli
ve yabancı kuruluşlara ve özellikle de
AKUT'a minnetlerimizi sunuyor;
devletimizin de aynı şekilde
düşündüğünün teyit edilmesini
bekliyoruz.*

*Gönüllü kuruluşlara toplumdaki
bilinçli olarak akmış ve akacak
yardımları -hangi makul görünürlü*

*gerekeyle olursa olsun-
merkezileştirmeye ya da bunlara el
koymaya kimsenin hakkı olmadığına
devlet ve hükümet yetkililerince ifade
edilmesini, yetkililerin bireysel
olduğunu umduğumuz bu tür
davranışlarının devletimize mal
edilmemesine yardımcı olunmasını
bekliyoruz.*

*2. Yurtiçi ve dışında gönüllü
kuruluşların aracılığıyla şart koşan
büyük bir yardım potansiyeli
mevuttur. Bunların birkaç kamu
kuruluşundan kanalize edilmesi
mümkün olmadığı gibi, bu büyük
felaketin açtığı yaraların bu
yardımlar olmaksızın onarılması da
olanaklı değildir.*

*Sayın Başbakan'dan, bu olguya,
çok yatkın olduğunu evvelden beri
bildiğimiz 'yönetişim' (governance)
kavramı içinde yaklaşmasını ve bu
yaklaşımın da tüm kamu görevlilerine
anlatılmasını, kamu kesiminin,
gönüllü kuruluş ve girişimleri güler
yüzle kabul etmeleri için gereken
önlemleri almasını beklemekteyiz.*

*Aşağıda imzası olan biz meslek
örgütleri, vakıflar, dernekler ve
gönüllü kuruluşlar 17 Ağustos 1999
her bakımdan bir milat olarak
görüyor, gerçek milli ve manevi
değerlerimizi korumanın, sivil kesimin
gücünü küçümsemek ya da medyayı
tehdit etmekten değil bu yeni
yaklaşımı içtenlikle benimsemekten
geçtiğine inanıyoruz.*

Saygılarımızla arz ediyoruz."

gericiliğin, sınıfların ortadan kalktığı şeklindeki ideolojik saldırılarının liberal orta sınıf aydınları tarafından yeni bir tekrarından başka bir şey değildir. Sınıf karşıtlıklarının ve çatışmalarının yumuşatılması ve sermaye ile emekçinin tek bir “yurttaş” kimliği altında buluşturulması, herşeyden önce işçi ve emekçilerin sermaye lehine silahsızlandırılması anlamına gelmektedir.

Böylece sınıfsal uzlaşmazlıklardan ve çatışmalardan soyutlanmış “yurttaşlar” sınıfsal temelde biraraya gelip örgütlü bir şekilde karşıt sınıfa karşı mücadele etmek yerine, *“her yurttaşını ilgilendiren ortak sorunların çözümüne birlikte katkı sunacaklar”*dır.

Deprem sonrası yaşanan süreç somutunda söylenecek olursa, “Yurttaş Girişimi”; “yurttaş”ların depremin yaşamlarını harabeye uğratmasına ve deprem sonrasında devlet tarafından ölüme terk edilmelerine karşı büyüyen öfkesini örgütlü ve militan bir tarzda ifade etmesi yerine, bir “yurttaş” olarak yakasına siyah kurdela takarak acılarını “birey”sel olarak yaşamasını ve öfkesini içine gömmesini istemektedir.

Şurası açıktır ki; “Aydınlık için Yurttaş Girişimi” “masaya ayak” olma işlevine yaraşır bir biçimde davranmaktadır.

99 imzalı bildirge: Sermaye devletine sınırsız hizmetin manifestosu

Deprem sonrasında devletin ve ordunun burjuva liberaller tarafından dahi sorgulandığı bir süreçte, Genelkurmay Başkanı’nın bu eleştirilere dur demek için yaptığı sert uyarıyla aynı zamana denk gelen ve tüm burjuva gazetelerinde tam sayfa olarak verilen ilanla, 99 “sivil toplum örgütü” kamuoyuna dönük bir “deklerasyon” yayınladı.

Bu ‘99 “sivil toplum örgütü”, Genelkurmay Başkanı’nın açıklamalarına paralel olarak devleti ve düzeni hedef olan toplumsal duyarlılığa set çekme amacını taşımaktadır. Bu amaç doğrultusunda ordunun sert ifadelerine “sivil toplum” cılası çekilmesi işlevini yerine getirmektedir. Bu oluşumun bileşimine ve “deklarasyon”un içeriğine yakından baktığımızda, bunu daha rahat görebiliriz.

Bileşimi oldukça ilginç olan bu ‘99 imzacıdan birkaçını şöyle sayabiliriz; ‘68’liler Birliği Vakfı, Aydınlık için Yurttaş Girişimi, Emekliler Derneği, ÇSAOD, Çorap İşadamları Derneği, DISK, Türk-İş, Hak-İş, Halkevleri, Eğitim-Sen, Genç Yönetici İşadamları Derneği, Helsinki Yurttaşlar Derneği, İnsan Hakları Derneği, İstanbul Barosu, KADER, Mazlum-Der, ÖES, Sosyal Demokrasi Vakfı, Triko Sanayicileri Derneği, Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği, Yeşilyurt Lions Kulübü...

Sendika ağalarından patron derneklerine ve burjuva liberal oluşumlara kadar bu kadar “geniş” bir bileşeni biraraya getiren “kutsal amaç” ne olabilir ki? Bu amacın kendisini “deklarasyon” metni üzerinde gösterelim.

“99 imzacı tarafından “Kamuoyuna” başlığıyla deklare edilen metnin giriş paragrafı şu ifadeyle başlıyor: *“Deprem felaketi sorunlar kadar çözümlerini de ortaya koydu. Bireyleri ve kurumlarıyla eksiklerimizi yüziümüze vurdu; ama bunları düzelterek gelecekte Türkiye için neler yapmamız gerektiğini de gösterdi.”* ‘99 “sivil toplum örgütü”; “sorunlar ve eksikler”i “yurttaşlar”ın omuzlarına yıkarak, devletin ve ordunun hedefe konulmasına baştan karşı çıkıyor, böylece düzeni ve

devleti akıyor.

Depremle ortaya çıkan katliamın sorumluluğu her bir “yurttaş”ın üzerine atıldıktan sonra, bu kez de “şimdi önümüzde keskin çizgilerle ayrılmış iki yol var” denilerek “yurttaş”a bu iki yol sunuluyor. Düzeni ve devleti hedef alan bir mücadele çizgisi kastedilerek, birinci “yol” şöyle tarif ediliyor; *“yaptıklarımızın bütünüyle doğru olduğunu, felaketin nedenlerinin ‘başkaları’ olduğunu savunarak, akıldışı bir didişme-tevekkül karışımı içinde yürümektedir.”* Ve generallerden alınma bir söz ekleniyor; “bu yolu çok iyi biliyoruz”! Yani bu “sivil toplumcu”lar binlerce insan enkaz altındayken devlet tarafından tek bir kurtarma çalışması yapılmayıp bütün makina ve yardımların Donanma’ya akıtılmasına isyan eden, makinaları ve yardım yüklü tırları sopalarla kendi mahallelerine götüren emekçi halka yüksek perdeden bağırıyorlar; “biz bunları biliyoruz”!

İkinci “yol” ise, düzeni ve devleti sorgulayan, yer yer öfkesini eylemli bir tarzda ifade eden emekçi yığınlar sunduğu “akılcı” yoldur. Bu yol şöyle ifade ediliyor; *“Herşeye yeni gözlerle bakarak, toplumun sivil ve resmi birey ve kurumlarıyla hareket etmesi gerektiğini ve bireylerin devlet için değil, devletin bireyler için varolduğunu kabul eden bir zihniyetle çağdaş bir toplum olmaya doğru yürümektedir.”*

Bu “yeni gözler” saf bir liberal-burjuva aydınına ait değilse, aşağılık bir sınıf işbirlikçisine ya da egemen sınıfın “sivil toplum örgütü” örtüsü altında kendini kamufle eden adi bir ajanına ait olmalıdır. Devletin sınıf niteliğinin apaçık bir şekilde ortaya durduğu bir yerde tüm bunları söylemek, egemen sınıfın basit bir piyonu olmak anlamına gelir.

Bu sözlerin anlamını işçi ve emekçi kitleler geçmiş deneyimlerinden biliyorlar. *“Toplumun sivil ve resmi kurumlarıyla hareket etmesi”* nin nasıl bir ihanetin perdesi olduğunu bu imzacılardan DISK, Türk-İş ve Hak-İş, ESK pratikleriyle göstermediler mi? Sermayenin sınıfa dönük tüm saldırıları ESK aracılığıyla meşrulaştırılmadı mı? Yine bu hainler, ESK üzerinden yürüyen ihanetçi pratiklerine karşı işçi ve emekçilerin ileri kesimlerinin gösterdikleri tepkiyi “akıldışı” olarak nitelendirip, “biz bu yolu çok iyi biliyoruz” diyerek tehditler savurmadılar mı? Bu ihanetçi pratiklerini “yeni dünya düzeni”nin “çağdaş sendikacılık” ve “katılımcı demokrasi” argümanları altında savunmadılar mı?

“Sivil toplumcu”ların yolu düzenin bataklığına çıkmaktadır

Yeterince açıktır ki, sermaye egemenliğinin sürekliliğini sağlamak doğrultusunda kendilerine biçilen rolü oynayan “sivil toplum örgütleri” gerçekte sermayenin militarist aygıtlarının tamamlayıcı bir parçası olarak çalışmaktadırlar. Bunlar işçi ve emekçi yığınlar sermaye iktidarı karşısında suskunluğu, militan ve örgütlü bir mücadeleden kaçınmayı vaaz etmekte, böylece sermaye devleti ve düzeninin aklanmasına ve kendisini tahkim etmesine katkıda bulunmaktadır.

Yaşanılan felaket kapitalizmin yol açtığı bir felakettir. Katliamın gerçek sorumlusu sermaye devletidir. Sermaye devletinden hesap sormanın, bu düzenin felaketleriyle yeniden karşılaşmanın ve “sivil toplumcu”ların maskelerini indirmenin yolu devrimci sınıf savaşımını yükseltmekten geçiyor. Çünkü, “sivil toplumcu”ların yolu düzenin bataklığına çıkmaktadır. Devrimci sınıf savaşımının yolu ise gerçek kurtuluşa, sosyalizme giden yoldur.

Eksen Yayıncılık Kitapları

- Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
- Modern Revizyonizmin Çöküşü** SB ve D. Avrupa Üzerine (Tük.) . . . 650 000 TL.
- Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)** . . . 175 000 TL.
- Devrimci Harekette Reformist Eğilim (Tük.)** 500 000 TL.
- Teori ve Program Sorunları (Tükendi)** 750 000 TL.
- Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)** 250 000 TL.
- Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tükendi)** 600 000 TL.
- Bir Gün Bile Yaşamak (Roman: ●. İyiler) (Tükendi)** 1.400 000 TL.
- EKİM 1. Genel Konferansı,** Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
- ekimler-1,** Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
- ekimler-2** 700 000 TL.
- Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)** 350 000 TL.
- İç Yazışmalar/İç Çatışmalar,** Işık, Daha Çok Işık (Tük.) 400 000 TL.
- EKİM Olağanüstü Konferansı** (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) . . . 550 000 TL.
- Kürt Ulusal Sorunu-1** Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
- Kürt Ulusal Sorunu-2** Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
- Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar,** Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) . . . 450 000 TL.
- Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi)** 550 000 TL.
- Gebze Direnişinin Ardından** 175 000 TL.
- 20 Temmuz Dersleri (Tük.)** 175 000 TL.
- Dünya’da ve Türkiye’de Özelleştirme Saldırısı (Tük.)** 250 000 TL.
- “İş-ekmek-özgürlük” sloganı üzerine,** Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
- EKİM 3. Genel Konferansı** Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
- EKİM 3. Genel Konferansı** Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
- Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi** (Z.Ekrem’e Cevap) 450 000 TL.
- Demokratizmi Savunmanın Sınırları** 200 000 TL.
- EMEP Eleştirisi** Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
- Partileşme Süreci-1** Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
- Partileşme Süreci-2** Polemikler: Devrimci Proletarya’ya yanıt 650 000 TL.
- Demokrasi ve Devrim** Program sorunları üzerine konferanslar 750 000 TL.
- Bağımsızlık ve Devrim** Program sorunları üzerine konferanslar 1 000 000 TL.
- Demokrasi, Devrim ve Oportünizm** 1 000 000 TL.
- Ulusal Sorun ve Devrim** Program sorunları üzerine konferanslar 1 250 000 TL.

TKİP Kuruluş Kongresi Belge

Kamu çalışan

Kamu emekçileri hareketi bugün için alandaki potansiyelin önemli bir bölümünü etkileyip seferber edebiliyor. Sadece kendi alanındaki emekçiler değil, diğer ezilenler üzerinde de ciddi bir sempatiye sahip. Hareket, şu an başında bulunan önderlikten bağımsız olarak, potansiyel olarak kitlesel iş bırakmalar, eylemler organize edebilecek bir düzeye sahip. Bunun pratikte yeterince açığa çıkamaması, başındaki reformist önderlikle bağlantılıdır.

Kamu emekçileri hareketi diğer emekçi kesimlerle birlikte hareket etme, onlarla ortak davranma özelliklerine sahip. Şu anda yürüttükleri iktisadi-sendikal talep eksenli mücadele, devletle doğrudan karşı karşıya geldiği ve devlet de bunu karşılama, hareketi tatmin etme imkanına sahip olmadığı için, güçlenen bir siyasal eğilim gösteriyor. Bu hareketin aynı zamanda işçiler üzerinde de belli bir etkisi olmaktadır. Ancak hareket on yıllardır biriktirdiği dinamiklerle mücadelede yeni bir sıçramayı ifade edecek bir dönemin eşiğine gelip dayanmıştır. Ya bu eşiği aşıp ileri çıkaracak, ya da kaçınılmaz bir biçimde geriye düşecektir.

Hareket ya sıçrayacak ya da kaçınılmaz bir biçimde gerileyecektir

Bayram: Kamu emekçileri hareketi geçmişten gelen köklü bağlara sahip. Bugünkü hareket '60'lı yıllarda TÖS, '70'li yıllarda TÖB-DER, TUS-DER gibi örgütlenmelerin birikiminden kök almaktadır. Bu ve benzeri kitle örgütleri, kendi dönemlerinin sosyal-siyasal mücadeleleri içinde etkin bir biçimde yer almışlardır. Özellikle TÖS ve TÖB-DER, yakın tarihimizin devrimci siyasal mücadelelerinde kalıcı izler bırakmış demokratik kitle örgütlenmeleri ve yakın tarihimizde güçlü bir devrimci-demokratik öğretmen hareketinin varlığını simgelemektedirler. Eğitim-Sen'in bugün kamu çalışanları hareketi içinde tuttuğu yer, bu açıdan hiç de rastlantı değildir. Bugünkü kamu emekçileri hareketi böyle bir mirasın sahibidir.

Fakat hareket '90'lı yıllardan bugüne '80 öncesinden daha farklı bir ivmelenme içerisine girmiştir. Bu nedensiz değildir. 12 Eylül sonrasında kamu emekçilerinin yaşam düzeyinde diğer emekçi katmanlarla birlikte gözle görülür bir şekilde düşme görüldü. Böyle bir zemin üzerinde daha kitlesel, yaygın ve içinde militan eğilimi de güçlü bir şekilde barındıran kamu emekçileri hareketi ortaya çıktı. Yaşam

düzeylerinin daha da düştüğü koşullarda ve geçmiş olumlu mirasın da etkisiyle biriken bu dinamikler, bugün düzenin ve devletin baş ağrılarından birisi durumuna gelmiştir.

Kamu emekçilerine yönelik saldırıların iktisadi-siyasi kapsamının, bu temelde oluşan talepler ile hareketin gelişmesinin ortaya çıkardığı mücadele biçimlerinin titizlikle incelenmesi, buna uygun taktikler geliştirilmesi görevi önümüzde duruyor.

Kamu emekçi hareketini besleyen en önemli faktör, dünya ölçüsünde her geçen gün biraz daha derinleşen kapitalist ekonomik krizdir. Kapitalistlerin krize köklü ve kesin bir çözümleri yok. Ancak kriz politikalarıyla yaşamayı becerabiliyorlar. Kriz politikalarının en belli başlılarından biri ise özelleştirmelerdir. Özelleştirme politikası sadece işçileri vuran bir özelliğe sahip değil, aynı zamanda ve aynı güçle kamu emekçilerini de vuruyor. Özelleştirme burjuva propagandasının da bilinçli çarpıtmaları sonucu kamuoyunda sadece KİT'lerin özel sektöre devri şeklinde anlaşıyor. Böyle bir yanı olmakla birlikte, işin esasında özelleştirme çok daha kapsamlı bir olay. Özelleştirmenin gözlerden gizlenmeye çalışılan en temel unsurlarından biri, bugüne kadar "kamu hizmeti" olarak görülen ve elbette ki halkın ödediği vergilerle karşılanan hizmetlerin sermaye için aşırı kârlı bir yatırım ve sömürü alanı haline getirilmesidir. Eğitim, sağlık, ulaştırma ve enerji alanında sözkonusu olan budur. Bu, yalnızca işçi sınıfını ve kamu emekçilerini değil, tüm ezilen ve sömürülen emekçi katmanları hedef alan, onların yaşam koşullarını derinden etkileyen bir sosyal yıkım politikasıdır. Aynı şekilde bu yıkım politikası sadece Türkiye'ye özgü bir durum da değildir, uluslararası ölçekte tüm dünyada bugün bu yaşanıyor.

Özelleştirme politikası kamu emekçilerine de, maaşların düşürülmesi, iş güvencesinin ortadan kaldırılması, yoldaşların verdiği örnekte olduğu gibi mevcut istihdamın 350 bin sınırına çekilmesi gibi sonuçları beraberinde getiriyor. Taseronlaştırmayı, sosyal hakların tırpalanmasını getiriyor. Kamu emekçileri geçmişte devlet memuru olmanın bazı görece avantajlarından, örneğin iş güvencesinden giderek yoksun hale geliyor. Onlar bir bütün olarak daha da yoksullaşıyorlar. Bunlar saldırının kamu emekçileri için doğrudan yaşanan, yaşanacak olan sonuçları. Saldırının bütün halkı kesen sonuçları da cabası.

Düzen kamu emekçileri hareketinin bugünkü taleplerini karşılama imkanına sahip değildir. Bu ihtiyacı karşılamak bir yana, hergün yeni saldırılar da devreye sokuluyor. Bu ise kamu emekçileri hareketinin saklı kalan dinamiki açığa çıkaran, onu sürekli besleyen bir rol oynuyor.

Kamu emekçileri hareketi bugün için alandaki potansiyelin önemli bir bölümünü etkileyip seferber edebiliyor. Sadece kendi alanındaki emekçiler değil, diğer ezilenler üzerinde de ciddi bir sempatiye sahip. Hareket, şu an başında bulunan önderlikten bağımsız olarak, potansiyel olarak kitlesel iş bırakmalar, eylemler organize edebilecek bir düzeye sahip. Bunun pratikte yeterince açığa çıkamaması, başındaki reformist önderlikle bağlantılıdır.

Kamu emekçileri hareketi diğer emekçi kesimlerle birlikte hareket etme, onlarla ortak davranma özelliklerine sahip. Şu anda yürüttükleri iktisadi-sendikal talep eksenli mücadele, devletle doğrudan karşı karşıya geldiği ve devlet de bunu karşılama, hareketi tatmin etme imkanına sahip olmadığı için, güçlenen bir siyasal eğilim gösteriyor. Bu hareketin aynı zamanda işçiler üzerinde de belli bir etkisi olmaktadır. Ancak hareket on yıllardır biriktirdiği dinamiklerle mücadelede yeni bir sıçramayı ifade edecek bir dönemin eşiğine gelip dayanmıştır. Ya bu eşiği aşıp ileri çıkaracak, ya da kaçınılmaz bir biçimde geriye düşecektir.

Kamu emekçileri hareketinin önünü kesmek için düzen bir sürü araç kullanıyor. Bu araçlardan biri de Türk Kamu-Sen. Öteki yoldaşların da ifade ettiği gibi, Türk Kamu-Sen'in devreye sokulması ile hareketin bölünmesi hedefleniyor. Fakat Türk Kamu-Sen'in yaşama alanı bulması devletin dayatmasıyla değil, şu an kamu emekçileri hareketine önderlik eden reformist yöneticilerinin bıraktıkları boşluklarla ilgilidir. Bu boşluklar Türk Kamu-Sen'e bir manevra ve dolayısıyla yaşama alanı sağlıyor.

KESK'e egemen olan reformizm doğal olarak kamu emekçilerinin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir eylem çizgisi ortaya koyamamaktadır. Reformist yöneticiler çoğu kere eylem planı çıkarırken kamu emekçisi yeterince hazır değildir gerekçesini ileri sürmekte, kendi pasifliklerini, cesaret ve girişkenlikten yoksunluklarını bununla perdelemeye çalışmaktadırlar. Oysa bugüne dek sayısız örneğin de somut olarak gösterdiği gibi kamu emekçileri kararlaştırılan her eyleme omuz vermektedirler. Geline nokta reformist yöneticiler böylesi sahte gerekçelerle durumu idare etme, oyalama imkanlarını önemli ölçüde kaybetmişlerdir.

İşyeri esasına dayalı örgütlülükler zayıftır, işyerlerindeki sorunlara duyarlılık gösterilmemektedir. Sendikalarla taban arasındaki mesafe sürekli açılmaktadır. İşyerlerine dönük eğitim yetersizdir. Reformist yöneticiler tarafından hizmet üretiminden gelen gücün kullanımı yerine işverenle diyalog içerisinde sorunları çözme eğilimi geliştirilmeye çalışılıyor. Bu, bugün kamu çalışanları hareketinin en zayıf yanıdır. Dolayısıyla yüklenilmesi gereken nokta da burasıdır. Tabanda devrimci çalışmayı yoğunlaştırmak, çalışmanın sağladığı imkanlarla tepedeki reformist uzlaşma ve edilgenlik çizgisini alt etmek gerekmektedir. Bu başarılamazsa, içinde kıvranıp durduğu kısır döngü kamu çalışanları hareketini yoracak, umutsuzluğa düşürecek ve gerilere savuracaktır.

Harekete etkin bir biçimde katılmalı, ona devrimci bir soluk taşınmalıdır

Nadir: Ben kısaca birkaç nokta eklemek istiyorum. Yoldaşlar sorunların genel çerçevesini ortaya koydular. Sınıf çalışması ve gençlik çalışmasının yanı sıra bizim üçüncü bir temel alan olarak kamu emekçileri hareketine mutlaka gerekli ilgiyi göstermemiz gerekiyor. Bu hareketin dinamizmine,

leri:

ları hareketi/2

mücadele geleneklerine ve imkanlarına bakıldığında, bunun ertelenmemesi gerektiği vurgu ve kaygılara ben tümüyle katılıyorum.

Ama bunu ağırlıklı olarak bülten çalışması çerçevesinde ele alamayız. İl örgütleri, kamu emekçileri kesimindeki çalışmayı önlerine somut bir görev olarak almalı, planlamalı ve somut bir çalışmayı mutlaka başlatmalıdırlar. Bülten çalışması ve bu çerçevede sendikada, sendikal faaliyet içerisinde etkin bir muhalefet olmak, il örgütlerinin örgütleyeceği böyle bir çalışmanın temeli üzerinde yükselmelidir. Ancak böyle olduğu zaman bülten çalışmasının kendisi de işlevsel olabilir.

Bülten çalışmasının kamu emekçileri hareketine politik önderlik taşıyan bir düzey tutturabilmesi, dolayısıyla hareketle kuracağı ilişkiler çok önemli. Doğrudan hareketin kendi dinamizminden, gücünden beslenmeli, onun sorunları çerçevesinde bir yayın periyodu tutturabilmeli ve bu bir istikrara da kavuşturulabilmelidir.

Bülten sendikal bir yayın değil, sendikal sorunları da işleyen popüler bir politik yayın çerçevesine oturtulmalıdır. Bu açıdan, sendikal yayın olması çerçevesinde gösterilen eğilimlere herhangi bir biçimde prim verilmemelidir. Ama elbette hareketin bugünkü sendikal eğiliminin de mutlaka gözetilmesi gerekir.

Kamu çalışanları alanındaki faaliyetimize il örgütleri ilgi göstermelidir, dedim. Bu, temelde birimlere dönük bir ilgi anlamına geliyor, örgütlülük bu temele oturtulmalıdır. Halihazırda bülten üzerine süren çalışma yarı-legal sendikal platform çerçevesi içerisinde, meşru ama sendikal olmayan yarı-legal bir çalışmadır. Bunun iyi bir organizasyonu ve yönlendirmesi bizi hızla güçlendirir. Niteliğimizin giderek güçlenmesi nicelik olarak da artmasına yol açacaktır. Bu bence önümüzdeki en önemli görevlerden bir tanesidir.

KESK yöneticilerine ilişkin olarak soyut bir bürokratizm tanımı yerine, liberal-reformist gibi anlamı ve işlevi somut olan bir tanımı kullanmak bence daha isabetlidir. Çünkü bürokratizm tanımı onların bugünkü konumlarını tam anlatmamaktadır. Temelde bu eğilimi duyuyorlar, bu yönde bir potansiyele sahipler, ama halihazırdaki durumları esasta bundan gelmiyor; icazetçi-reformist bakışaçılarından geliyor. Politik tutumları da temelde bu çerçevede şekilleniyor.

Bürokratizm tanımı yerli yerine oturmadağı ölçüde, yer yer bizim siyasal eleştiri ve teşhirimizi de etkisiz kılan ya da en azından zayıflatılan bir rol oynayabilir.

Kamu emekçileri hareketinin Ankara gösterilerini, KESK yöneticileri hangi kaygıyla yaparlarsa yapsınlar, teşvik etmeliyiz. Bunlar dolaysız olarak hükümeti, bu anlamda siyasal otoriteyi hedef alan eylemlerdir. Teşvik etmekle de kalmamalı, bu eylemin ön hazırlıklarına ve kendisine de çok etkin bir tarzda katılmalıyız. Hazırlık çalışmalarına ve eylemlerin kendisine devrimci bir soluk taşımalıyız. Bunu yalnızca kamu emekçileri üzerinden değil, mümkün mertebe civar kentlerdeki öteki güçlerimiz üzerinden de gerçekleştirebilmeliyiz. Çünkü kamu emekçileri hareketinin giderek siyasallaştırılması ve devrimci bir kanala çekilmesi, hareketin gelecek seyri bakımından olduğu kadar genel devrimci siyasal mücadele açısından da büyük bir önem taşıyor.

Çaresiz eleştiricilik değil, fakat somut devrimci çalışma ve önderlik

Aykut: Eleştiriler reformist yönetimler üzerinden yapıldığı ve bu sınırlarda kaldığı ölçüde, bu sonuçta bir tür çaresiz yakınmaya da dönüşebiliyor. Bizde de bu sorun genel olarak var.

Hiç kuşkusuz bugün gelinen nokta, sendika yöneticilerinin ve onların politikalarının bir sonucu. Ama biz bu alanda hareketin yönünü belirleyen reformistlere karşı bir mücadele vereceksek, dikkate almamız ve gözetmemiz gereken temel bir nokta var. Kamu emekçileri hareketinin talepleri açık; bunları netleştirmek, reformizmin silikleştirmeye dönük çabalarını bloke etmek ve bu talepler uğruna ortaya konan mücadele isteğini açığa çıkartacak bir mücadele programı ortaya koyabilmek gerekiyor. Çünkü hareketin tıkanma noktaları buralarda ortaya çıkıyor.

Reformizme yönelik eleştirilerimiz, bu doğal olarak belli reformist akımlar üzerinden somutlaştığı ölçüde, bir grupçuluk havasını ister istemez doğuruyor. Biz ÖDP'nin KESK üzerinden hesaplarını biliyoruz. Ama ÖDP'yi kendi başına teşhir etmenin ne kamu emekçileri hareketi içinde, ne de dışında fazla bir karşılığı olamıyor.

Bizim yapmamız gereken, teşhirden öte, reformist akıma yönelik eleştirileri somut bir devrimci faaliyet ve eylem çizgisiyle birleştirilebilmektir. Mesela diyoruz ki, merkezi bir kurum olmasına rağmen KESK mücadele birliğini sağlamıyor, çeşitli alanlarda süren saldırılara karşı bir eylem kararı almıyor. İyi ama, bunu sağlayabilmenin yolu da mücadeleyi alttan zorlayabilmekten geçiyor. O halde yapmamız gereken bunu somut olarak zorlamaktır. Yine diyoruz ki, sendikalar gerçek bir örgütlenme zemini ve aracı olarak kullanılmıyor, işletilmiyor. Burada da bizim görevimiz; ilişkilerimiz ve yoldaşlarımız üzerinden, yani taban çalışmasıyla kazanacağımız güçler

üzerinden bunu bizzat ve somut olarak başarabilmektir. Bir direniş varsa, ordaki sendikacılar eğer hareketin temsilcileri olarak seçilmişlerse, bu sizin sorumluluğunuzdur diyebilmeli, onları oraya çekebilmeli, taban desteği de sağlayarak onları buna zorlayabilmeliyiz. Sadece eleştirel bir tutumla cephe almak fazla bir şey kazandırmıyor, bu noktada sürekli ve sistematik bir biçimde zorlayabilmek gerekiyor.

Tıpkı gençlik alanında olduğu gibi, bu alanda da reformistlerin bir etki alanı var. Militan eylemlerde bir tabanları da var. Bu gerçeği görebilmek gerekiyor. Bu bir çelişki değil mi denebilir, ama gerçekte de böyle ortaya çıkıyor. Polisle çatışıyor kamu emekçileri, bunu göze alabiliyor, ve bunun içinde ağırlıklı olarak reformistleri destekleyen, kendisini onlardan sayan bir kitle de var. Ama bu taban örneğin işin şu yönüne, benim haklarım için mücadele etmesi gereken sendika ne yapıyor, ne yapması gerekiyor, vb. yönüne bakmayabiliyor. Sonuçta, reformistlerin etkilediği tabanı, reformizmin tarafından bütünüyle kazanılmış bir taban olarak görmemek gerekiyor. Bu insanlar yoldaşlarımızla birlikte direnişe gidiyorlar. Dahası onların parti yöneticileri eylemi kırmaya çalıştıkları bir noktada, tabanı oluşturanlar bizimle, devrimcilerle birlikte hareket edebiliyorlar. Son 4 -5 Mart pratiği bunu gösterdi. Otobüslerde dönüşte yaptığımız tartışmalarda onların tabanları bizim yoldaşların yanında tavır alabildi.

Sonuç olarak biz reformizme karşı politik eleştirimizi her zaman ortaya koyarız. Ama bunun eleştiri çerçevesinin ötesine geçebilmesi, etkin bir devrimci çalışma ve somut bir eylem programıyla, bir alternatif mücadele çizgisiyle pratikte birleşebilmesi gerekiyor. Ancak o zaman gerçekten mücadele kanalları açılabilir ve kamu emekçileri kitleleriyle devrimci birleşme gerçekleşebilir.

Kamu çalışanları alanının stratejik önemi

Cihan: Kamu emekçileri hareketi etkili bir mücadele dinamiği olduğunu kanıtlamış, kendini yıllardır mücadele gündemine koymuş durumda. Bu durumun önemi görülerek yoldaşlar tarafından bu alandaki çalışmaya özel bir vurgu yapılıyor, ki hareketimizin bugüne kadarki tutumu da zaten bu olmuştur. Birçok durumda olduğu gibi, perspektifte değil pratikte sorunlarımız ve güçlüklerimiz var. Bunun bizi aşan ve dolaysız olarak bizimle bağlantılı olan yönleri var. Çeşitli yoldaşlar buna ilişkin sorunları değerlendiriyorlar. Ben daha genel planda, perspektif planında önem taşıyan ve elbetteki kavranıp gözetildiği ölçüde bugünkü pratik çalışmamıza da ayrı bir güç ve anlam kazandıracak olan iki temel önemde noktayı hatırlatarak başlamak istiyorum.

Birincisi, kamu çalışanları resmi ve popüler söylemle "devlet memuru"durlar. Devlet bürokrasisinin bütün bir tabanını, "devlet memuru" denilen bu kamu çalışanı kitleleri oluşturmaktadır. Bu nedenledir ki, devlete karşı verilen devrimci siyasal mücadele açısından, daha açıkçası, devleti oluşturan iki ana aygıttan birini oluşturan (ötekisi, çeşitli biçimleri ve bölümleriyle militarist aygıttır) bürokrasiyi felç etme,

işlemez hale getirme ve böylece yıkılışını kolaylaştırma devrimci hedefi açısından, kamu çalışanları hareketi ayrıca büyük bir önem taşımaktadır.

Stratejik bir bakış açısıyla işin bu yönü de mutlaka görülmeli ve çalışmada bugünden hesaba katılmalıdır. Nasıl ki erati oluşturan büyük asker kitlesi içerisinde sistematik bir devrimci çalışma, zamanı geldiğinde orduyu içinden felç etmenin, parçalayıp dağıtmanın önemli bir olanağı ise, bu devrimci işçi sınıfı partileri tarafından gerici burjuva devlet aygıtını yıkmanın bir yolu ve yöntemi olarak düşünüüyorsa, aynı şekilde, devlet bürokrasisiyle bağlantılı kamu çalışanları hareketine de, uzun vadede, sorunun bu yönüyle de bakabilmeliyiz.

İkincisi, yine devrimci sınıf mücadelesi bakış açısından, bu alandaki bazı işkollarının hayati bir stratejik önemi vardır. Bu nedenle de bunlara apayrı bir önem vermek zorundayız. İlk akla gelenler iletişim, ulaşım, sağlık ve enerji işkollarıdır. Bu dört işkolu salt iktisadi ve sosyal açıdan değil, daha da önemlisi sınıflar mücadelesi açısından da özel bir önem taşıyor. Bu iletişim ve ulaşım için özellikle geçerli. Düzenin, toplumu ideolojik ve kültürel açıdan bir kalıba dökmeye tuttuğu çok özel yerden dolayı belki eğitim işkolu da bunlara eklenebilir. Ama söylemek gereksizdir ki, ilerici-devrimci etki altına alınmak kaydıyla tüm işkollarının bir anlamı var. Örneğin banka çalışanları üzerindeki bir etki ve denetimin geleceğin sert çatışmaları esnasında ekonomik ve mali sistemin işleyişinde ne türden sorunlar yaratacağını kestirmek zor değildir.

Sınıf mücadelesinde stratejik önem taşıyan işkollarında mevziler tutmaya, buradaki insanları değerlendirmeye ve buralarda mevziler yaratmaya çok özel bir önem vermek, bunu çok özel bir hedef olarak gözetmek durumundayız.

Kamu emekçileri içerisindeki çalışmanın iki boyutu

Bülten çalışmasına istikrar kazandırmak gerektiğini yoldaşlar söylediler. Bu bir örgütlenme sorunu, bu bir çalışma tarzı sorunu, artı tutarlı bir politik çizgi sorundur. Bülteni bu kapsam içerisinde düşünmek gerekiyor. Bültenin kendisine ilişkin sorunlara da açıklık getireceği için, ben öncelikle daha farklı bir temel soruna değinmek istiyorum.

Kamu emekçileri içindeki çalışmayı iki ana koldan sürdürmek durumundayız. İlk her ilin kendi içinde şu veya bu birimi hedefleyen olağan politik parti çalışması. Ve ikinci olarak, iller ve ülke düzeyinde işkolları üzerinden süren, önemli ölçüde sendikal harekete paralel düşen bir çalışma. Bu ikisinin elbette birbirini kesen ve besleyen yönleri vardır. Fakat yine de, tıpkı bir fabrikada derinlemesine bir çalışma yapmak ile o fabrikanın dahil olduğu işkolu üzerinden il ve ülke çapında bir sendikal çalışma yürütmek türünden, iki farklı kategoride çalışmalardır bunlar.

Her il örgütümüz, nasıl ki farklı toplumsal katmanlar içerisinde, sınıfın yanı sıra gençlik içerisinde çalışmak durumundaysa ve onu birimleri üzerinden kucaklamak sorumluluğuyla yüz yüze, aynı şekilde, kamu çalışanları gibi emekçi karakteri taşıyan ve az önce belirtilen türden stratejik önemi olan bir alanda çalışmayı da aynı zamanda birimleri üzerinden yürütmeyi başarabilmelidir. Kamu çalışanlarının şu veya bu kesiminin yoğunlaştığı bazı temel birimler (hastaneler, PTT birimleri, ana tren istasyonları vb.) seçebilmeli ve bu birimlerde partiyi politik ve örgütsel bir güç yapmayı çok özel bir kaygı haline

getirebilmelidir.

Biz daha '91 yılı başında, 1. Genel Konferans'ta, bu meseleyi genişçe tartışmış, bunu o günkü olanakları da gözeterek İstanbul il örgütünün önüne somut bir görev olarak koymuştuk. Nasıl ki biz İstanbul'un çeşitli alanlarında fabrika birimleri temelinde örgütleniyorsak, aynı şekilde il örgütümüz kamu çalışanlarına yönelik, gerek sağlığa gerekse iletişime ilişkin belli temel birimleri hedef alan bir çalışma yapabilmek durumundadır, demiştik. Kaldı ki o dönemde bu tür bir çalışmayı olanaklı kılacak olan somut birim ilişkileri de vardı. Bu birimleri temel alarak sistematik ve derine inen bir birim çalışması yürütmek durumundaydık. Bu bir dönem özellikle hastaneler üzerinden yapılmaya çalışıldı, bazı ilk sonuçları da ortaya çıktı, ama sonra, özellikle tasfiyeciliğin yarattığı dağınıklık ortamında bu çalışma ilerleyemedi. Böyle imkanlar bir süre sonra haber işkolu üzerinden çıktı, fakat sonuçta bunlar da gereğince değerlendirilemedi.

Bu alan nedense, neredeyse tamamen legal bir çalışma alanı, illegal örgüt çalışmasına pek de uygun olmayan bir çalışma alanı sayılabiliyor. Bence bu hiç de doğru değil. Tam tersine, kamu çalışanları hareketi kitlesel, dolayısıyla illegal ilişkileri fazlasıyla örtmeye müsait bir harekettir. Bu tümüyle bir örgütlenme çizgisi ve çalışma tarzı sorundur. Bu sektörlerde yaşanan türden bir hareketlilik bugünün Türkiye'sinde nerede var? Meşru bir hareket, kendine göre bir tabanı var, sık sık kitlesel eylemlilikler yaşıyor. İlegal bir örgütün fazlasıyla legal gibi görünen bu alanda çalışmayı güç sayması normal bir tutum değildir.

Çalışmamızın bir kolu bu, yani bizzat parti yerel örgütlerinin kendi alanlarında birim esasına dayalı olarak yürütecekleri çalışma olmalıdır.

Öteki ana koluna gelince, bu halihazırda zaten sürdürülmekte olan çalışmanın kendisi oluyor bir bakıma. Bugün ülke çapında işkolları düzeyinde kamu çalışanları hareketi olarak merkezileşen bir sendikal örgütlenme var. Biz bu gerçekliği de gözetken bir çalışma tarzı uygulamak zorundayız, ki zaten iyi-kötü böyle bir çalışmamız var. Belli kentlerde belli mevziler var ve yakın zamanda bülten çalışması üzerinden bunları merkezileştirmeye çalıştık. Bu kamu çalışanları merkezi platformu olarak kendini gösterdi.

Kamu emekçileri çalışmamız bu iki koldan da sürmek, bunlar birbirini tamamlamak ve besleyebilmek durumundadır. Bu bakış çerçevesinde, bülteneye paralel olarak merkezileşmiş kamu çalışanları platformunu korumak gerekiyor. Bunun sorunlarını seçilecek merkez komitesi ayrıca tartışmalıdır.

Alanda kadrolaşmayı başarabilmeliyiz

Bu alanda bir kadrolaşma sorunu var. Bu alandaki insanlarımıza bakıyorum, bazıları fazla gelişme kaydetmeseler de soluklu davranabildiler. İçlerinden bazıları kendi birimlerinin ya da sektörlerinin gerçekten öncü unsurlarıydı ve bugün bazıları hala da öyle. Biz

toplum yaşamında özel bir yeri olan böyle bir alanda çok sınırlı güçlerimizi bizzat kendi alanlarına yönelik olarak özel bir tarzda politik ve pratik olarak eğitmek (kadrolaşmayı bu anlamda alıyorum) sorununu önemseyemedik. Bu şu son zamanlarda bu bültenle birlikte bir ölçüde gündeme geldi, ama arzu edilir bir biçimde yürütülemedi. Bültenin birkaç sayı çıkması başarılıydı, ama bu platformun düzenli ve işlevsel gündemlerle toplanması ve çalışması gereğince başarısızdı. Kongrenin hemen ardından bu alandaki dağınıklığa bir an önce son vermek zorundayız. Konuşan yoldaşlar bu alandaki güç birliği sorununa henüz değinmediler. Buna ilişkin fazla bir şey

söylemeyeceğim; alandaki yoldaşlarımızın bu konuya en iyi yanıtı getirebileceğine inanıyorum. Şunu söylemekle yetinebilirim. İttifaklar sorunu politik bir sorundur ve yerine göre fazlasıyla önemli ve işlevseldir. Bu alanda belli devrimci güçler var ve biz henüz kendi güçlerimizle fazla adım atabilecek durumda değiliz. Biz bağımsız çalışmamızı her zaman yürütürüz. Ama nihayetinde reformizmin yarattığı tahribatı kısa vadede bir parça gidermek istiyorsak, bu alandaki devrimci güç birikiminin toplamına dayanmasını bilebilmek durumundayız. Bu alandaki belli güçlerin ortak davranış birliği için ne yapılabilir, bunun imkanları nelerdir, bunun platformu ne olacaktır? Bu ve benzeri sorunlar bu alanda çalışan yoldaşlarımız tarafından tartışmalarda fazlasıyla ele alınıyor. Önemle hatırlatayım ki, genel planda BDGP'ye karşı aldığımız tavrın burada bir izdüşümü olması gerekmiyor. Tersine, bu alanda devrimci güç birliğini savunmanın da ötesinde bunun bizzat aktif bir örgütleyicisi olarak ortaya çıkabilmeliyiz.

Son olarak, bu hareketi yakından tanıyan, bülten ve platform çalışmalarına katılan yoldaşlarımız var. Onların yeni dönem için bir çalışma planı hazırlamasını ve seçilecek merkez komitesinin önüne koymasını öneriyorum. Bu alana yönelik yeni dönem çalışması nasıl somutlanacaktır, bülten nasıl olacaktır, platform nasıl olacaktır? Daha en başından pratik bir çalışma planı ortaya koymak, bunları somutlamak durumundayız. Sağlık, iletişim, ulaşım ve enerji alanındaki bazı ilk mevziler nelerdir, bunları da en iyi bu alanda çalışan yoldaşlar biliyorlar. Dolayısıyla önümüzdeki döneme ilişkin somut bir çalışma planını en iyi onlar çıkarabilirler.

Kamu çalışanları hareketinin şöyle bir karakteri de var; bu bizim için aynı zamanda bir yaygınlaşma alanıdır. Merkezileşmiş bir kamu çalışanları hareketi çalışmasında biz ilişkide olmadığımız bazı alanlarda ilişkiler yakalama imkanlarına da sahibiz.

Güç ve eylem birliğine ilişkin sorunlar

Cemal: Biz reformizme karşı doğru politikaları üretiriz, doğru perspektifler koyarız. Bu açıdan bir sorunuz yok. Ama biz reformizme karşı mücadele adına örneğin EMEP'li ya da ÖDP'lilerle kendi koyduğumuz platform üzerinden ittifak noktasında esnek davranabilmek durumundayız. Eğer doğru politikalar üretiyorsak, yerel düzeyde o çevrelere sempati duyan ya da onlarla ilişkide olan emekçileri bu temel üzerinde ortaklaşabiliyorsak, onlarla ittifak yapmaktan uzak durmamalıyız. Asıl sorun doğru politikalar temelinde iş yapabilmektir. Bir şube üzerinden örneğin, sosyalist kamu emekçileri olarak bir çalışmamız ve somut politikalarınız üzerinden ortaklaşabileceğimiz güçler varsa (bunlar bir EMEP'li, bir ÖDP'li veya bir İP'li de olabilir, onların çevresinden gelen bir emekçi de olabilir), böyle durumlarda sektör

davranmamalıyız. Reformizme vurmak işin başka bir yönüdür. Burada genel plandaki siyasal tutumlarla, bu alandaki ilkelî, tutarlı tutumla, pratik çalışmanın ve ilişkilerin gerektirdiği esnekliği birbirine karıştırmamalıyız.

Aykut: Şöyle bir sorun var. Biz kamu emekçileri alanını stratejik bir alan olarak görüyoruz, buradaki çalışmayı hiç de kendi başında sendikal çalışma olarak ele almıyoruz. Nitekim reformistler bizim politik niyetimizi çok iyi bildikleri için, açıktan bunu ifade de ediyorlar; siz çok politik bakıyorsunuz, sendikal çıkarlar açısından bakmıyorsunuz, bugünün görevleri açısından bakmıyorsunuz vb., diyerek zaten bizi bir şekilde dışlıyorlar.

İkincisi, biz hareketi bugüne getiren akımlarla program düzeyinde ayrışmak durumundayız. Bu düzeyde ayrışmadığınız noktada politikayı birimlere taşıyamazsanız, boşa çıkartırsınız.

Bu çerçevede yoldaşın işaret ettiği güç birliği sorunu var. Biz aslında devrimci demokrat akımlarla birim çalışması, sektör çalışması temelinde biraraya gelmeyi denedik, çeşitli toplantılar düzenledik. Ama gördük ki, reformistleri bir tarafa bırakalım, kendisine devrimciyim diyen insanlarda bile o alanın sorumluluğuyla bakma perspektifi yok. Genel planda ve ilkelerde anlaşıyoruz, şöyle bir çalışma yürütmeliyiz diyoruz, kabul ediyorlar, ama her seferinde fiili olarak boşa çıkartıyorlar.

Bunun ötesinde, birikmiş bir yurtsever potansiyel var ve bu potansiyel HADEP tarafından çalışmadan çekilmiş durumda. HADEP yurtsever emekçileri parti çalışmasına yedeklemek, burada değerlendirmek üzere bir dönem kendine çekti. Bizim, o dönemde ilişki kurduğumuz bir dizi yurtsever kamu emekçisi, biz sendikal çalışmaya katılmıyoruz, parti çalışmasına katılıyor, dedi. Son dönemde parti içindeki sorunlardan, yurtsever hareketin bunalımından dolayı, bunlar parti çalışmasından da çekilmiş durumdalar. Oysa azımsanmayacak bir gücü ve niteliği ifade ediyorlar. Bize ilgi duyuyorlar, yayınlarımızı okuyorlar. Birleşeceksek herşeyden önce bu tabana yönelmemiz gerekiyor.

İkincisi, devrimci akımlar içerisinde ciddiye almamız gereken bir tek akım var. Kendi içinden bakıldığında az biraz tutarlı olan herşeye rağmen DHKP-C’dir. Tazımız kuşkusuz çok farklı. Ama gerçekten belli bir çalışına yürütüyor, bir odak olmaya çalışıyor, samimi kaygıları var. Onlar üzerinden güç birliğini deneyebiliriz. Ama bunun hayat bulmasının koşulu, bu birliğin işyerlerine ve alan çalışmasına yansıyabilmesidir. Çünkü geçmişte de defalarca denenmiş, ama bu pratikte alanda birlikte yürümeye, ortak pankart taşımaya indirgenmişti.

Yıllardır yurtsever hareketin desteğinden de yararlanarak yönetimleri ele geçiren reformistlerin yurtseverleri artık dışladıklarını biliyoruz. Oysa yurtseverlerin ve devrimci demokratların taban çalışmasıyla bu harekete kazandırdığı bir güç var. Ama reformizm çok akıllıca politikalarla bunları kendisine yedekleyebildi. Geline yerde artık bunlara ihtiyaç duymuyor ve dışlıyor. Bu olguyu da hesaba katmalı, bunun karşısına da açık bir tutumla çıkmalıyız.

Tabanda güç ve eylem birliği çerçevesinde şu türden kendine özgü durumlar da var. Örneğin gerici bir ilçede küçük bir okulun en ilericisi olan kişi ya da kişiler CHP’li ya da ÖDP’li olarak biliniyor. Gericiliğin kuşatması altında olduğunuz bir yerde zaten başka bir imkanınız yok, biz sizden politik olarak ayrı duruyoruz diyerek ilişki ve işbirliğinden geri duramazsınız. Gericiliğe karşı mücadele ettiğiniz noktada, buluşabileceğin asgari zeminde buluşuyorsunuz, buluşmak zorundasınız. Bu daha farklı bir durum.

Cemal: Nasıl sınıf çalışmasında yerel düzeyde özgün politika üretmek gerekiyorsa, kamu çalışanları alanında da bu böyle. Kamu emekçilerine yönelik temel politikalarımız var. Ama şubeler düzeyinde ya da

temsilcilikler düzeyinde yaşanan kendine özgü somut sorunlar da var. Temel perspektiflerinize uygun olarak bu somut sorunlar çerçevesinde politikalar belirler ve bu doğrultuda çalışma yürütürüz. Burada EMEP’lidir, ÖDP’lidir, İP’lidir, böyle bir ayrıma girmeyiz. Bu tabanı politikalarımıza kazanma anlamında söylüyorum bunu.

Ben bir bölgede kamu emekçileri hareketinin içinde yer aldım. Seçim sürecinde ilkesiz ittifaklar yaşandı. EMEP’i yönetimden uzaklaştıralım da, kim gelirse gelsin mantığı vardı. Buna özellikle biz karşı çıktık. Çalıştığımız alanlarda politikalarımızı somutlamak, bunun propandasını yapmak, tabanı bu temelde kazanmak durumundayız. Masa başı ittifaklarla sendikada yer edinmek için çeşitli çevrelerle biraraya gelmek gibi bir sorunuz olamaz bizim. Bu bize tümüyle yabancı bir anlayış ve davranış tarzıdır.

Cihan: Cemal yoldaşın ifade ettiği bu son noktanın belli bir önem taşıdığını ben de düşünüyorum. Bu zaten Aykut yoldaşın yaptığı değerlendirmenin kendisinden de çıkan bir sonuç. Mücadeleci taban dediğimiz taban bir yerde, bu bugün için büyük ölçüde reformist akımın kendi tabanı. Reformistlerin ardından giden, belli bakımlardan onun politik tercihlerine genel planda destek veren, sempati de duyan bir taban bu. Emekçi bir taban, kendi mücadelesi bu dinamizmi ortaya koyuyor. Demek ki biz burada öyle dikkatli bir çizgi izlemeliyiz ki, reformistleşmiş ve bürokratlaşmış tepe ile mücadele yanlısı taban arasındaki ayrımı derinleştirebilelim. Yoldaşın söyledikleri bu çerçevede kavranmalı ve önemsenmelidir.

Bütünü hedefleyen genel politik müdahalelerin özel önemi

Tuna: Bu alanda reformizmin hayli güçlü görünmesi ve bizim güçlerimizin sınırlılığı, bir noktadan sonra bizde kaba eleştiricilik eğilimi doğurabilecek bir zemin.

Bu hareket toplumun temel gündemlerine ilişkin son derece geri tutumlar alıyor, bunun onun önderliğiyle doğrudan bağlantısı var. Bu harekete icazetçi-reformist diyoruz, ama bu toplumdaki genel durgunluk içerisinde KESK’in kendisi hayli politik bir sendika/örgütlenme sayılır. Güçlü eylemler gerçekleştiriliyor ve bu tamamen taban dinamizminin ürünü. Ve 4 Mart’ta gördüğümüz gibi, kritik noktalarında doğrudan önderliği tarafından kırılıyor. İşte bu noktada bunu tabana da gösterebilmek gerekiyor.

Yoldaşlar önereceğimiz politikalar üzerinden güçlenmekten söz ettiler. Bunun ölçeği olarak sadece birim çalışmasının görülmesini ben belli bir zorlanma alanı olduğunu düşünüyorum. Biz vurguyu böyle yaptığımız ölçüde, birimlerde güç olmadan KESK Genel Kurulu gibi süreçlere müdahalede de zorlanırsınız. Henüz böyle bir çalışma içerisinde deneyim kazanamamış, oturmamış bir yapıyla bu konuda ayrıca zorlanırsınız. Buradaki hareketlilik sendikal düzeyde bir problemle karşı karşıya, bu çerçevede mücadeleci bir önderliğin örneğin 4-5 Mart eylemlerinde alacağı tutum,

hareketi etkilemede ve güç olmada büyük bir önem taşıyor. Devrimci hareketle ittifak yaparak, mücadelecî kesimleri çekerek, böyle süreçler içerisinde etkin bir yer tutabilmek gerekiyor.

Bunu güçlü bir tarzda yapabilmek için, sektör türden bir propagandadan kaçınılmalı; siz sosyal-reformistlersiniz, yurtseverleri dışlıyorsunuz, politikanız esasta parlamenter zemine bağlıyorsunuz diyen bir eleştiri hattının dışına çıkabilmeliyiz. Politik planda öneren olmayı aşamadıkça, giderek örgütsel temelde güç olmadıkça, tabandaki mücadelecî kesimlerin reformist önderliği aşma şansı da olamaz. Bu çok kritik bir halka. Bizim çalışmalarımız birimlerde kitle çalışması esasına dayanır. Ama parçadan bütüne gidildiği gibi, yeri geldiğinde bütünden de parçaya gidilir. Bugün bizim henüz güçlü birim/kitle çalışmasını oturtamadığımız süreçte, bülten üzerinden ülke çapında bir merkezileşmeye yönelmemiz de bundan dolayıdır.

Sergen: Bu alanda belli güçlerimiz var, bu güçleri etkin ve işlevli hale getirmek istiyoruz. İkincisi, burada kendi güçlerimizin ötesinde belli güçleri birleştirme, onları da harekete geçirme hedefimiz var. Bu alandaki çalışmayla ilgili bizim dikkat etmemiz gereken şudur: Alana ilişkin politikalarda netlik, salt eleştirel konumda olmamak, pozitif bir pratik içerisinde olmak. Bu işçi sınıfı içerisinde sendikalarda faaliyette de, kitle örgütlerindeki çalışmada da böyledir.

Pozitif bir pratik büyük bir önem taşıyor. Zira bu hareketin karakteristik özelliği bir taban hareketi olması, mücadelecî bir dinamizi barındırmasıdır. Aradan geçen süreçteki geriletme çabalarına rağmen bu böyledir. 150 bin kişiyi alanlara yığan KESK yönetiminin çağrısı değil, fakat bu mücadelecî dinamiktir.

Biz net politikalara ve pozitif bir pratiğe sahip olduğumuz ölçüde, reformizme karşı ideolojik mücadele de çok daha etkili olur. Biz güçlerimizi de en iyi böyle harekete geçirebiliriz, gücü de en iyi böyle yaratabiliriz. Çünkü buna müsait bir zemin var burada.

Kamu çalışanları hareketine tek yanlı bakmamak gerekiyor. Bazen bir takım güçlerle güç birliği, eylem birliği avantaj gibi görünüyor. Ama bazen işin aslında bu bir ayak bağına da dönüşebiliyor. Tam tersine, taban dinamizmine dayanmak, pozitif pratik içerisinde olmak, onları birleştirmede çok daha avantajlıdır. Yeter ki bunun hakkı verilebilsin. Mesela bir bölgeden somut bir örnek biliyorum; bizim kamu çalışanları içinde fazla bir gücümüz yoktu, eğitim alanında bir-iki yoldaş vardı yalnızca. Bir yoldaşımız, karşısında EMEP ve yurtseverler olmasına rağmen, bu çerçevede izlediği politikalarla tek başına yönetime kadar gelebildi. Bu onun oradaki mücadelecî kimliği, pozitif yaklaşımları vb. üzerinden mümkün olabildi.

Kamu emekçileri içindeki çalışmayı iki ana koldan sürdürmek durumundayız. İlk her ilin kendi içinde şu veya bu birimi hedefleyen olağan politik parti çalışması. Ve ikinci olarak, iller ve ülke düzeyinde işkolları üzerinden süren, önemli ölçüde sendikal harekete paralel düşen bir çalışma. Bu ikisinin elbette birbirini kesen ve besleyen yönleri vardır. Fakat yine de, tıpkı bir fabrikada derinlemesine bir çalışma yapmak ile o fabrikanın dahil olduğu işkolu üzerinden il ve ülke çapında bir sendikal çalışma yürütmek türünden, iki farklı kategoride çalışmalardır bunlar.

Her il örgütümüz, nasıl ki farklı toplumsal katmanlar içerisinde, sınıfın yanı sıra gençlik içerisinde çalışmak durumundaysa ve onu birimleri üzerinden kucaklamak sorumluluğuyla yüz yüze, aynı şekilde, kamu çalışanları gibi emekçi karakteri taşıyan ve az önce belirtilen türden stratejik önemi olan bir alanda çalışmayı da aynı zamanda birimleri üzerinden yürütmeyi başarabilmelidir. Kamu çalışanlarının şu veya bu kesiminin yoğunlaştığı bazı temel birimler (hastaneler, PTT birimleri, ana tren istasyonları vb.) seçebilmeli ve bu birimlerde partiyi politik ve örgütsel bir güç yapmayı çok özel bir kaygı haline

ABD emperyalizminin gizli polisi: CIA

Amerikan senatosunda CIA'nın kirli işlerini araştıran bir komisyonun "Curch" adıyla yayımladığı rapora göre, Şili Santiago'da General Schneider (22 Ekim 1970), Patrice Lumumba'da Elisabethville (13 Şubat 1961), Vietnam'da Ngo Dinh Diem (11 Kasım 1963), Dominik'te Rafael Trugillo (30 Mayıs 1961) CIA'nın kirli yöntemleriyle öldürülmüşlerdir. Elbette CIA'nın eyleme yönelik dairesinin eylemleri bunlarla sınırlı değildir. CIA'nın bir diğer etkinlik alanı da propaganda ve politik eylem çalışmalarıdır. Propaganda çalışması "Beyaz, Gri ve Siyah" olarak üç gruba ayrılıyor. "Beyaz propaganda" açıkça Amerikan hükümeti tarafından yapılan, Amerikan Danışma Bürosu (USIA) tarafından yürütülen propagandadır. "Gri propaganda" ise gerçek kaynağı elbette ABD olduğu halde, ABD değilmiş gibi, kişi ya da örgütler tarafından yapılan propagandadır. "Siyah propaganda" ise, hiçbir kaynağa dayanmayan, tamamıyla sahte propagandadır. Bu üç propaganda biçiminden CIA'nın en çok kullandığı elbette gri ve siyah propaganda yöntemleridir.

Gestapo artıklarından "doğan" CIA

CIA'nın kökleri İkinci Emperyalist Paylaşım savaşına dayanıyor. Japonların Pearl Harber baskınına savaş kurallarına uymayarak savaş ilan etmeden gerçekleştirmesi üzerine, Başkan Roosevelt 11 Temmuz 1941'de Amerikan İstihbarat Servisi olan OCI'yi (Haberleşme Eşgüdüm Bürosu) kurdurttu. Bu büro 1942'de OSS (Stratejik Hizmetler Ofisi) ve OWI (Savaş İstihbarat Bürosu) olarak iki kısma ayrıldı.

CIA'nın önceli olan OSS Gestapo örgütlenmesini model aldı. Dahası, OSS içinde oluşturulan Özel Danışma Servisi (SI) birçok Gestapo subayını istihdam etti. SI ofisin en gizli bölümü olarak savaş boyunca faaliyet gösterdi. CIA'nın fikir babası olarak anılan Dışişleri Bakanı J. F. Dulles'in kardeşi Allen Dulles de bu birim içinde "yetiştirdi".

1945'de savaşın bitmesiyle Başkan Truman OSS'yi lağvetti. Ama soğuk savaş koşulları ve özellikle ABD emperyalizminin çıkarları dünya çapında faaliyet gösterecek bir gizli servisi "ihtiyaç" haline getirmişti. ABD emperyalist tekellerin başlıcalarından biri olan Rockefeller grubunun hazırladığı bir rapor, söz konusu "ihtiyaç" hakkında fikir verici niteliktedir:

"Bizim güvenliğimizi sadece açık saldırılar tehdit etmiyor... Ondan daha tehlikeli, fakat saldırı görünüşünde olmayan başka cins tehditlerde vardır. Bu tehditler: içerden yapılmak istenen değişme ve dönüşimlerdir. Bu maskeli saldırılar bazen iç harp şeklinde, bazen demokratik akımlar ve reformlar biçiminde karşımıza çıkmaktadır... Bizim amacımız bu

ve benzeri akımları önlemek olmalıdır... Gerek bizim, gerekse komünist olmayan diğer dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için; mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere yardımlar yapmak zorunluluğunu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale ne klasik askeri stratejiye uymakta, ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgü bir biçim ve niteliği vardır." (Osmanlı'dan Günümüze Gizli Devlet, Suat Parlar, s.199)

Bu kendine özgü "yardımı" organize edecek örgütlenmenin adı bir süre sonra CIA olacaktır. Ama ondan önce NSA (Uluslararası Casusluk Ajansı) kurulur. Bu daha sonra CIG (Merkezi Casusluk Grubu) adını alır. 1947'de CIG yerini CIA'ye bırakır. CIA'nın ilk Başkanı Amiral Hillenkettler'dir ve yine çok sayıda kaçak Gestapo subayı örgüt içinde istihdam edilir.

Rockefeller grubunun dile getirdiği "yardım"lar elbette askeri müdahaleyle sınırlı değildir. Marshall Planı'yla uygulamaya konulan "yardım"ların amacı "Küçük Amerika"lar yaratmaktır. Ve bu yardımlarda da CIA makbuz kesmektedir. Kimlere yardım etmemiştir ki Amerika: "Almanya'da bütün büyük partiler ve liderleri CIA'nın gizli yardımını alıyordu. Sonraki yıllarda, yardımcısının Doğu Almanya casusu olduğuna dair raporlar yayınlanınca, görevinden ayrılan F. Almanya Başbakanı Willy Brand, 2. Dünya Savaşı sonrası CIA'dan maaş alan politikacılar arasındadır. İtalya'da hristiyan demokratlara 1948 seçimlerinde para akıtan CIA, İran'da Musaddik, Guatemala'da Abenz'i devirmektedir." (Osmanlı'dan Günümüze Gizli Devlet, Suat Parlar, s.200)

CIA'nın misyonunu, 25 yıl bu örgütte çalışmış bir ajan olan Mc. Ghee oldukça yalın bir biçimde ifade ediyor: "Bence CIA'nın gizli hareketleri dünyanın her yanında demokrasilerin yıkılmasına yardımcı olmuştur... Bence CIA'nın askeri ya da başka alanlardaki girişimlerinin asıl amacı hedef alınan ülkelerin ulusal kaynaklarının ABD kökenli çokuluslu şirketlerce kendi çıkarları adına kullanımından başka bir şey değildir." (Emperyalizm, CIA ve Türkiye, Halid Özkul, s.28) Bu sözler sadece CIA'nın faaliyet amacını değil, aynı zamanda Marshall Planı gibi ABD emperyalizminin bütün "yardım"larının da amacını anlatıyor.

Milli Güvenlik Konseyi'ne ve Amerikan Kongre Özel Komisyonları'na karşı sorumlu olan CIA'nın görev alanı ve yetkileri oldukça geniştir. Yetkilerini kural dışılığından almaktadır. CIA için yasa ve kural yoktur. Özellikle şadama W. J. Casey örgütün başına geçtikten sonraki yıllarda CIA Amerikan siyasetini belirleyecek kadar görev ve yetki alanını genişletmiştir. Resmi prosedürde ise CIA'nın görevleri şöyledir:

"- Milli güvenliği ilgilendiren istihbarat alanlarında NSC'yi (Milli Güvenlik Konseyi) aydınlatmak,

- Milli güvenlikle ilgili istihbaratı koordine etmek ve değerlendirmek,

- Mevcut istihbarat kuruluşlarını ortak ilgilendiren ve koordinasyonu gerektiren işleri yapmak,

- Milli Güvenlik Kurulu'nun vereceği görevleri yerine getirmek." (Bir Gizli Servisin Tarihi/MİT, Tuncay Özkan, s. 341)

"CIA ... Hedefine ulaşmak için gereken ne ise onu yapar." diyorlar, CIA ajanları Marevetti ve J. D. Marks: "Davranışlarının sağlam sonuçlara ulaşması için ahlak kurallarını çiğner. Amerikan 'dış politikasının gizli çalışma' kolu olarak CIA 'güçlü bir silahtır!'. Ülkelerin içişlerine karışır, bunları ABD'nin kontrolü altına almasını ve bunlara nüfuz etmesini sağlar!" (Darbeler ve Gizli Servisler, Cüneyt Arcayürek, s.101)

Açıkça ifade edildiği gibi, CIA ABD'ye karşı sorumlu, ama çalışma alanı dünyadır.

CIA'nın bölümleri

CIA'nın hemen tüm bölümleri "KU" ile başladığı için, örgütün şifreli adı "KUBARK"tır. Bir diğer adı da, ABD emperyalizminin ona yüklediği misyonu oldukça yerinde ifade ediyor: "Şirket".

"CIA beş büyük daireden oluşturulmuştur. Bunlardan üçü normal yollardan gizli ya da açık haber toplar. Dördüncü daire araştırma ve tahlil yapar ve gelen bilgileri sınıflandırır, beşinci daire ise haberleri yorumlar, değerlendirir, raporlar düzenler. CIA'ya bağlı olarak oluşturulan Covert Activite (Gizli Etkinlikler) adlı bir de eylem servisi bulunmaktadır. Bu servis diğer istihbarat servislerinde olduğu gibi adam öldürme, kaçırma, sabotaj, saklama gibi işleri yürütür." (Bir Gizli Servisin Tarihi (MIT), Tuncay Özkan, s.342)

Yani kirli işler merkezidir CIA.

Amerikan senatosunda CIA'nın kirli işlerini araştıran bir komisyonun "Curch" adıyla yayımladığı rapora göre, Şili Santiago'da General Schneider (22 Ekim 1970), Patrice Lumumba'da Elisabethville (13 Şubat 1961), Vietnam'da Ngo Dinh Diem (11 Kasım 1963), Dominik'te Rafael Trugillo (30 Mayıs 1961) CIA'nın kirli yöntemleriyle öldürülmüşlerdir.

Elbette CIA'nın eyleme yönelik dairesinin eylemleri bunlarla sınırlı değildir. CIA'nın bir diğer etkinlik alanı da propaganda ve politik eylem çalışmalarıdır. Propaganda çalışması "Beyaz, Gri ve Siyah" olarak üç gruba ayrılıyor. "Beyaz propaganda" açıkça Amerikan hükümeti tarafından yapılan, Amerikan Danışma Bürosu (USIA) tarafından yürütülen propagandadır. "Gri propaganda" ise gerçek kaynağı elbette ABD olduğu halde, ABD değilmiş gibi, kişi ya da örgütler tarafından yapılan propagandadır. "Siyah propaganda" ise, hiçbir kaynağa dayanmayan, tamamıyla sahte propagandadır. Bu üç propaganda biçiminden CIA'nın en çok kullandığı elbette gri ve siyah propaganda yöntemleridir.

“Siyah propaganda” için malzeme yaratmak pek sorun değildir CIA için. Geçtiğimiz yıllarda Sudan ve iki Afrika ülkesinde bulunan ABD büyükelçiliklerinde aynı anda patlayan bombalar, Sudan’ın bombalanması için ABD’ye eşi bulunmaz bir fırsat vermiştir. ABD bu tür saldırıları olanaklı kılmak için kendi fırsatlarını kendisi yaratır!

CIA: Kirli işler merkezi

“Topyekun savaş”, “kirli savaş” kavramları coğrafyamızda yıllardır tanığı olduğumuz bir zulümdür. “Kirli” sıfatıyla başlayan birçok şey gibi, “kirli savaş” kavramının doğduğu yer de CIA’dır. İlk kez olarak AID (Uluslararası Kalkınma Örgütü) Müdürü Mac.

Donald’ın dairesinde kullanılmıştır. AID, CIA’nın bir kuruluşudur ve faaliyetleri CIA’ye paraleldir:

“AID 1) Amerikan yanlısı askeri darbelerde yer almaktadır. 2) AID, Amerikan etki alanına giren ülkelerde özel sektörü finanse etmekte ve işbirlikçi kapitalist yetiştirmektedir. AID Türkiye’de ve az gelişmiş ülkelerde sarı sendikacılığı örgütlemekte ve finanse etmektedir. Türkiye’de AID Sinai Kalkınma Bankası’na ortak olarak bu işlevini yıllardan beri sürdürmektedir. 3) AID, Washington Uluslararası Polis Akademisi’ni yönetmekte ve az gelişmiş ülke polis şeflerini anılan akademiye indoktrine etmekte, Amerikan doğrularını ulusal doğrularla koşturacak şekilde beyinlerini yıkamaktadır. 4) AID az gelişmiş ülkelerde toplu katliamlara kadar varan (Vietnam da olduğu gibi) ‘temizlik pasifikasyon harekati’ düzenleyerek olağanüstü dönemlerde (sıkıyönetim, askeri darbe gibi) Amerikan çıkarlarına ters gelen yurtseverleri etkisiz hale getirmektedir.” (Özel Savaş Terör ve Kontr-gerilla, Talat Turhan, s.105)

Vietnam, ABD’nin (CIA’nın) günahıdır, ama aynı zamanda kabusudur. ABD tüm kirli savaş yöntemlerini ilk kez Vietnam’da kullanmıştır. “Denizi kurutma” politikalarından Amerikan uşağı “yurtseverlerin kullanılması”na, gri ve siyah propagandaya dek, bugün Kürdistan’da uygulanan bütün yöntemler Vietnam’da ABD tarafından kullanılmıştır. Buralarda da tanınmış isimler var. ODTÜ’de arabası yakılan Commer ve Kissinger...

CIA sadece kirli savaş yürütüp darbeler tezgahlamıyor, karşı-devrimci saldırılar da hazırlıyordu. 1961 yılındaki Domuzlar Körfezi Çıkartması bunlardan biridir. Küba’da devrimin gerçekleşmesinden sonra ABD’ye kaçanlardan oluşturulan bir çapulcu ordusuyla Küba’nın Domuzlar Körfezi’nden çıkarılma yaparak, karşı-devrimci bir saldırıyla devrimi yenmeyi tezgahlamıştı CIA. Ne var ki çıkartma önceden öğrenildi ve yenilen CIA oldu. Vietnam’da ve Küba’da yenilen CIA, Şili’de çareyi kanlı bir darbe tezgahlamakta buldu.

Şili’de ABD patentli darbe

İkinci Emperyalist Savaşı’ndan sonra çokuluslu şirketler dünyayı bir ahtapot gibi sarmaya başlamıştı. Kolunu uzattığı toprakları bir yandan kendine bağlarken, öte yandan vantuzlarıyla emiyordu. Şili’de de birkaç çokuluslu şirketle birlikte asıl olarak bu işi ITT şirketi yapıyordu. Allende’nin engellenemeyen iktidara gelişi elbette ABD’nin ve özellikle de ITT’nin çıkarlarıyla çelişiyordu. Bu nedenle ITT ve CIA Allende’nin iktidara gelmemesi için hummalı bir çalışma içine girmişler, fakat yine de iktidara gelmesini engelleyememişlerdi.

Allende hükümetini yıpratmak, bu şekilde Mart ‘73 seçimlerinde kendi adaylarını kazandırmak için Şili’ye

Allende hükümetini yıpratmak, bu şekilde Mart ‘73 seçimlerinde kendi adaylarını kazandırmak için Şili’ye ambargo uyguladılar, grev tertipler, ekonomik darboğaza soktular. Bütün bunlara rağmen Allende Mart ‘73 seçimlerinden zaferle çıktı. Üstelik oyunu da artırmıştı. Geriye ABD için tek seçenek olarak darbe kalıyordu. 11 Eylül ‘73’de bu seçenek Pinochet öncülüğünde bir cuntayla uygulamaya konuldu. Kamulaştırılan mülkiyetler işbirlikçilere verildi. İhracata yönelik sanayileşme ve özelleştirme politikaları uygulamaya konuldu. Şili’deki darbe, yedi yıl bir gün sonra Türkiye’de gerçekleşene o kadar çok benzemektedir ki. Zira Pinochet de, Türk generalleri de ABD’nin “bizim çocukları”dır!

ambargo uyguladılar, grev tertipler, ekonomik darboğaza soktular. Bütün bunlara rağmen Allende Mart ‘73 seçimlerinden zaferle çıktı. Üstelik oyunu da artırmıştı. Geriye ABD için tek seçenek olarak darbe kalıyordu. 11 Eylül ‘73’de bu seçenek Pinochet öncülüğünde bir cuntayla uygulamaya konuldu. Kamulaştırılan mülkiyetler işbirlikçilere verildi. İhracata yönelik sanayileşme ve özelleştirme politikaları uygulamaya konuldu. Şili’deki darbe, yedi yıl bir gün sonra Türkiye’de gerçekleşene o kadar çok benzemektedir ki. Zira Pinochet de, Türk generalleri de ABD’nin “bizim çocukları”dır!

Burada İtalyan gazeteci Oriana Fallaci’nin eski CIA başkanı Colby’le yaptığı röportajın bir bölümünü aktarmakta yarar var:

“Fallaci: 1970’de seçimleri kazanan Allende’nin devrilmesi için Nixon emir vermişti.

“Colby: 1970’deki girişimimiz başarısızlığa uğradı, sonra da müdahale etmedik.

“Fallaci: Gerçekten mi? Peki Allende’yi zor duruma düşüren grevler, ITT şirketinin rolü?

“Colby: Biraz para verdik. Sadece 10 milyon dolar kadar. Seçim diyorsunuz, Hitler de, Mussolini de seçimle gelmediler mi?

“Fallaci: İşte kötü niyet buna denir. Hitler’i iktidara getiren seçimlerle Allende’yi iktidara getiren seçimleri kıyaslamaya hakkınız yok. Ya General Schneider’in öldürülmesi?

“Colby: Schneider’i öldüren bizim para verdiğimiz örgüt değildir. Bizim için çalışan kişiler de ülkelerini savunan gerçek yurtseverlerdir.” (Doruk Operasyonu, Talat Turhan, s.56) Söz konusu “gerçek yurtseverler” ülkemizde MHP türü sivil faşist örgütlenmelerden başka bir şey değildir ve kirli-kanlı icraatlarını yakından biliyoruz.

ABD’nin “bizim çocukları”nın Şili’de ve Türkiye’de gerçekleştirdikleri darbelerin benzerlikleri, bir CIA ajanı David Galula’nın ağzından anlatılan CIA’nın darbe koşullarını olgunlaştırma yöntemleri, 12 Eylül öncesi provokasyonlara açıklık getiriyor:

“... ilk adım, şuursuz terörizm: Şuursuz terörizmden maksat ayaklanma hareketleri ve sebepleri için fazla alaka toplamak ve halkın dikkati bir defa çekildikten sonra gizli bulunan tarafları cezbetmektir.”

“İkinci adım, seçilmiş terörizm: Bundan maksat isyanı bastırmakla görevli olan taraflı halktan uzak tutmak, halkı mücadeleye sokmak ve asgari olarak halkın pasif suç ortaklığını temin etmektir. Bu da memleketin muhtelif yerlerinde bazı kimseleri, halka en yakın teması olan küçük rütbeli hükümet memurlarını, polis, postacı, belediye reisi, belediye meclis azası ve öğretmen gibi insanları öldürerek yapılır.” (Özel Savaş, Terör ve Kontr-gerilla, Talat Turhan, s.109)

CIA dünyanın birçok ülkesinde, o ülkenin “yurtsever” unsurlarından ölüm mangaları ve kontr-gerilla timleri oluşturmuştur. Kirli işlerini ağırlıklı

olarak bunlara yaptırmaktadır. Bu tür örgütlenmeleri silah, para, eğitim ve bilgi bakımından donatmakta, bunların yetersiz geldiği yerde ise doğrudan kendisi devreye girmektedir. Naom Chomsky “ABD Terörü” isimli kitabında bu durumu şöyle açıklamaktadır: “Nikaragua’da CIA, limanları bombalamış, petrol tesislerine saldırılar düzenlemiştir. Kendi komando gruplarını kullanmış, Belçikalı ve Amerikalı pilotlara hava saldırılarında görev vermiştir. Bu operasyonlar ... ABD savaş gemilerindeki komuta merkezlerinden yönetilmiştir.” (Kontr-gerilla Kısacasında Türkiye, Suat Parlar, s. 23) Pislige bulaşmış her taşın altından CIA çıkıyor!

CIA ve uyuşturucu ticareti

CIA el attığı ülkelerde “yurtseverleri” kullandığını söylemektedir. Ve bu ülkelerin “yurtseverler”inin hemen tümü uyuşturucu işiyle uğraşmaktadır. Zira uyuşturucu trafiği bizzat CIA tarafından düzenlenmektedir.

CIA 1958 yılında Laos’un kuzey bölgelerinde uyuşturucu işiyle yaşayan Meo kabilesiyle ilişki kurmuştur. Meo kabilesi Vietkongların Tayland’a ve Güney Vietnam’a sızmalarını engelleyecek, CIA da Meo’ların “ürünü”nü Laos’un başkenti Vientin’e Amerikan uçaklarıyla kazasız belasız nakledecekti. İcraatlar aynen bu biçimde gerçekleşmiştir.

Pakistan, Afganistan, İran ve Türkiye’den oluşan “Altın Hilal” uyuşturucu trafiği, CIA’nın ve bu Hilal ülkelerinin kendi istihbarat örgütlerinin denetimi altındadır.

“1980’de Boliviya’da CIA, demokratik yollardan seçilmiş hükümeti, tezgahladığı bir darbe ile devirmişti. Darbe sürecinde ‘kokain baronları’ ile işbirliği yaptı. Bu nedenle Boliviya darbesine ‘kokain darbesi’ denildi.” (Kontr-gerilla Kısacasında Türkiye, Suat Parlar, s.24).

ABD emperyalizminin gizli polisi CIA

“Yoksul ülkelerdeki Amerikan şirketlerinin hisse senedi sahiplerinin kaymağı yemelerini sürdürmelerini sağlamak için politik harajın sızıntılarını kapatmak üzere gece gündüz çalışan CIA, Amerikan kapitalizminin gizli polisinden başka bir şey değildir. Yoksul ülkelerde CIA başarısının anahtarı, nüfusun kaymağının çoğunu yiyen %2-3’lük kısmının bulunmasıdır. Şimdi çoğu ülkelerde bu sınıfın geliri 1960’dan sonra daha da artmış, ancak bir kenarda bırakılan ve nüfusun % 50-70’ini teşkil eden sınıfların gelirleri ise daha da azalmıştır.” (Kontr-gerilla Kısacasında Türkiye, Suat Parlar, s.27)

Eski CIA ajanı Philip Agee’nin sözleri İkinci Paylaşım Savaşı sonrasında derinleşen sınıf çelişkilerinde CIA parmağına işaret ediyor. Kuşkusuz herşey sadece CIA aracılığıyla yapılmıyor. Marshall Planı dahil diğer bütün “yardımlar”, kontr-gerilla örgütlenmeleri ve bunları kendi şemsiyesi altında toplayan NATO, bu ve buna benzer yöntem ve araçların tümü ABD emperyalizmi ve onun işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda emekçi halkların yoksullaşması için vardır.

Ancak bunların içinde CIA, ABD’nin en etkili aracıdır. Hiçbir kural tanımadan, hiçbir yasaya bağlı kalmadan çalışan, kendine bağladığı ülkelerde sadece istihbarat örgütleriyle değil, sarı sendikalara dek varan işbirlikçileriyle de her türlü kirli yöntemi kullanan bir örgüt, tabii ki diğerlerinden çok daha etkin ve işlevsel olacaktır. Bu yüzden ABD emperyalizminin çıkarına olan hemen herşeyde CIA parmağı vardır.

Kirli savaşın sonrası...

Cezayir'de yeni dönem

C. Kaynak

Yıllar boyu Cezayir halkının kanını döken, işçilerin/emekçilerin en temel haklarını savaş yasalarına dayanarak gasp eden, toplumu vahşi bir teröre boğan rejim, bu yeni dönemin sorunlarını göğüsleyecek manevi kudretten ve politik itibardan yoksundur. Cezayir halkı birkaç yıl içinde yüz bini aşkın insanın kanını dökmüş, yaşlıların, hamile kadınların, kundakdaki çocukların şafak vakti boğazlanmalarına neden olmuş bir rejimle karşı karşıyadır. Bu gerçeği Cezayir'deki egemen güçler ve onların uluslararası hamileri çok iyi bilmektedirler. Rejim daha şimdiden böyle bir perspektifin kriterlerine uygun olarak mevzilenmeye çalışıyor. Buteflika'nın tanrının gönderdiği bir "hikmet" ilan edilmesinin, politikasının bir "sihirli çubuğa" benzetilmesinin arkasında bu ihtiyacın gerekleri duruyor. Bu nedenle, rejim, Buteflika'nın kuru sıkı deklarasyonlarının arkasına saklanarak post değiştirmeye, kendi kendisine çeki düzen vermeye, gelecekteki toplumsal mücadeleleri bastırabilmek için itibar kazanmaya çalışmaktadır.

Cezayir'de geçen ilkbaharda yapılan devlet başkanlığı seçimlerinin ardından, 16 Eylül günü seçmenler bu kez referandum oylaması için sandık başına gittiler. Katılımın son derece yüksek olduğu oylamada Cezayirli, nerdeyse bir tek insan gibi davrandılar; % 98,6'lık bir oy oranıyla, kirli savaşın son bulmasından yana olduklarını ifade ettiler.

Başkanlık seçimi oyununa referandum aşısı

Kirli savaşa son vermek anlamına gelen, "ulusal uzlaşmadan yana mısınız değil misiniz" sorusuna

böyle bir cevabın verilmesi adeta programlanmıştı, bu sonuç bekleniyordu. Sonucun farklı olması da zaten mümkün değildi. Bu durum, referandumun esas fonksiyonuyla bağlantılıdır. Bu masum konulu referandumun asıl amacının Devlet Başkanı Abdulaziz Buteflika'ya meşruluk kazandırmak ve bu meşruluğun gölgesinde rejimin kıyafet değişikliğini kolaylaştırmak olduğu açıktır.

Zira 15 Nisan'da yapılan devlet başkanlığı seçimlerinin hemen arifesinde tüm öteki adaylar sözbirliği halinde toptan geri çekilmiş, geriye rejimin resmi adayı, yani ordunun adamı Abdulaziz Buteflika kalmıştı. Dolayısıyla katılımın son derece düşük olduğu seçimleri, tek aday olarak Abdulaziz Buteflika, bir tek oy alsa dahi kazanmış olacaktı. Neticede de "kazanmış" oldu. Üstelik bugün petrolün, doğal gazın vb hatırı için Buteflika'nın önünde göbek dansı yapan bazı güçler, belki de danışıklı döğüşün kuralları gereği, bu seçimleri şaibeli saymış, böyle bir seçimin ciddiyetinin olamayacağını ilan etmişlerdi. 16 Eylül referandumu ile bu noksanlık giderilmiş, güya şaibe silinmiş oldu. Ve aynı Buteflika bu kez gittiği her yerde iltifat yağmuruna tutulmakta, ordunun adayı olduğu unutulmakta, onun Cezayir diplomasisini yıllar boyu başarı ile yönettiği övülmektedir.

Biten kirli savaş döneminin sonrası...

Sorunun biçimsel yönünden bağımsız olarak, seçim dalaveresini onarma operasyonu olan referandum, aynı zamanda bu ülkede yeni bir sürecin başlangıcını da oluşturmaktadır. Kapanan süreç bu ülkeyi yıllardır kasıp kavuran, bir kan gölüne dönüştüren kirli savaşın tanık olduğumuz biçiminin son bulmasıdır. Rejim kendisinin koşullarını yarattığı, başlattığı, neden olduğu ve tüm sorumluluğunu uluslararası sermaye ile paylaştığı

kirli savaşı kazanmış durumda. Direnme güçleri tükenen dinci/gerici akımın silahlı elemanları, aftan yararlanmak, düzene entegre olmak için rejime teslim olmaya devam etmektedirler. Yer yer yaşanan katliamlar ise, can çekişmekte olan dinci gerici akımın son çırpınışları ya da ona karşı devlet güçlerinin son darbeleridirler. Özü itibarıyla bu sayfa artık kapanmıştır. Fakat bu kara sayfanın halk oyu ile taçlandırılarak kapatılmış olması, Cezayir toplumunun karşı karşıya bulunduğu yığınla

iktisadi, politik, sosyal soruna herhangi bir çözüm getirmemektedir. Tam tersine, kirli savaşın vahşeti sayesinde yıllar boyu bastırılan sorunların filizlenerek gündeme girmelerine olanak tanımaktadır. Bunun ortamını ve koşullarını yaratmaktadır. Dolayısıyla, kirli savaşın engellediği, ezdiği sosyal mücadele dönemi artık yeniden başlamak durumunda. Bu nedenledir ki, dinci/gerici akımın hezimetinin ve ona resmîlik kazandıran referandumun ardından, artık Cezayir tarihinde yeni bir sayfa açılmış oluyor. Bu ülkede mücadele dinamiklerinin yeniden kabarma ihtimali son derece güçlüdür. Bu bir bakıma kaçınılmazdır ve bu kaçınılmazlık nesnel verilerin en üstün körü bir yorumundan bile ortaya çıkmaktadır.

Çok zengin ve çok yoksul

Osmanlı işgalinden sonra yaklaşık birbuçuk asır boyunca Fransız sömürgeciliğinin talan ettiği ve kaybetmemek için her türlü yolu denediği, bunun için bir milyonu aşkın insanı katletmekten bile geri durmadığı Cezayir, doğal kaynakları yönünden Kuzey Afrika'nın en zengin ülkesidir. Onun için, Fransız emperyalizmi Cezayir'i kaybetmiş olmanın sancılarını yaklaşık kırk yıl aradan sonra bile bugün halen çekiyor. Cezayir'in "kaybedilişi" bir türlü sindirebilmiş, kabullenebilmiş değildir. Kapitalist tüketimin ve kapitalist dünya ekonomisinin enerji ihtiyacı, zamanla Cezayir'in doğal zenginliğine, petrol, doğal gaz ve değişik maden kaynaklarının işletilmesi üzerinden bambaşka bir boyut kazandırdı.

Oysa bugün, bu aynı Cezayir, toplumun ezici çoğunluğunun yaşam koşulları dikkate alındığında, hayli yoksul bir ülkedir. Hastanesi ilaçsız doktorsuz, okulu öğretmensiz, gençleri işsiz güçsüz bir toplumdur. Sadece hammadde ihraç eden ve tüm

tüketim ihtiyaçlarını dışarıdan temin etmek zorunda kalan bir ülke konumuna düşmüştür. Bu politikanın mantığını, gazetecilik yapmaya karar veren Dr. Cilali Hachac, 15 Eylül tarihli *Télérama* dergisinde Dergisi'nde yayınlanan bir söyleşide, Cezayir'i Rusya ile eşdeğer bir kategoriye koyduktan sonra, bir örnekten hareket ederek şöyle tanımlamaktadır:

Télérama: *Buteflika ithalatı tekelinde tutan 15 kişiyi teşhir etmeye kadar işi vardiıyor...*

Dr. Cilali Hachac: *Buteflika bunu yapmakta hiç de yanılmamaktadır. Gerçekten on beş kişi yıllık tutarı yaklaşık 10 milyar dolar olan ithalat sektörünün % 80'ini gasp etmiş durumdadır. Bunlar çoğunlukla emekli subaylardır. İktidar bünyesindeki ilişkilerinden ve kayırmalar sayesinde bunlar sağlık donanımı, şeker, süt, silah vb ürünlerin ithalat ağını paylaşıyorlar.*

Ekonominin IMF'nin dayatması sonucu vahşi bir biçimde özelleştirilmesinden bu yana, ithalat sözde devlet tekelinden çıkmıştır. Ama, gerçekte, hiçbir şey değişmemiştir. Söz konusu olan bir pazar ekonomisinin görünümüdür. Adı geçen 15 kişi ithalat ağının yaklaşık tamamını tekellerinde tutuyorlar. Beteri, bunlar Cezayir ekonomisini tahrip etmek için herşeyi yapıyorlar. Örneğin süt ithalatçıları yerel üretimin artmaması, yerli üretim sütün dağıtımının kötü olması ya da ithal süttten sonra devreye girmesi için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar.

Skandalın skandalı ilaç sektörüdür. Zaten bu yüzden doktorluğu bırakıp gazetecilik yapmaya başladım. Bu sektörde Cezayir'in bir ulusal politikası yoktur. Üç ya da dört büyük firma ilaç sektörünü kontrol altında tutuyorlar. 1991 yılında (yani kirli savaşın patlak vermesinden önce-CK) bazı çıkarları korumak amacıyla BCG aşısının ithalatına son verildi. Çünkü BCG aşısının ithalatı fazla kâr getirmemekteydi. Salgın hastalıklar türemeye ve yayılmaya başladılar. Ama yetkililer Scanner satın almayı tercih etmeye devam ettiler."

Bu konuda söyleşiye eklenen dipnot ise aynen

şöyle: *"Başkan Buteflika ilaç ithal etmeye devam edebilmek için Cezayir'ilerin yabancı bir firma nezdinde imkansız becerdiklerini, firmaya Tunus'ta bir fabrika açtırdıklarını, oysa böyle bir fabrikanın Cezayir'de üretime hazır bir biçimde beklediğini açıkladı."*

Dünya ölçeğinde bakıldığında asla bir istisna oluşturmayan bu örnekten de anlaşıldığı gibi, Cezayir, en değerli zenginliklerin kirli savaş eşliğinde en kaba bir talana tabii tutulduğu ülkelerin başında yer almaktadır.

Bu arada Cezayir toplumu sadece savaşın insani bedelini ödemekle yetinmemiş toplu ve genel bir kanama yaşamıştır. Çoğunluğu doktorlardan, mühendislerden, profesörlerden vb.'den oluşan yüz binlerce eğitimli ve yetkin kadro, yurt dışına kaçmak zorunda kaldı. Başta sağlık ve eğitim sektörleri olmak üzere toplumsal yaşam tamamen bir savaş alanına dönüştü. Yıllar önce IMF'nin kendisinin verdiği rakamlara göre çalışabilir durumda olan nüfusun % 28'i işsizdi, reel maaşlarda astronomik bir düşüş yaşanmıştı. Bu rakamlar bugün daha da kötüleşmiştir. Kaldı ki Cezayir konusunda güvenilir ve aktüelleştirilmiş istatistiğe rastlamak kolay olmamaktadır. Bu tür bir sürecin eşliğinde oluşan toplumsal birikim, her bakımdan toplumsal bir barut fıçısı demektir.

Sosyal patlamanın büyük birikimleri

Cezayir toplumu tanımladığımız yeni döneme böyle bir birikimle giriyor. Yeni dönemde bu birikim mutlaka kendisini dışa vurmanın, patlamanın kanallarını arayacaktır. Kıyaslanmayacak derecede düşük yoğunluklu ya da aynı kategoride yer almayan başka birikimlerin türettikleri mücadele dinamiklerini başka ülkelerde de görüyoruz. Cezayir'den çok daha farklı kategorilerde yer alan Kolombiya, Ekvator ve Senegal'de, son dönemde, başlıca şiarları "özelleştirmelere hayır!",

"liberalizme hayır!" olan militan genel grevler yaşandı. Venezuella'da ve Brezilya'da hükümetler, büyük ölçekli sosyal patlamalardan korktukları için, artık kamu yatırımlarına ağırlık vermek, istihdam kaynağı açmak zorunda kalıyorlar. Sosyal patlamaların yaşandığı, genel grevlerin örgütlendiği ülkelerde bardağı taşıran sorunların benzerlerini kat kat yüksek oranlarda Cezayir halkı ve emekçileri de yaşamaktadırlar. Üstelik çok daha farklı iktisadi olanak ve zenginliklere sahip bir ülkede.

İMF, insanların devlet terörü ile sefalet içinde yaşamaya zorlandıkları Cezayir konusunda 1996 yılında yayınladığı raporunda, rejime övgüler yağıdırıyor. Ülkenin iktisadi performansını, pozitif anlamda *tüyler ürpertici* buluyordu. IMF, 1996 yılında, Cezayir'de; gayri safi milli hasılanın % 4'lük bir ilerleme kaydettiğini, gıda maddelerine uygulanan sübvansiyonların tamamen kaldırıldığını, cari hesaplar dengesinde bir fazlalık kaydedildiğini, enflasyon oranının % 22'den % 15,3'e düşürüldüğünü, hükümetin maaşlara koyduğu freni gevşetmemekte kararlı olduğunu, merkez bankasının döviz rezervlerinin 1 milyar dolardan 5,7 milyar dolara sıçradığını ve böylece dış borçlarını

nakit olarak ödeme olanaklarına kavuştuğunu, makro ekonomik göstergelerin son derece mükemmel olduğunu vb., belirtiyordu. Geçen yılki iktisadi krizin olumsuz etkilerine, hammadde fiyatlarındaki düşüşe rağmen, Cezayir'de iktisadi kalkınma halen yükselmeye devam etmekte, enflasyon oranı tek rakama indirgenmiş durumda, uluslararası mali kurumlar kredi musluklarını açık tutmaya devam ediyorlar. Ülkeye, yabancı sermaye akışı sürmekte, yüksek hacimli yatırım projeleri imzalanmakta. Bu arada döviz rezervlerindeki artış eğilimi de seyrini korumakta: (Milyar dolar olarak) 1975: 1,90 \$, 1985: 4,65 \$, 1995: 4,25 \$, 1996: 6,38 \$, 1997: 8 \$.

Ayrıca, kişi başına düşen yıllık ortalama GSMH'nin artış evriminin de gösterdiği gibi ülkede hızlı bir sermaye birikimi yaşanmaktadır. (1975: 1005 \$, 1985: 2548 \$, 1995: 5330 \$).

Kirli savaşın son bulmasıyla birlikte bu zenginliğin paylaşımını talep eden istemler yükselecek ve Cezayir de benzer hatta daha yoğun mücadele dinamiklerinin kabarcacağı bir alan olacaktır. Çünkü, 80'li yılların sonlarına doğru Cezayir'de hayat pahalılığına zamlara ve işsizliğe karşı güçlü bir halk hareketi kabarmış ve yer yer ayaklanmaya kadar varmıştı. Düzen o zaman yükselmekte olan kitle hareketini erken seçim, çok partililik gibi bazı çaresiz ayak oyunları ile dizginlemeye çalışmış, ardından ise nerdeyse bir gümüş tepsi içinde FİS'i kitlelere bir alternatif olarak sunmuştu. Çok geçmeden de toplum kendisini askeri darbe içinde ve bildiğimiz kirli savaşın merkezinde bulmuştu. Topluma her alanda çok pahalıya mal olan bu sahte alternatifin ortadan kalkması ile birlikte, aynı rejim, sorunları ve talepleri kat kat artmış olan aynı kitlelerle yüzyüze kalacaktır. Ayrıca, toplumda kirli savaşın son bulmasıyla bir ek kamçılıyıcı ve umut da doğmuş bulunuyor.

"Sıra Buteflika'da..."

Bugünkü atmosferi Cezayir'in *La Tribune* Gazetesi şöyle tanımlamaktadır:

"Cezayir Cumhurbaşkanı Abdülaziz Buteflika dört saygın bayamı baştan çıkarmak üzere: Ulusal kamuoyu, uluslararası kamuoyu, geçmiş tarih ve gelecek tarih. (...) Seçmenler kuşkusuz çetin olan barış ve uzlaşmanın yolunu seçtiler. Ama o noktaya gelinceye kadar Cezayir Cumhurbaşkanı, ister kabul edelim ister etmeyelim, nice tabuyu kırdı, sembolik alanı işgal eden ve çıkarları doğrultusunda toplumsal belleği, tarihi, ulusal hareketi, bağımsızlık mücadelesi destanını, dini ve nihayet dış ticareti özelleştiren efsaneleri yerle bir etti. Buteflika arzı ile çakışan taleplerin önünü açtı. Buteflika'nın arzı ülkenin tamamının masaya yatırılması, herşeyin hemen değiştirilmesidir. Bunu izleyecek olan etap çoğulculuk ve demokrasi açısından belirleyicidir. Başkan Buteflika'nın elinde çok sayıda ve güçlü koz bulunuyor. Bugüne kadar kullanılmamış olan anayasal yetkileri çok geniştir ve dağları yerinden oynatabilir".

Bir diğer gazete *El Vatan* ise, fazla demagojiye gerek duymadan, değerlendirmesini şöyle sonuçlandırmaktadır:

"Buteflika'nın aslana karşı yapmaya yemin ettiği kavga artık başladı bile. Yardımını talep ettiği halk bugün veya yarın onun yanınında olabilecek mi? Halk ona duasını vermiş bulunuyor. Ama ne

H. FIRAT

Program sorunları üzerine konferanslar

Bağımsızlık ve Devrim

EKSEN YAYINCILIK

kadar zaman için? Sıra Buteflika'da."

Rejim kendini kurtarabilecek mi?

Ancak, yıllar boyu Cezayir halkının kanını döken, işçilerin/emekçilerin en temel haklarını savaş yasalarına dayanarak gasp eden, toplumu vahşi bir teröre boğan rejim, bu yeni dönemin sorunlarını göğüsleyecek manevi kudretten ve politik itibardan yoksundur. Cezayir halkı birkaç yıl içinde yüz bini aşkın insanın kanını dökmüş, yaşlıların, hamile kadınların, kundakdaki çocukların şafak vakti boğazlanmalarına neden olmuş bir rejimle karşı karşıyadır. Bu gerçeği Cezayir'deki egemen güçler ve onların uluslararası hamileri çok iyi bilmektedirler. Rejim daha şimdiden böyle bir perspektifin kriterlerine uygun olarak mevzilenmeye çalışıyor. Buteflika'nın tanrının gönderdiği bir "hikmet" ilan edilmesinin, politikasının bir "sihirli çubuğa" benzetilmesinin arkasında bu ihtiyacın gerekleri duruyor.

Bu nedenle, rejim, Buteflika'nın kuru sıkı deklarasyonlarının arkasına saklanarak post değiştirmeye, kendi kendisine çeki düzen vermeye, gelecekteki toplumsal mücadeleleri bastırabilmek için itibar kazanmaya çalışmaktadır. Oysa, yıllar önce Budiyaf da bugün Buteflika'nın çektiği nutukların bir benzerini savunuyordu. Ancak, rejimin iç dengeleri hassas olduğu ve dinci/gerici akım henüz güçlü olduğu için, aynı senaryo yıllar önce Fas'tan tranfer edilen tuğla/kiremit tüccarı Budiyaf aracılığı ile sahneye konamadı. Ve vakit henüz erken olduğu için adamı çok geçmeden katlettiler. Rejim kendi aktif elemanları içinde itibarlı bir tek kişi bulamadığı için Budiyaf gibi herşeyden elini ayağını yıllar önce çekmiş, emekliliğinin önemli bir bölümünü Avrupa'da geçiren eski tüfek Buteflika'yı namluya sürmek zorunda kaldı.

Cezayir'de kirli savaşın son bulmasına ilişkin zamanlamayı Fransız gazeteci/yazar Alexandre Adler, *Courrier International*'da ; "Buteflika tam da saatinde geldi. FIS ve onun silahlı kolu AIS askeri olarak yenildiler ve saldırılarını sürdüren GIA'nın (Silahlı İslami Gruplar) önderlerinin tercihli hedefi durumuna düştüler", diyerek özetlemektedir. Yukarıda aktardığımız söyleşinin bir başka bölümü de sorunun bu yönüne ışık tutmakta, rejim içi uzlaşma ve hesaplaşmayı sürecin belirleyici bir faktörü saymaktadır:

Télérama: Abdülaziz Buteflika ekonominin kangrene yakalanmışlığını inanılmaz bir sertlikle teşhir ediyor. Eğer bir yandan erken davranmazsa hızla itibarsızlaşır; ama öte yandan da sistemin sert çekirdeğine yönelirse onun için tehlikeli olmaz mı?

Dr Cilali Hachac: Tam da öyle. Yaptığı deklarasyon olarak kaldığı sürece subay mafyası dokunmaz, bırakır yapsın. Eğer yasak bölge olan iktidar merkezine

yönelirse Budiyaf'ın yaptığı gibi ciddi riskler almış olur. Ama, eski başkandan farklı olarak Buteflika sistemi çok iyi tanıyor. Budiyaf gibi tecrit edilmiş durumda değil. Buteflika, çoğunluğunu teknokratların, dürüst insanların oluşturduğu güçlü bir ekiple çalışmaktadır. Buna rağmen, Başkan'ın Cezayir'de kaçınılmaz insan Toufik'le yapmış olabileceği anlaşma üzerinde düşünüyorum. (Toufik, kirli savaşı yürüten askeri istihbarat örgütünün şefi ve aynı zamanda ordunun sert kanadının önderi, General Muhammed Medien'dir.)

Eli kanlı rejim asıl çetin sınavla şimdi yüzyüzedir

Yeni dönemin başlamasıyla birlikte rejim elbette emekçi kitleleri oyalama dönemini mümkün olduğu kadar uzun tutmaya çabalayacak, her olanağı bu doğrultuda istismar etmeye çalışacaktır. Ulusal uzlaşmanın sağlamlaşması, kalıcılaşması, husumetin unutulması, kirli savaşın açtığı yaraların elbirliği içinde sarılması, ülke ekonomisinin yeniden inşası için kitlelerden "fedakarlık" talep edecektir. Dehşet verici dönemin ardından bunda belli bir başarı sağlayacağı açıktır, hatta bu bir ölçüde kaçınılmazdır. Üstelik rejim kendi bünyesinde bazı kurbanlık koyunlar tayin ederek kitlelere güven vermekten, özellikle ordunun ve güvenlik güçlerinin itibarını yeniden tesis etmeye çalışmakta geri durmayacaktır. Rejim açısından önceliklerin önceliği düzenin temel dayanağı, bel kemiği ordunun kitleler nezdinde zedelenmiş itibarını onarmaktır. Egemen güçler dinciliğin ardından bu kez de yeniden milliyetçiliği körükleyeceklerdir. Budiyaf'ın ardından Buteflika'yı getirmeleri bunun işaretidir. Bu gündem saptırma politikasının ek bir boyutu da dış politikada üretilebilir. Eğer Cezayir önümüzdeki dönemde herhangi bir bahaneden ötürü komşularından birisine sataşır, buna hiç şaşmamak gerekecektir. Bunun ilk göstergesi ise geçenlerde Fas Kralı'nın ölümünün hemen ardından Buteflika'nın sert bir dille Fas'a sataşması oldu.

Ancak, Cezayir toplumunun katlanmak zorunda olduğu en temel sorunların ölçeği dikkate alınarak düşünüldüğünde ve süreç dünyanın başka ülkelerinde benzer sorunların yol açtığı mücadele dinamikleri ile birlikte değerlendirildiğinde, bu oyalama döneminin, Buteflika'nın balayının, muhtemelen fazla uzun ömürlü olmayacağı görülüyor.

Eli kanlı rejim ve onun putlaştırdığı Buteflika, esas çetin sınavını bundan sonra verecektir. Çünkü askeri oligarşi, ne uğruna bunca insanın kanını döktüğü, yuvasını yıktığı petrol rantını emekçi kitlelerle paylaşmaya, ne toplumsal zenginlikleri talanına son vermeye, ne de gasp edilen arazileri sahiplerine jade etmeye yanaşacaktır.

Brezilya'da neler oluyor?

İşçi sınıfının neo-liberal saldırıya karşı direnişi büyüyor

Ze Maria de Almeida ile yapılan ve 22 Eylül '99 tarihli Alman Junge Welt Gazetesi'nde yayınlanan röportajın çevirisini okurlarımıza sunuyoruz. (Ze Maria de Almedia, Brezilya Sendikalar Konfederasyonu CUT'un sol blokuna mensup ve CUT Yönetim Kurulu üyesi bir metal işçisidir.)

J. Welt: Mayıs ayında Avrupa Birliği zirvesine karşı düzenlenen alternatif zirvede, Brezilya'daki mali kriz üzerine bir konuşma yapmıştınız. 3 ay sonra, Eylül '99'da durum nedir?

Almedia: Brezilya'daki kriz özellikle siyasi krize dönüştü. Ekonomik sorunlar, hükümeti, kendisini destekleyen tabanda politik farklılıkların oluşmasına ve halkın yaşam koşullarının kötüleşmesine yol açan tedbirler almak zorunda bıraktı. Toplumun %50'si hükümeti kötü veya çok kötü değerlendirirken, destekleyenler sadece %14. Bu, Kalkınma Bakanı'nın görevden alınması gibi siyasi krizlere de yol açıyor.

Tüm bunlar kitle hareketinde yeniden canlanmayı yarattı. Birkaç hafta önce kamyon şoförlerinin grevi, başkentte yüz binlerin yürüyüşü, katolik kilisesinin "dışlanmışların cıglığı" şiarıyla 7 Eylül'de sürdürülen eylemlilikler, bu canlanmanın ifadesi.

J.W: 20 Ağustos'ta CUT genel grev talebiyle "Başbakan istifa!" kampanyası başlattı. Alınan bu kararı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Almedia: Bu kararlar siyasi manzaradaki değişiklikleri yansıtıyor. Krizin yoğunlaşması tabanda mücadele basıncını büyütüyor. Alınan kararlar merkezi yönetimin hükümeti eleştirmek ve rotasını değiştirmeye yönlendirme gibi bir stratejiyle sınırlandırılmaz, bu alttan gelen basınca dayanıyor. "Fernando Henrique Cardoso defol!" kampanyası çok önemli. Alınan bu kararlar eğer uygulanmaya konulursa, Brezilya işçisinin neo-liberalizme karşı direnişi genel olarak daha da gelişebilir.

J.W: 26 Ağustos'ta yüz binlerin yürüyüşü gerçekleşti. Söylenen rakama ulaşamadı. Sadece 80 bindi. Konuşmalar da doğru politik alternatiften yoksundu. Siz bu yürüyüşü ve konuşmaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Almedia: Yürüyüş olağanüstü bir öneme sahipti. Birincisi, bu işçilerde belirli değişimleri ifade ediyordu, yani hükümete karşı bir şeyler yapmaya hazır olduğunu gösteriyordu. Bu büyük bir yürüyüş, radikal ve canlıydı. En fazla atılan şiar, "Fernando Henrique Cardoso defol!" şiarıydı. İkincisi, mücadeleyi sürdürme yönünde ülkedeki ilerici güçlere karşı duyulan güvenin pekişmesiydi. Ve üçüncüsü, bu çok önemliydi, çünkü hükümet hedef alınıyordu ve bununla da hükümetin neo-liberal içerikli politikaları sorgulanıyordu. (...)

Ortadoğu'da yeni bir sürecin işaretleri

J.W: Önümüzdeki süreçte mücadeleler neler olacak?

Almedia: Bundan sonra planlanan ilk eylem, Ekim'in sonundaki genel grev. Ayrıca 23 Eylül'de Rio de Jenerio'da başlayan metal işçilerinin toplu sözleşme görüşmelerine bağlı olan petrol işçilerinin, kimya sektöründe çalışanların, bankada çalışan kamu emekçilerinin grevleri ile ilgili eylemler. Bu sektörlerdeki toplu sözleşme görüşmelerinde önemli bir hareketlilik ve grevlerin yaşanacağı kesin, ki bu da genel durumdan dolayı direk hükümete yönelebilir.

J.W: Halkın neo-liberal hükümet politikalarına karşı büyüyen eleştirileri ve direnişleri sadece Brezilya'da yaşanmıyor, diğer Güney Amerika ülkelerindeki durumu nasıl görüyorsunuz?

Almedia: Brezilya'daki siyasal durumun, genel bir politik istikrarsızlık ve direnişin büyümesinin, tüm Güney Amerika'da yayılması tespiti çok önemli. Kolombiya'da hükümet ve gerillalar arasında çıkmaz bir sokaktalar. En önemli faktör, şehirlerde işçi mücadelelerinin alevlenmesi. Bu kriz ve politik istikrarsızlık az yoğunlukta da olsa Arjantin'de, Brezilya'da, Bolivya'da vb. gelişiyor.

Bu tüm bölgede sosyal çelişkilerin sertleşeceğinin açık bir ifadesi. Sonuçta bu aynı zamanda Kolombiya'daki ilişkileri sebep göstererek bölgeye askeri müdahaleyi deneyen Kuzey Amerika saldırısı için gerçek bir neden. Birleşik devletler bölgelerdeki politik kontrollerini kaybetmekten korkuyorlar, bununla da Güney Amerika'daki neo-liberal projelerinin sürekliliği olanaklarını yitirmekten. Bu nedenden dolayı da Kolombiya'da Kuzey Amerikan müdahalesine karşı mücadele bizim de savaşımızdır.

Ortadoğu, stratejik konumu ve doğal zenginlikleriyle hep emperyalizmin ilgi odağı oldu. Ancak 20. yüzyılın ikinci yarısında genelde emperyalizmin, özelde ABD emperyalizminin bölgede tam egemenlik kurma girişimleri tüm sonuçlarına ulaşamadı.

İkinci paylaşım savaşı sonunda Kızıl Ordu'nun faşizmi ezmesi, Doğu Avrupa'da kurulan halk demokrasilerinin ardından Çin Devrimi ve zafere ulaşmaya başlayan ulusal kurtuluş savaşları, etkisini Ortadoğu'da göstermekte geç kalmadı. Nasırcılık, BAAS sosyalizmi, Filistin mücadelesinin gelişimi vb. Bunlar dünyadaki devrimci gelişmelerin Ortadoğu'daki yankılarıydı. Bu hep emperyalizmin işini zorlaştıran bir etmen oldu. Sovyetler Birliği de emperyalizmin etkisini kırmak için bölgeye özel bir ilgi gösterdi.

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın çöküşü sonrasında Ortadoğu'da "yeni dünya düzeni"ni tesis etmek, başta ABD olmak üzere bütün emperyalist güçlerin baş amaçlarından biriydi. Ancak bölgedeki sorunlar (Kürt, Filistin, Lübnan, Golan Tepeleri vb.) emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin önünde bir engel oluşturmaya devam ediyordu.

İsrail'de ABD'nin desteğiyle kurulan Barak hükümeti, ABD emperyalizminin bölge dengelerini kendi lehine çevirmenin olanaklarının, zamana yayılarak da olsa, oluşmaya başladığını gösteriyor. Barak hükümetinin açıklamalarından sonra, başta Suriye, Filistin ve Lübnan olmak üzere, birçok Arap ülkesi yetkililerin memnuniyetlerini dile getiren açıklamaları birbirini izledi. Son olarak Suriye, Filistinli örgütlere silahlı mücadeleyi bırakın çağrısı yaptı ki Suriye şimdiye kadar bu örgütleri destekliyordu.

Bu açıklamalar Arap egemen sınıflarının emperyalizmle bütünleşmeleri önünde ciddi bir engel olmadığını bir kez daha gösterdi. Onlar sadece bu bütünleşmeden çıkar sağlamayı ve kitlelerdeki anti-emperyalist ya da anti-Amerikancı duyarlılığı, toprak karşılığı barış formülüyle etkisiz hale getirmeyi amaçlıyorlar.

İsrail de ABD emperyalizminin politikaları doğrultusunda hareket eden bir hükümet, Suriye de toprak karşılığı (özellikle Golan Tepeleri'nin İsrail tarafından boşaltılması) barışa dünden hazır bir yönetim, ABD'nin yıllardır arzuladığı süreci başlatmanın siyasi zemini. Bu süreçle beraber Suriye şimdiye kadar kendi çıkarları için destekleyip olanak sunduğu Filistinli ve Lübnanlı silahlı örgütleri yine çıkarları gereği tasfiye etmeye çalışacaktır. Eğer bu süreç işlerse, ABD emperyalizmi Ortadoğu'da çıkarlarına uygun dengeleri kurabilecektir. Elbette bu dengelerin sancısız bir şekilde uzun süre ayakta kalacağını düşünmek yanılgı olur. Sorunlar çözülmüş gibi görünse de, gerçekte işçi, emekçi ve ezilen uluslar açısından bir çözüm söz konusu olmayacaktır. Var olan sorunlar ve devrimci potansiyeller çok zaman geçmeden emperyalizmin çarkına çomak sokacaktır.

Bu süreçle beraber ABD'nin Kürt özgürlük hareketini eritme çabalarının gündeme gelmesi de ihtimal dışı değildir. Son günlerde İsrail'in Avrupa'da Kürt kurumlarıyla ilişki geliştirme çabaları dikkat çekicidir. Öcalan'ın sergilediği tutum ve sistemle bütünleşmeye dayalı çözüm platformu da, bu tür çabalar için uygun zemin oluşturmaktadır.

Ortadoğu son yarım yüzyılda birçok toplumsal kaynaşma ve savaşlara sahne olduğu halde sınıf çatışmaları hep geri planda kalmıştır (Türkiye ve İran dışında). Kuşkusuz bu çatışma ve savaşların da sınıfsal bir temeli var. Ancak anti-siyonizmin, anti-emperyalizmin tozu-dumanı, işçi ve emekçilerin kendi egemen sınıflarına karşı verdikleri mücadeleyi zayıflatmış, burjuvazi genelde inisiyatifi elinde tutmuştur. Yaşanan çatışmalar daha çok egemenler arası çıkar çatışmaları olmuştur. Diğer bir etken ise kapitalist gelişimin geriliği, buna bağlı olarak işçi sınıfının zayıflığıdır.

Gelinen aşamada, farklı düzeylerde de olsa, Ortadoğu'da kapitalist gelişme süreci bütün ülkeleri içine almıştır. Emek-sermaye çatışmasının nesnel zemini olgunlaşmaktadır. Kendini dayatan emperyalist çözüm, kitlelerde belli temelsiz hayaller yaratsa da, bu hayaller yaşamın katı gerçekliği karşısında yok olup gidecektir. Yoksulluk, sefalet ve yoğun baskı altında yaşayan işçi ve emekçilerin mücadele oklarını kendi egemen sınıflarına karşı yöneltmekte tereddüt etmeleri için hiçbir neden kalmayacaktır.

ABD-İsrail-Türkiye ittifakının bölgede işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halkların mücadelesine karşı tahammülsüz davranacağı açıktır. Bölgenin işçi sınıfı ve emekçileri bu haydut ittifakı ancak güçlü bir enternasyonal dayanışmayla boşa çıkarabilirler. Bu başarıldığında, Ortadoğu'da Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne giden yolun önü de açılacaktır.

Dünyada "Yeni Düzen" ve Ortadoğu

Pusulatsız Sınıf Pusulası'na bazı hatırlatmalar

A. Engin YILMAZ

TDKP çürümüş bir cesede dönüşmenin eşiğindeyken, bu arkadaşlar tarafından hala “kardeş komünist parti” olarak onore ediliyordu. Ceset kokmaya başladığında ise reformistliği ve tasfiyeciliği nihayet fark edildi ve güya “eleştiriye” tabii tutuldu. Ne var ki, son yazı da dahil olmak üzere TDKP’nin tasfiyeci-reformist konumuna yöneltilen tüm eleştirileri, ideolojik ve programatik temellerden yoksundur, söylenenler yüzeysel bir boş laf yığınının ibarettir. Yasalcılıkları olmasa adeta bu partiye söyleyecek bir şey bulamayacaklar. Başka türlü de beklenemez. Sermayenin çıplak egemenliği koşullarında siyasal demokrasi uğruna mücadeleyi devrim stratejisinin ana eksenini olarak ele almanın uygun koşullarda kaçınılmaz olarak reformizm üreteceğini kavrayamayanlar, tasfiyeciliğin ve reformizmin demokratizmden köklenen temellerini göremeyenler, “kardeş komünist partinin” neden bugünkü akibeti yaşadığını izah edemedikleri gibi, ona bilimsel içeriği olan herhangi bir devrimci ideolojik eleştiri de yöneltemezlerdi. Bu arkadaşlar “kardeş komünist parti”yi çürüme içinde tükenişe götüren aynı ideolojik, teorik ve programatik zemin üzerinde durduklarının farkında bile değiller.

Sınıf Pusulası’nın Ağustos-Eylül ‘99 tarihli 3. sayısında “Tasfiyeciliğe Karşı Mücadele” başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu başlık ilk bakışta, ulusal hareketin teslimiyetçi-tasfiyeci platformunun, düzenin son dönemlerdeki “demokratikleşme” saldırısının, sol hareketin yaşadığı tikanıklığın ve daha başka bazı etkenlerin devrimci hareket üzerinde yeni bir tasfiyeci basınca dönüşeceği kaygısından hareketle, önden buna karşı mücadelenin anlamı ve önemini konu alan bir yazı izlenimi uyandırıyor. İki aylık “teorik” bir dergide yayınlandığı için doğal olarak ilgi de çekiyor.

Ama daha ilk paragrafta yazının bu amacı taşımadığı anlaşılıyor. Zira yazının yazarı, bize artık var olmayan “TDKP’nin tasfiyeciliğini ele alacağını” müjdeliyor.

Tasfiyeciliğe karşı mücadele elbetteki devrimci

siyasal mücadelenin her alanında ve aşamasında gerekli ve zorunludur. Ne var ki bu, zamanında ve doğru bir perspektifle ele alındığında anlam ve değer kazanır. Açık ve net bir iktidar perspektifine, sosyalizm davasında kuvvetli bir misyon duygusuna, sağlam bir ideolojik çizgi ve teorik temele sahip olamayanlar, tasfiyeciliğin derin toplumsal köklerini ve ideolojik mantığını anlayamazlar, ona karşı başarılı bir mücadele sürdüremezler. Devrim fikrinde ve mücadelesinde samimi bir niyet taşımak, tasfiyeciliği anlamının, ona karşı doğru bir mücadele çizgisine sahip olmanın güvencesi olamaz.

Amacımız Sınıf Pusulası’nın söz konusu yazısını genel bir eleştiri konusu yapmak değil. Biz daha çok bu yazının komünistleri hedef alan sataşmalar bölümüne ilişkin bir takım şeyler söylemek ve arkadaşlara yeniden bazı hatırlatmalarda bulunmak yolunu tutacağız. Komünistler daha önce de bu çevreyi bildiğinden fazla konuşmamaları, yerli-yersiz sataşmalarda bulunmamaları, seviyeli bir ideolojik eleştiriye tercih etmeleri gerektiğini hatırlatmışlardı. Ne var ki bu arkadaşlar geleneksel tutumlarını ve kültürlerini sürdürüyorlar. Tercihleri konumlarına ve düzeylerine denk düşüyor.

Sınıf Pusulası “Tasfiyeciliğe Karşı Mücadele” gibi anlamlı ve iddialı bir başlık altında “TDKP’nin tasfiyeciliğini” ele alıyor. İnsan “günaydın” demekten kendini alamıyor. Sınıf Pusulası güncel siyasal gelişmeler ışığında EMEP’in konumu, politikaları, sınıf hareketi üzerindeki bozucu etkisi ve üstlendiği uğursuz misyon üzerinden giderek bir tasfiyecilik ve reformizm eleştirisi yapmış olsaydı, bu anlaşılır bir durum olur ve amaca da uygun düşerdi.

Ama hayır, o olmayan bir şeyi eleştiriyor. TDKP diye bir siyasal parti yoktur. O yıllar önce tasfiye edildi ve tarihe gömüldü. Geriye ise EMEP denilen bir tortuyu bıraktı. Olmayan bir partiyi hem de yıllar sonra eleştirmek neden gerekti ve hangi ihtiyacın ürünü olarak gündeme geldi bilinmez. Bu çevre hep yanlış zamanlarda yanlış şeyler yapmak, hep de süreçleri yıllarca geriden izlemek zorunda mıdır?

TDKP çürümüş bir cesede dönüşmenin eşiğindeyken, bu arkadaşlar tarafından hala “kardeş komünist parti” olarak onore ediliyordu. Ceset kokmaya başladığında ise reformistliği ve tasfiyeciliği nihayet fark edildi ve güya “eleştiriye” tabii tutuldu. Ne var ki, son yazı da dahil olmak üzere TDKP’nin tasfiyeci-reformist konumuna yöneltilen tüm eleştirileri, ideolojik ve programatik temellerden yoksundur, söylenenler yüzeysel bir boş laf yığınının ibarettir. Yasalcılıkları olmasa adeta bu partiye söyleyecek bir şey bulamayacaklar. Başka

türlüsü de beklenemez. Sermayenin çıplak egemenliği koşullarında siyasal demokrasi uğruna mücadeleyi devrim stratejisinin ana eksenini olarak ele almanın uygun koşullarda kaçınılmaz olarak reformizm üreteceğini kavrayamayanlar, tasfiyeciliğin ve reformizmin demokratizmden köklenen temellerini göremeyenler, “kardeş komünist partinin” neden bugünkü akibeti yaşadığını izah edemedikleri gibi, ona bilimsel içeriği olan herhangi bir devrimci ideolojik eleştiri de yöneltemezlerdi. Bu arkadaşlar “kardeş komünist parti”yi çürüme içinde tükenişe götüren aynı ideolojik, teorik ve programatik zemin üzerinde durduklarının farkında bile değiller.

Sınıf Pusulası TDKP’nin yaşadığı süreçle ilgili o “bilinmez” derin gerçekleri açıklayıp okurlarını aydınlattıktan sonra, komünistlere yönelik düzensiz bir sataşmada bulunmaktan da kendini alamıyor. Okuyoruz:

“1997 yılında bir grup devrimci Kırşehir-Kayseri EMEP İl Örgütü’nden istifa ettiklerini açıkladılar: Yayınladıkları deklarasyonda 210 kişinin imzası vardı. Fakat bu deklarasyoncuların içinde mücadelede kararlı olan on kişinin bile çıkmadığı görüldü. Deklarasyoncuların yayınladıkları metin ve kitapçıkta bilinen gerekçeler sıralanıyor ve Kızıl Bayrak çevresi övülüyordu. Varoluş nedenini TDKP’nin eleştirisi temeline oturtan, her sorunun devasını doğrudan sosyalist devrimde bulan, laf yapan ama politika yapmayan EKİM çevresine katılmak talihsiz bir seçim olsa gerek. Elbette Stalin’i tartışılmcılar, ürkek Troçkizm savunucuları, devrimci komünistler için adres olamaz, olsa olsa yanlış adres olur. EKİM çevresi bu katılımı abartarak sürekli yayınladığı bu süreçten sonra yeni katılanların olacağını düşündü, fakat böyle bir şey gerçekleşmedi.”

Anlaşıldığı kadarıyla siz daha büyük geçişlerin gerçekleşeceğinden, bunun sizin bünyenizi de sarsacağından korkuyordunuz. Aklınızdan geçenlerin gerçekleşmediğini görmek sizi hayli rahatlatmış ve korkularınızı hafifletmiş benziyor. Fakat bu biraz erken bir sevinç, önümüzde daha yaşanacak süreçler var... Ola ki, her şey olup bittikten sonra nihayet “Başkanlık Konseyi nereye?” diye sorma gücü gösterebilen kuyrukçu kekemelere, birileri de kalkıp “iyi ama siz bugüne kadar neredeydiniz?” diye sorarlar. Belli mi olur.

Komünistlere karşı duyulan derin kompleks ilkel bir düşmanlıkla birleşince, ölçsüzlükte ve hafiflikte de sınır olmuyor demek. Komünistlere karşı yukarıdaki gülünç lafları sarfetmek için olmayan TDKP hakkında onca boş laf yığınının ne gerek vardı? Birilerinin eleştirisi arkasına

saklanarak EMEP'ten kopan yoldaşların yaşadığı süreci ve komünistleri karalama yoluna gidiyorsunuz. Ama boşuna bir çaba! Söz konusu yoldaşların doğru devrimci tutumunu karartmak, komünistlerle birleşmelerinin yarattığı etkiyi sınırlamak, sizin başarabileceğiniz bir şey değil, bu sizin çapınızı çok aşar.

Bu çevre, yakın tarihte de bize karşı benzeri bir davranış sergilemişti. *Atılım*'da yayınlanan, ulusal hareketi eleştiren ve bu arada devrimci hareketi "uyarmak" gibi pek büyük bir iddia taşıyan bir başka yazıda da yine komünist harekete sataşmışlardı. Kürdistan devrimini geliştirmek diye bir derdimizin olmadığını, bu nedenle İmralı çizgisini eleştirmenin devrimci bir amaç taşımadığını, sırtımızda yumurta küfesi bulunmadığını (kendi sırtlarındaki ağır yumurta küfesi biliniyor) iddia etmişlerdi. Bu konuda haftalarca ortaya sağlam bir tutum koyma gücü gösteremeyenler, haftalar sonra ise kekeleyerek konuşanlar (kekelemekten daha yeni yeni kurtuluyorlar!), Türkiye ve Kürdistan devriminin bütün bir birikimini hedef alan tasfiyeci-teslimiyetçi bir platforma yöneltilen eleştiriyi devrimci bir dayanışma içinde bulunacaklarına, gerici bir rahatsızlık duydular ve yine sataşmayı tercih ettiler.

O çok iyi bilinen küçük-burjuva gericiliği bu kuyrukçu kekemelerin adeta ruhuna işlemiş. Bu sataşmalar yeni de değil, bu yıllardır yapıyor. Bugüne kadar bu çevre dahil hiç kimse komünistleri temel ideolojik ve teorik sorunlar üzerinden eleştirme yoluna gitmedi, gidemedi. Bunun yerine ya hayalimizle uğraştılar ya da ölçsüz tahrifatlar ve içerikten yoksun düzeysiz saldırılarda bulundular. Başka birileri de bir zamanlar buna çok hevesliydi, komünistlere olur-olmaz sataşmayı, bazı boş laf kalıplarını temcit pilavı gibi yinelemeyi marifet sayıyordu. Bunun bir faydasını görmedikleri gibi, bu yüzden ummadıkları sıkıntılarla da yüz yüze kaldılar, sonuçta fazlasıyla mahcup oldular.

Komünistlere karşı illaki de bir şeyler söylemek ihtiyacı duyuyorsanız, bunu gerçek konumumuz ve fikirlerimiz üzerinde yapmak, düzeyli bir ideolojik eleştiri yürütmek zorundasınız. Hayır, bu kadarına gücümüz yetmez diyorsanız, o zaman edeplice susmasını bilin, düzeysiz sataşmalardan yarar ummayı bir yana bırakın. Böylece gülünç durumlara düşmekten ve cehaletinizi göstermekten de kurtulmuş olursunuz.

Liberal tasfiyeci bir partiden kopan devrimcilerin devrimci bir örgütle birleşmelerine, devrimcilik adına sadece sevinç duyulur. Ama ne yazık ki siz bundan büyük bir rahatsızlık duydunuz, dahası telaşlandınız. Aradan iki yıl geçtikten sonra konu hakkında yerli-yersiz "konuşmaya" başladınız ve adınıza utanç verici şu spekülasyon iddiada bulundunuz. *"Deklarasyonda 210 kişinin imzası vardı, fakat bunlardan mücadelede kararlı olan on kişinin bile çıkmadığı görüldü."* Kendinizi teselli etmeye ve tabanınıza bir şeyler anlatmaya ihtiyacı duyuyor olmanızı yadırgamıyoruz. Sadece şunu öneriyoruz. Sayıları bu kadar merak edeceğinize (muhtemelen iki yıllık "ciddi" bir araştırma sonucu bu bilgiye ulaştınız!) çürümüş bir liberal ortamdan devrimci bir kopuş yaşanmasının anlamını ve

Bizim "her sorunun devası olarak" Marksizm-Leninizm'in bilimsel yöntemini kullandığımız biliniyor. Ulaştığımız düzeyi, başka şeylerin yanı sıra öncelikle bu biricik bilimsel yönetime borçluyuz. Sosyalist devrim programımız ise devrimci proletaryanın biricik doğru programıdır. Sınıf bilinçli proletaryanın uğruna savaşacağı tek program budur. Bunun dışındaki programların tümü geri ve geçersizdir. Toplumsal gelişmenin önündeki engeller bu program sayesinde kalkabilir, temel toplumsal devrimci görevler bu program sayesinde çözüm bulabilir. Bunun neden böyle olduğu sayısız kez izah edildi. Ama sizin bugünkü kavrayış düzeyiniz ve gerici önyargılarınız bunu anlamanızı olanaksızlaştırıyor. Bunu kavramayı başaramadığınız sürece, eski devrimci akımların yaşadığı bugünkü akibeti sizin de yaşamayacağınızın hiçbir garantisi yoktur. Zira programınız, buna fazlasıyla müsaittir. Devrimci konumunuz ve niyetiniz, bunu önlemeye yeterli değildir.

önemini gözetseydiniz ve arayış içinde olan devrimcilerin neden başkalarını değil de komünistleri bulduğunu anlamaya çalışsaydınız, daha yararlı bir iş yapmış olurdunuz. Hayır, biz rakamlarla ilgileniyoruz diyorsanız, birileri de kalkar size "birlik devrimi"nden geriye kaç kişi kaldı diye sorar.

Sınıf Pusulası'nın akıllı yazarı komünistlerin "varoluş nedenini TDKP'nin eleştirisi üzerine oturttuğu"nu keşfediyor. Bunu komünistlere temel teorik sorunlarda tam bir cehalet içinde olan bir akıma mensup olanlar söylüyorsa, ne denilebilir ki? Bu boş kafalı yazara sormak gerekiyor: Devrimci bir örgütün siyasal mücadele sahnesinde etkili bir yer tutmasını bir partinin eleştirisi temeline borçlu olduğu iddia edilebilir mi? Bir ihtiyaca cevap vermeyen, teorik temeli ve ideolojik çizgisi olmayan, pratik ve örgütsel gelişme dinamizminden yoksun olan, kendi değerler sistemini yaratamayan bir akımın siyasal mücadelede var olabildiği nerede görülmüştür?

"Her sorunun devasını doğrudan sosyalist devrimden bulmak" iddiasına gelince. Ciddi kişiler ve akımlar iddialarını gerekçeleriyle beraber sunarlar, yoksa ezbere konuşmuş, iftira etmiş olurlar. Bu arkadaşlar da biz söz konusu olunca ezbere konuşmayı bir alışkanlık haline getirmişler. *"Her sorunun devasını doğrudan sosyalist devrimde"* aradığımızı neye göre söylüyorsunuz? Sosyalist devrim programını savunmamızdan hareketle bu iddiada bulunduğumuz anlaşılıyor. İyi ama bu durumda sizin için de her sorunun devası demokratik devrim mi olmuş oluyor? Bizim "her sorunun devası olarak" Marksizm-Leninizm'in bilimsel yöntemini kullandığımız biliniyor. Ulaştığımız düzeyi, başka şeylerin yanı sıra öncelikle bu biricik bilimsel yönetime borçluyuz. Sosyalist devrim programımız ise devrimci proletaryanın biricik doğru programıdır. Sınıf bilinçli proletaryanın uğruna savaşacağı tek program budur. Bunun dışındaki programların tümü geri ve geçersizdir. Toplumsal gelişmenin önündeki engeller bu program sayesinde kalkabilir, temel toplumsal devrimci görevler bu program sayesinde çözüm bulabilir. Bunun neden böyle olduğu sayısız kez izah edildi. Ama sizin bugünkü kavrayış düzeyiniz ve gerici önyargılarınız bunu anlamanızı olanaksızlaştırıyor. Bunu kavramayı başaramadığınız sürece, eski devrimci akımların yaşadığı bugünkü akibeti sizin de yaşamayacağınızın hiçbir garantisi yoktur. Zira

programınız buna fazlasıyla müsaittir. Devrimci konumunuz ve niyetiniz bunu önlemeye yeterli değildir. *"Laf yapan ama politika yapmayan EKİM çevresi..."* Bunu bize, siyasal yaşamı boyunca başkalarını taklit eden, her dönem bir başkasının kuyruğuna takılan, zaman zaman başkalarının beyniyle düşünen ve sol hareket tarafından omurgasızlığıyla ünlü olan birileri söylüyor. "Laf yapan ama politika yapmayan"ları her fırsatta yerli yersiz sataşmaların konusu yapmak hangi ihtiyacın ürünüdür? Normalde böylelerinin adları bile anılmaz. Sağlam ideolojik çizgimiz, doğru politik perspektifimiz ve kararlılığımız, pratik ve örgütsel gelişme dinamizmimiz olmasaydı,

bugün TKİP diye gerçek bir siyasal parti olabilir miydi? Bugün büyük gövdeli örgütlerin ismi bile anılmazken, son derece elverişsiz koşullarda ve büyük imkansızlıklar içinde militan bir örgüt yaratmanın ve bunu partiyle taçlandırmanın sırrını anlayabiliyor musunuz? Bunu lafla başardığımıza mı inanıyorsunuz? Teori ve politika fukarası olanların bize söyleyebilecekleri tek kelimelik lafları yoktur.

Bir çift söz de şu *"Stalin tartışmacıları ve ürkek Troçkizm savunucuları"* hakkında söylemek istiyoruz. Hemen şunu belirtelim. Fikirlerimizi savunmak söz konusu olduğunda bizi ürkeklikle suçlamak kimsenin haddi değildir. İdeolojik-teorik ürünlerimiz herkesin gözleri önündedir. Her satırı büyük bir yüreklilik ve derinlik örneğidir. Ayrıca bu ülkede ürkek Troçki savunucuları değil, dosdoğru Troçkistler vardır ve kendilerini de öyle tanımlıyorlar. Sizin gibi darkafalıların dışında kimse Troçki sopasından korkarak düşüncelerini söylemekten çekinmiyor. Bize gelince, bu ülkede bilimsel teorik temel üzerinde en etkili Troçkizm eleştirisini yapan tek partiyiz. Yıllardır Troçkistliğimiz üzerine ileri-geri konuşacağımıza neden Troçkist olduğumuzu ortaya koymaya çalışsanıza. Örneğin *Ekimler* dergisinin 1. ve 2. sayısını önünüze çekip düzeyli bir ideolojik eleştiri yapma yoluna gidebilir, böylece nasıl bir *"Stalin tartışmacısı ve ürkek Troçki savunucusu"* olduğumuzu "kanıtlayabilirsiniz". Ama bunu tercih etmezseniz, çünkü teorik birikiminiz ve çapınız bu gibi ciddi teorik sorunlarda konuşmaya uygun değil. Koca bir tarihsel deneyimi Stalin ve Troçki arasında hakemlik yaparak anlayamazsınız. Tıpkı "Ramiz Alia yoldaş"ın nasıl olup da bir ay içinde hain ve revizyonist olduğunu anlayamadığınız gibi. Yine "Küçük ama granitten bir kaya" olan Arnavutluk'unuzun nasıl olup da üç günde çöküp dağılacak kadar içinden çürüdüğünü anlayamadığınız gibi.

Komünistler yakın bir tarihte bu çevreye dönük bütünlüklü bir eleştiriyi gündemlerine alacaklarını, arkadaşlara istediklerini fazlasıyla vereceklerini kamuoyuna duyurmuşlardı. Bu hiç değilse sözü edilen dönemde belli bir beklentiye de yol açmıştı. Şimdi söylenenleri yerine getirmek bir ihtiyaç haline geldi. Bunu yapmakla keyfi bir muhatap seçmiş olmayacağız. Muhatabımız gündemimize bazı vesilelerle girmiş bulunuyor.

Buna verilecek emek hiç de boş gitmeyecektir, birçok belirti bunun tam zamanı olduğunu gösteriyor.

Ankara Merkez Kapalı'da gerginlik sürüyor

2 Eylül gününden beri, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki yakınlarıyla görüş yapamayan devrimci tutsak ailelerinin eylemleri sürüyor. Hergün, saat 18:00'de Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklamasının ardından sloganlar eşliğinde İHD'ye kadar yürünüyor. İlk günlere göre eyleme katılanların sayısı gözle görülür bir biçimde arttı. Tutsak anaları bu basın açıklamalarıyla yetinmeyerek 20 Eylül'den itibaren cezaevi karşısındaki parkta gece-gündüz oturma eylemi yapıyorlar. Sosyalist basın dışında bazı sendikalar ve partilerden destek alan tutsak anaları, buradan da bir sonuç alamazlarsa oturma eylemlerini önce Adalet Bakanlığı'nın, oradan da sonuç alamadıkları taktirde Meclis'in önüne taşımayı düşünüyorlar.

Gecenin dondurucu soğuşuna aldırmadan kazaklarla, battaniyelerle parkta sabahlayan analara burjuva basın ilgisiz. Arada bir yerel televizyonlardan gelen muhabirler ise analara, "Kendinizi yeterince acındıramıyorsunuz. Halk bunları izlemek istemiyor" diyor. Analarsa "Biz kendimizi niye acındıralım, hakkımızı istiyoruz" diyerek cevap veriyorlar. Polis eyleme burjuva basından daha ilgili; gece boyunca onlarca arabayla gelip tehditler savuruyor, yakılan ateşleri söndürüyorlar.

Devrimci tutsakların iyi olup olmadıklarını adli tutuklular aracılığıyla öğrenebiliyoruz. Ama cezaevi var olan gerginliği sürdürüyor. Bayrampaşa Cezaevi'ndeki çeteler arası savaştan sonra Adalet Bakanı'nın açıklamaları ise gerginliğin daha da artabileceğini gösteriyor. Adalet Bakanı; sorunları çözmenin tek yolunun "oda sistemi"ne geçiş olduğunu, ihalesi tamamlanan tabutlukların çok yakında açılacağını söyleyerek, hücre tipi saldırısının provası olduğunu gösteriyor. '96'daki hücre tipi saldırısının geri püskürtülmesinden dersler çıkaran faşist sermaye iktidarı, içerde devrimci ve komünist tutsakların, dışarda ise kamuoyunun nabzını ölçüyor. PKK'li tutsakların PKK'nin yaptığı "yeni açılımlarla" birebir örtüşen "olaylara karışmama" tutumu, yakında çıkarılacak afla cezaevlerindeki adli tutukluların çıkması, sermaye düzeni açısından "işleri" kolaylaştırıcı etkenler. Ama düzenin bekçileri şunu da bilmeliler ki, devrimci ve komünist tutsaklar bedel ödeyerek kazandıkları mevzileri bedel ödeterek koruyacaklardır. İçerde onlar, dışarda ise soruna duyarlı insanlar gerekli bedelleri ödeyerek bu saldırıyı '96'daki gibi püskürtmesini bilirler.

Görüş hakkımız engellenemez!
Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!
Devrimci tutsaklar onurumuzdur!
Kızıl Bayrak/Ankara

Evlatlarımızın onurunu

Basın mensuplarının dikkatine,

Kentimizin göbeğinde, iki adımlık bir yerde, Buca Kapalı Cezaevi'nde; 48 gündür bir insanlık dramı yaşanıyor. Duymadık, görmedik diyemeyeceğimiz bir dram!...

Siyasi tutuklu ve hükümlü olan evlatlarımız, yakınlarımız 48 gündür havalandırmaya çıkarılmıyor, banyo yaptırılmıyor, tedavileri için hastaneye götürülüyor, yemek pişirmek için tüp verilmiyor, aile ziyaretine çıkmaları mümkün olmuyor.

05.08.1999 tarihinden beri evlatlarımız içeride bizler dışarıda perişan durumdayız.

Sorunun çözümü, işleyişin normale dönmesi yolunda İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı'na, Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü'ne, Adalet Bakanlığı'na, Başbakanlık'a yaptığımız yazılı başvurulara bir yanıt alamayınca başvurularımızın takipçisi olarak Ankara'ya gittik.

20 ve 21 Eylül 1999 tarihlerinde Adalet Bakanlığı'ndan yetkililerle görüştük. Sorunun çözümü için somut taleplerde bulunduk. Bunlardan ilki: Buca Cezaevi'nde evlatlarımızın kaldığı yeni bölümdeki koşullarda işleyişin normale döndürülmesi, ikincisi ise: Sevklerinin tercihleri doğrultusunda yapılması oldu.

Birinci talebimiz, yani işleyişin normale dönmesinin evlatlarımızın daha önce kazandıkları bazı insani hak ve özgürlüklerden vazgeçmesi şartıyla kabul edilebileceği, ikinci talebimizin yani sevklerin muhtemelen çıkacak olan Af yasası sonrasına bırakılacağı söylendi.

Çözumsuzlük devam ediyor. Evlatlarımızın, yakınlarımızın '96 yılında bedenlerini ölümlere yatırarak süresiz açlık grevleri ve ölüm orucu ile kazandıkları insani haklardan vazgeçmeleri isteniyor. Böylece çözüm için bize önerilenler "çözumsuzlük" oldu.

Evlatlarımız ve yakınlarımız olan siyasi tutuklu ve hükümlüler cinayetten, hırsızlıktan, kadın satıcılığandan,

Devrimci tutsaklardan açıklama: Gerçekler gizlenerek kamuoyu ve halk aldatılıyor.

Bayrampaşa'da çete-idare-asker işbirliği ve faşist çetelerin iç dalaşması

Emekçi halklarımıza

Sağmalcılar Cezaevi'nde en rahat koşullarda kalmakta ve lüks içerisinde yatmakta olan **MHP** yandaşı çete ve mafya grupları, cezaevinin rantını paylaşmak amacıyla silahlı çatışmaya girdiler.

Birbirleriyle boğuşan ve çatışan faşist çeteler hergün, günlük yaşamlarında bellerinde silahlı, ellerinde telefonlarıyla dolaşmaktadırlar. Bu faşist çeteler ihtiyaç duyduğu silah, telefon, esrar, kokain gibi her türden malzemeyi, bizzat asker ve idare aracılığıyla sağlamaktadır. Nitekim, oluşmuş olan asker-idare-çete işbirliği rant paylaşımı yüzünden çatışmaya dönüşmüştür.

Çatışmanın gerçek nedeni ve boyutları kamuoyundan gizlenmekte ve burjuva medya bilinçli olarak yanlış bilgilendirmeye gitmektedir. Burjuva medyanın haber kaynağı idare ve askerdir.

Yedi kişinin öldüğü onlarca kişinin yaralandığı çatışma ve hesaplaşma burjuva medyanın anlattığı ve yazdığı gibi değildir. Olay şöyle gelişmiştir; idare ve askerle içli dışlı olan faşist çeteler direkt olarak ikinci müdürün odasında görüşürken, birbirlerine girerek silah kullanışlardır. Faşist **Tevfik Ağansoy**'un adamlarından olan **Hakan Çiloğlu**, yine faşist **Alaattin Çakıcı**'nın adamlarından **Kenan Ali Gürsoy**'u çekip vurmuş ve üzerine yedi kurşun yağdırmıştır. Bunun üzerine Çakıcı çetesinin uzantıları, Ağansoy çetesinin uzantılarının kaldığı koğuşu basmış ve kurşun yağmuruna tutmuştur. Karşılıklı çatışma den sonra su ana kadar iletildiği kadarıyla yedi kişi ölmüş ve onlarca insan yaralanmıştır.

çığnetmeyeceğiz!

tecavüz ve uyuşturucudan içeri girmediler. Geçtiğimiz günlerde yaşanan Bayrampaşa Cezaevi örneğinde olduğu gibi kanlı hesaplaşmalara varan rant kavgalarının da dışındalar. Siyasi ahlakları ve iç disiplinleri bu tür ilişkilere izin vermeyecek kadar sağlamdır. Bütün istekleri insan onuruna yaraşacak şekilde yaşamaktır. Böylesine masum isteklerinin reddedilmesi bizleri geleceklere konusunda ciddi endişelere sevk etmektedir. Yine Bayrampaşa Cezaevi'ndeki çeteler arası hesaplaşmalar örnek gösterilerek siyasi tutuklu ve hükümlü olan evlatlarımız hücre şartlarında yaşatılmak istenmektedir. Uluslararası sözleşmeler, uluslararası cezaevi standartları temelinde bu uygulamaya izin vermeyeceğiz.

Zaman zaman en gereksiz konuları haber yaparak günlerce yayınlayan medyamız, evlatlarımızın Buca Cezaevi'nde içerde, biz ailelerin de dışarıda yaşadığı bu acılara duyarsız kalmasını anlayamıyoruz.

Bizler tutuklu aileleri ve İHD Cezaevi Komisyonu olarak gazeteniz, derginiz ve televizyonlarınız aracılığı ile Adalet Bakanlığı'nı ve yetkilileri Buca'da yaşanan bu sorunun insan hak ve özgürlükleri temelinde çözümü için acilen göreve çağırıyoruz. 23.09.1999

Saygılarımızla
İHD Cezaevi Komisyonu ve Tutuklu aileleri

Dilekçeler

- 1- Başbakanlık'a
- 2- Adalet Bakanlığı'na
- 3- Ceza Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü'ne
- 4- Meclis İnsan Hakları Komisyonu'na

Not: İHD'de bu basın açıklaması yapılmadan önce on binlerce insanın Marmara depreminde ölmesine seyirci kalan devletin polisi, İHD binasına girip tutsak ailelerini psikolojik açıdan yıldırıma, korkutmaya çalıştı.

Bu olayın faturası iki-üç garibana kesilmiş, bunlar olayı üstlenmiş ve askerlere de üç-dört silah teslim edilmiştir. Olay bu şekilde kapatılmak isteniyor.

Siyasi tutsaklara gelen ziyaretçileri ve eşyaları didik didik arayanlar, birçok giyecek ve yiyeceği sudan bahanelerle geri gönderenler, **X-RAY** sisteminin olduğu bir yerde nasıl oluyor da bunca silah ve telefonu içeri geçirebiliyorlar? Yine esrar, eroin, kokain gibi uyuşturucular nasıl çetelere ulaşabiliyor? Bundan birinci dereceden sorumlu olanlar kimledir? Sıradan sivil ve askeri görevliler mi, yoksa birinci dereceden sorumlu sivil ve askeri görevliler mi? Elbette ki sorunun cevabı açıktır. Zaten çatışmanın ilk çıktığı yer de bunun kanıtıdır. Yine yaklaşık 10-15 gün önce içeriye nöbetçi kulubesinden silah veren bir asker yakalanmasına rağmen olayın üzeri örtülmüştür. Üç olay da içeriye silah, eroin, esrar vb. maddelerin kimin soktuğunu kanıtlamaktadır.

Çete-idare-asker işbirliğine son verilmeli ve bu işbirliği dağıtılmalıdır. Faşist devletin idaricileri ve politik görevlileri ile kalemşörleri hemen hücre sisteminin nimetlerini sayarak saldırı zemini yaratmaya çalışacaktır. Pratik olarak da hücre sistemini dayatmaya gidecektir. Ve bunu da siyasi tutsaklar üzerinden yapmaya çalışacaklardır.

Biz Sağmalcılar Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar, emekçi halklarımızı bu konuda gerçek anlamda bilgilendirmeyi görev olarak gördük ve bunu da yerine getiriyoruz.

TİKB, TKP(ML), TDKP, Devrimci Yol, Direniş Hareketi, TDP, DHKP-C, MLKP, TKP/ML dava tutsakları

Bu kez faturayı kapitalistler ödesin

17 Ağustos 1999'da meydana gelen depremde birçok il ve ilçe neredeyse yerle bir oldu. Bu yerlerde büyük ölçüde can ve mal kaybı var. Devlet her ne kadar, bir yandan BM'den 45 bin ceset torbası isterken, diğer yandan da ölü sayısını 15 bin civarında açıklasa da, sayının 40 bine ulaştığını herkes biliyor.

Depremi büyük kayıplara yol açtığı bölgelerimizden biri de Bolu'nun Gökaya İlçesi. Biz, eğitim emekçileri olarak 11.09.1999 günü, kendi çabalarımızla topladığımız bir takım maddeleri ihtiyaç sahiplerine ulaştırmak için Gökaya'ya gittik. Yiyecek, temizlik maddeleri ve oyuncaklarla dolu iki kamyonla birlikte Gökaya'ya girdiğimizden itibaren enkaz halindeki binalarla karşılaştık. "Yardımsaver" devletimiz ilçede çadırkent kurmuş neyse ki. Kızılay'ın harabe çadırları kullanılmayacak kadar eskimiş de olsa, görüntüde devletin orada olduğu izlenimi uyandırmaya çalışıyorlar. Bunun yanı sıra ilçenin arka mahallelerinde de insanların bir kısmı kendi çabalarıyla, bir kısmı da Kızılay'ın sorun kaynağı çadırlarıyla evlerinin önlerine ya da boş alanlara çadırlar kurmuş, yaşam savaşı vermekteydiler.

Yardımların çok az gittiği, belki de hiç gitmediği bu arka mahallelerdeki çadırlarda yaşayan insanlara kamyondaki maddeleri dağıtmaya başladık. İnsanların bize şaşkın şaşkın bakmalarından, daha sonra şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp kamyonu doğru koşmalarından o bölgeye yardım gitmediği anlaşılıyordu. Bazıları o tarafa hiç yardım gelmediğinden de yakınıyorlardı zaten. Oradaki insanların yardıma ihtiyaç duyabileceğini "büyük" devletimiz düşünmemiş olmalı. Elbette ki

düşünülecek çok daha önemli şeyleri var, deprem bahanesiyle işçi ve emekçilerin sırtına nasıl daha fazla binebiliriz, bu faciadan kendimize nasıl daha fazla kâr sağlayabiliriz diye hesap yapmakla meşguller. Sebebi oldukları katliam sonrasında, bırakın yaraları sarmayı, bunu fırsat bilerek tahkimi, sosyal güvenlik yasasını meclisten çok rahat geçirerek asıl amaçlarının biz işçi ve emekçileri daha fazla sömürmek olduğunu kanıtlamışlardır. On binlerce insanı göz göre göre mezara gömen sermaye devleti, sağ kalan işçi ve emekçileri de bu yasalarla diri diri mezara gömmek istiyor. Aklımıza devletin bu "fedakarca" düşünceleri ve düşüncelerini hayata geçirebilmek için nasıl yoruldukları gelince genel grev süreci öncesinde olan işçi ve emekçilerin bu depremi fırsat bilen sermaye devletin gerçek yüzünü bir kez daha gördüğü geliyor. Devletin görevi oraya uyduruk bir çadırkent kurduktan sonra bitmişti tabi.

Kamyondaki malzemeler bitene kadar ara sokaklarda dolaştık. Gördüğümüz çadırların yanında durarak malzemeleri dağıtmaya çalıştık. Dağıtım sırasında gördüğümüz üzüntü verici manzaraları sanırım hepiniz tahmin edersiniz. İlçede dolaşırken enkazların çoğunun olduğu gibi durduğunu, hiç bir vinç veya iş makinasının bölgede olmadığını gördük. Çevrede hiçbir devlet yetkilisi yoktu. Ama varmış gibi görünmek için Cumhurbaşkanı deprem bölgelerine giderek askerlerden brifing alıyor. Sanki oradaki sorunların çözümü bir aklı evvelin bir aklı evvele brifing vermesiyle çözülecekmiş gibi. Ne özel ne de devlete ait hiçbir yardım kamyonu da yoktu. Arkamızda enkazlarla dolu, yıkık bir kent, ölüm

kokusu sinmiş sokaklar bırakarak Gölyaka'dan ayrıldık.

İnsanın aklına yurtdışı ve içinden yapılan trilyonlarca para yardımı geliyor da içi sızlıyor. Kimbilir hangi bürokrat, hangi kapitalistlerce hortumlanacak o paralar. Acaba hangi batık banka veya şirketi kurtaracak ve kimlere peşkeş çekilecek. İnsanın isyan edesi geliyor. Yeter artık diyorum yeter! Bu katliamın sorumlusu sermaye devleti gene kârlı çıkarak faturasını gene biz çalışanlara, işçi ve emekçilere ödetmeye çalışacak. Malımızı, canımızı sonuna kadar sömüren bu asalaklara artık dur demenin zamanı geldi. Deprem öncesi süreci, genel grev-genel direniş şiarını daha fazla haykırarak, tekrar gündeme getirmeli ve örgütlemeliyiz. Hep bir ağızdan haykırmalıyız; bu kez faturayı kapitalistler ödesin!

Kızıl Bayrak okuru bir eğitim emekçisi

Sokaklar Bahar

Daha önce **Katıksız Bebelirim** (1994), **Barikat Çiçekleri** (1996), **Gül Yangını Yürek** (1997), adlı şiir kitapları yayımlanan Rahime Henden'in, **Sokaklar Bahar**'da şiir çizgisini kentlerin sokaklarında yeşeren umutlarla sürdürdüğünü görüyoruz.

Şiirlerinde insanın umudunu büyütme çalışan Şair Rahime Henden, yaşanan katı ve ezici hayat karşısında yüreğinin ve aklın isyanını dile getiriyor. Şiirlerinde yalnızlığın kuşattığı bireyin yanısıra kendini daha büyük ütopyaların ortaklığında yükselten insanın da şiirini yazmayı deniyor.

.....

Rahime Henden kitabın adından da anlaşılacağı gibi kentin ve kent insanının şiirini yazıyor. Bu kent bir yandan insanı yalnız bırakıp kuşatırken, bir yandan da sokaklarında insanları buluşturma gizilgücüne daha iyi ve ortak bir hayatın da kaynağıdır. "Ahp götürse de/sevdiğini bu kent/bu yalnız/zamanlar/sen umudu/diri tut" diyor Rahime Henden. Bırakıp giden dostu soruyor: "birgün çıkagelip/bu yangın bahçesine/avuçlarımla/su serpecek misin?" Kent simgesinde dünyanın bütün kentlerini anlatıyor Rahime Henden. Bir şiirinde grev yapan Liverpool liman işçileriyle karşılaşıyoruz. Yangın yerine çevrilen kentleri yeniden kurmak için şair bu eylemde umut buluyor: "Ve kan ter içinde/liman işçileri/ekmeği ve ömrü/Liverpool limanına/demirlediler."

Şair Rahime Henden bir şiirinde yazdığı gibi, "Bir sevinç düşse yüreğimize/çoğaltırdık en hüznü/yüreklere", Sokaklar Bahar kitabında, sevinci ve umudu okurların yüreğinde çoğaltmaya çalışıyor.

B. Sadık Albayrak

**İsteme adresi: Laleli Cad. Çim Apt.
No:52/5 Aksaray İstanbul**

Deprem felaketinin sorumlusu kokuşmuş kapitalist düzendir

Devlet onların devleti!

Deprem Marmara Bölgesi'nin büyük bölümünü yerle bir etti. Sağlıksız yapılar sonucu deprem bir katliama dönüştü. Sanayinin can damarını oluşturan bir sanayi bölgesinde on binlerce insan yaşamını yitirdi. Bir o kadar da yaralı. Fabrika ve sağlam yapılan tek tek binaların dışında ise her yer enkazla dolu. Geride kalanlar devlete inat yaşam savaşı veriyor. Depremi ardından sermayenin partileri, devleti yönetenler ve medya, yıkımın sorumlularını hemen buldular: Takdir-i ilahi ile vicdansız ve cani müteahhitler!

Bu yıkımın sorumlusu sadece cani müteahhitler değildir. Kâr için işleyen bu düzenin çarkları, soyguncusu, mafyası, kaçakçıları, hırsızlarıyla birlikte dönüyor.

Bir gecede binlerce askeri dağa indiren devlet, deprem sırasında değil halkın yardımına ulaşmak, gelen yardımları bile engelleme çabasındaydı. Depremle yerle bir olan Marmara'da devlet, halkın bir barınma ihtiyacını dahi karşılamaktan uzaktı.

Halk devlet yoktur diyor, oysa ki devlet depremde de açıktan ortadaydı. Halkın üzerine terörü estirmekle meşguldu, her zaman olduğu gibi. Çadırı için valiliğe yürüyen halkı panzerlerle karşılayan devletti. Artık eyleme kalkan halkı dahi terörist ilan etmediği kaldı. Devlet her zaman var oldu ve şimdilerde peş peşe zam ve dolaylı-dolaysız vergileri yürürlüğe koymakla meşgul

Çalıştığımız fabrikalarda depreme yardım diye yüklü miktarlarda paralar kesildi. Oysa bunların yerine ulaşamayacağını artık herkes biliyor.

Bugüne kadar birçok doğal olaylar yaşadık ve hepsinde de devlet verdiği sözleri yerine getirmede. Her yaşanan olaydan artık dersler çıkarmamızın zamanı geldi de geçiyor. 95'te İzmir de yaşanan sel felaketinde bir çok ev sular altında kaldı, ölü ve yaralı onlarcaydı. O zaman da evleri zarar görenlere yeterli yardım yapılmamıştı.

Ne depremden zarar görenlere ne de ezilen tüm kesimlere bu devletten hiçbir fayda gelmez. Tam tersine, bu devlet ayakta olup baskı ve sömürü düzenine bekçilik ettiği içindir ki, hayat biz emekçiler için adeta bir cehenneme dönmüştür.

Ama depremle birlikte sermaye devleti halk önünde daha bir teşhir olmuştur. Bu devlet artık tükenmek üzeredir, onu mezara gömmek işçi sınıfının gücüyle gerçekleşecektir.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Sermaye mezara işçiler iktidara!

Kızıl Bayrak okuru bir işçi/izmir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

***Çete kavgalarının
faturasını
üstlenmeyeceğiz!***

***Hücrelere girmeyeceğiz!
Direneceğiz!***

Kızıl Bayrak